

DE HARDY'S

**HET HUIS
op de ROTS**

FRANKLIN W. DIXON

HET SPOOKHUIS.

Drie zware, glimmend gepoetste bromfietsen snorden over de kustweg, die van het stadje Bayport langs de rand van de Barmet Baai liep. Het was een stralende zatermorgen in juni en hoewel de stad al in de zon lag te trillen, was de bries die uit de Atlantische Oceaan kwam en over de kustweg streek, heerlijk koel en verfrissend.

Op de bagagedrager van twee van de bromfietsen zat een passagier. De vijf jongens konden hoogstens zestien jaar zijn en waren allen h. b. s. 'ers van Bayport. Ze genoten dubbel van dit ritje op hun vrije zaterdag, omdat de hitte in de stad bijna niet te harden was.

Toen de eerste bromfietser, Frank Hardy, een lange jongen met donkere haren, schrandere ogen en een openhartig gezicht, bij de tweesprong kwam, waarvan de linkertak noordelijk en landwaarts afboog, stopte hij en wachtte op de anderen.

„Welke weg nemen we?“ riep Frank boven het lawaai van de motortjes.

Ze stapten allen af en waren blij even hun benen te kunnen strekken.

„Jij bent de leider, “ zei Joe Hardy, een blonde krullebol en een jongere broer van Frank. „Zeg jij het maar, wij volgen je.“ De andere drie knikten. Het waren Chet Morton, de boezemvriend van de Hardy's, Jerry Gilroy en Biff Hooper.

„Het heeft geen zin er maar wat op los te rijden, we moeten toch een doel hebben, " antwoordde Frank.

„Het kan mij eigenlijk niet schelen waar we heen gaan, " merkte Jerry op. „Zolang we rijden, hebben we dat koele briesje, maar nu we even stilstaan, voel ik me als een kip die in de pan ligt te braden. "

Chet Morton tuurde over de kustweg in de verte. „Weet je wat?" zei hij opeens. „Wat denken jullie van een bezoek aan het spookhuis?"

„Het huis van Polucca?"

„Ja, we zijn er nog nooit geweest. "

„Ik ben er wel eens langs gereden, " zei Frank, „maar ik kan jullie wel zeggen, dat ik op een veilige afstand ervan ben gebleven. "

Jerry Gilroy, die nog maar pas in Bayport woonde, keek de anderen aan.

„Waar ligt dat huis van Polucca?" vroeg hij.

„Je kunt het van hier zien, " zei Chet, terwijl hij de ander bij een arm nam en meetrok naar de overkant van de weg. „Kijk, ginds, aan het eind van de baai, daalt de kustweg opeens. Zie je die steile rotswand?"

„Ja, en er bovenop zie ik ook een huis. "

„Nu, dat is het huis van Polucca. "

„Wie is Polucca?"

„Wie was Polucca, bedoel je, " viel Frank hen in de rede.

„Hij. woonde hier, maar werd vermoord. "

„En beweren ze daarom, dat het er spookt?"

„Die reden alleen al is voldoende, zou ik zeggen, " zei Biff Hooper. „Ik geloof niet in spoken, maar sedert Polucca vermoord werd, hoor je de raarste verhalen over dat huis. "

„Hij moet in ieder geval een rare kerel zijn geweest om een huis op een dergelijke plaats te zetten, " merkte Jerry op. Het was zo, het huis stond op een eigenaardige plaats, hoog boven het water in de baai en vlak bij de steile rotswand. Het lag bovendien een heel eind van de weg en kilometers in de omtrek was geen ander huis te bekennen. De jongens hadden, sedert ze van Bayport waren weggereden, al een vijf kilometer afgelegd en het huis van Polucca was nog minstens acht kilometer verder. Ondanks de afstand, zag men het duidelijk op die in het oog lopende plaats boven op de rots, scherp afstekend tegen de helblauwe lucht.

„Hij was inderdaad een eigenaardige man, " merkte Frank op. „Niemand wist waar hij vandaan kwam en wat hij uitvoerde. Hij was niet op bezoek gesteld en bovendien liepen er altijd een paar kwaadaardige honden los, zodat niemand er wat voor voelde daar in de buurt te komen als ze er niet beslist moesten zijn en een afspraak met hem hadden. "

„Hij was een vrek, " zei Joe Hardy.

„Misschien. Dat werd tenminste beweerd. Iedereen zei, dat Polucca een hoop geld moest hebben, maar na zijn dood werd er geen rooie duit in huis gevonden. "

„Felix Polucca zei altijd, dat hij de banken niet vertrouwde, " merkte Biff Hooper op. „Maar als hij geld bezat, dan mag Joost weten hoé" hij het verdiende, want hij werkte niet en

kwam maar zelden in de stad. "

„Misschien erfde hij het, " opperde Jerry.

„Dat is mogelijk. Hij moet toch eens geld hebben gehad, anders had hij dat huis niet kunnen laten bouwen. Het gevaarte moet heel wat gekost hebben. "

„Woont er nu iemand in?"

„Nee, " zei Frank. „Sedert de moord is het onbewoond en ik geloof niet, dat er ooit iemand in zal willen trekken. In de eerste plaats, het ligt veel te ver weg van alles en verder... die verhalen, die de ronde doen... "

„Nou, ik geloof niet in spookhuizen, maar met dat ding daar is het toch een rare boel. 's Avonds zijn er wel eens vreemde lichten gezien. En op een keer had iemand pech met zijn wagen en ging naar het huis om hulp te halen. Hij was hier vreemd en dus wist hij niets van de geschiedenis van het huis. Hij kreeg de schrik van zijn leven!"

„Wat gebeurde er dan?" vroeg Jerry nieuwsgierig.

„Toen hij voor het huis stond, dacht hij, dat het onbewoond was, maar net toen hij zich wilde omdraaien, zag hij een oude man achter een van de bovenste ramen naar hem staan kijken. Hij riep naar boven en de oude man ging weg. Hoewel de automobilist het hele huis doorzocht, vond hij geen spoor van die oude man. Toen vond hij het maar beter het huis zo gauw mogelijk te verlaten. "

„Dat is hem niet kwalijk te nemen, " merkte Jerry op. „Maar dat huis lijkt me toch wel interessant. Ik voel er wel wat voor daar een kijkje te nemen. "

„Ik ook!" verklaarden de anderen tegelijk.

„Vooruit dan maar, " zei Chet en begon te lachen. „Het moet een verdraaid sterk spook zijn, dat het tegen ons alle vijf tegelijk kan opnemen. "

Jerry klom bij Chet achterop en Biff bij Joe. De motoren brulden en de stoet zette zich in beweging, in de richting van het huis boven op de rots.

De oprijlaan, die zelfs tijdens het leven van de eigenaar altijd verwaarloosd was geweest, was nu overwoekerd met hoog gras, onkruid en zelfs struiken. Het huis zelf kon men van de weg af niet zien, omdat het achter een groep bomen verborgen lag.

Felix Polucca, een oude Italiaan, was altijd een beetje vreemd geweest; men beweerde, zoals Frank al gezegd had, dat hij een vrek was en de meeste mensen waren ervan overtuigd, dat hij niet helemaal normaal moest zijn geweest. Dit alles deed toch niets af aan het feit, dat heel Bayport diep geschokt was, toen men op een morgen vernam, dat men de oude man, als het ware doorzeefd met kogels, dood in zijn keuken had gevonden. Het was blijkbaar een roofmoord, want hoewel beweerd werd, dat de oude man veel geld moest bezitten, dat hij in huis bewaarde, werd het, ondanks zorgvuldig zoeken, nooit gevonden.

Dit was de sombere geschiedenis van het huis, dat de jongens nu van plan waren te gaan verkennen. Om de opgewonden sfeer, die ontstaan was toen het oude huis ter sprake was gekomen, nog te versterken, ging de zon, op het ogenblik

waarop ze de rots bereikten, achter een grote wolk schuil en het werd hoe langer hoe donkerder.

Frank keek naar de lucht. Hoewel het uitspansel strak blauw was geweest toen ze Bayport verlieten, waren er nu in het oosten veel wolken en het zag er onweersachtig uit.

„Het ziet er naar uit, dat we wel naar binnen zullen moeten, " riep hij naar de anderen. „We krijgen regen. "

Even later bevonden ze zich op de oprijlaan en ondanks het hoge gras en de struiken waaronder de weg bijna schuil ging, waren ze toch in staat de richting te volgen, tot ze voor een roestig ijzeren hek kwamen.

Frank, die voorop reed, sprong van zijn brommer en schopte het hek open, waarbij de kettingen gezellig rammelden toen ze van de krammen vielen. De stoet zette zich weer in beweging.

De dreigende lucht en het vale licht verleenden de verwaarloosde tuin een nog meer somber en onheilspellend aanzien. Vochtig, hoog gras groeide onder de ongesnoeide bomen en hier ging de oprijlaan vrijwel geheel schuil onder distels en onkruid. De wind ruiste klagend tussen de takken van de bomen en het heen en weer zwaaiende, opgeschoten gras ritselde onrustbarend.

„Wat is het hier een sombere boel, " mompelde Jerry.

„Wacht maar tot je het huis ziet, " waarschuwde Chet.

Geen van hen kon een lichte rilling van angst bedwingen toen ze ten slotte het oude gebouw zagen. Het stond midden tussen een massa bomen, struiken en onkruid, die het van

alle kanten schenen te willen overweldigen. Onkruid onttrok de voordeur al aan het zicht. Struiken groeiden tot aan de vensterbanken van de lege ramen op de benedenverdieping. Aan weerskanten van het huis strekten bomen hun takken over het dak uit. Op de eerste verdieping hing een blind aan één scharnier voor een raam te bengelen.

Het oude gebouw lag in een doodse stilte gehuld en onder de donkere wolken, die nu de hele lucht vulden, bezat het een sombere, dreigende sfeer.

„Kom mee!" zei Frank. „Nu we toch eenmaal hier zijn, kunnen we net zo goed het huis van binnen gaan verkennen. "

„Ik heb tot nu toe nog geen spook gezien, " zei Chet luchthartig, maar zijn stem klonk niet erg vast.

Ze parkeerden hun brommers onder een boom en liepen naar het huis. De voordeur hing nog maar losjes aan de scharnieren en toen Frank ertegen duwde, zwaaide ze knerpend verder open.

Frank stapte vastberaden naar binnen. Het was er erg donker, want de vensters aan de achterkant waren met planken dichtgespijkerd, maar ze konden nog net zien, dat alles dik onder het stof lag. Vóór hen bevond zich een trap en aan de linkerkant daarvan zagen ze een gesloten deur.

„Dit moet de salon zijn, " zei Frank, terwijl hij de deur open duwde.

Het vertrek was volkomen leeg. Aan één kant bevond zich een van bakstenen opgetrokken schoorsteen en toen de jongens het vertrek betraden, schoot een rat uit de

schoorsteen en rende dwars over de vloer, om in een gat in de muur te verdwijnen. Het geluid deed iedereen schrikken, want hun zenuwen waren door de dreigende sfeer buiten en binnen tot het uiterste gespannen.

„Het is maar een rat!" zei Frank.

De klank van zijn stem kalmeerde de anderen. Ze bleven aarzelend in het midden van het lege vertrek staan. Toen liep Joe naar het venster en keek naar buiten, maar de tuin zag er zo verlaten en akelig uit onder de sombere lucht, dat hij dadelijk terugkwam.

„Wat gaan we nu doen?" vroeg Chet.

„Er valt hier niet veel te zien, " zei Frank teleurgesteld. „Het is alleen maar een doodgewoon, vuil, oud, verlaten huis. Maar we zullen toch nog even boven gaan kijken... "

Op dat ogenblik weerklonk een huiveringwekkend geluid. Een als van ontzetting trillende, door merg en been dringende kreet klonk ergens op de bovenverdieping van het spookhuis!

ONWEER.

De kreet was het afschuwelijkste en griezelligste geluid, dat de jongens ooit gehoord hadden. Er lag een duivelse boosaardigheid in; het was als de schreeuw van een bloeddorstig dier en toch viel er niet aan te twijfelen, dat de klanken door een menselijk wezen voortgebracht waren. Toen het trillende geluid ophield, kaatsten de kale muren van het lege gebouw de echo's hol galmend terug, zodat de kreet voortdurend herhaald scheen te worden, zij het dan telkens zachter, om ten slotte weg te sterven.

De jongens keken elkaar ontsteld aan. Even stonden ze sprakeloos. Toen mompelde Jerry: „Ik wil hier weg!" en meteen liep hij naar de deur.

„Ik ook!" verklaarde Biff Hooper en Chet Morton volgde hem toen hij naar de deur rende.

„Hee, wacht eens even, " riep Frank. „Laten we gaan kijken wat er aan de hand is. "

Toen Joe zag, dat zijn broer bleef staan waar hij was, maakte hij geen aanstalten om de anderen te volgen, hoewel de afschuwelijke kreet hem ook kennelijk van zijn stuk had gebracht.

„Jij kunt blijven als je wilt, " riep Jerry over zijn schouder. „Ik heb er genoeg van. Het spookt hier echt!"

De drie jongens renden zo hard ze konden door de voordeur naar buiten. Frank en Joe Hardy luisterden naar hun wegstervende voetstappen. Toen haalde Frank zijn schouders op.

„Ik kan het ze niet kwalijk nemen, " zei hij tegen zijn broer.

„Het was inderdaad griezelig en ik geloof, dat we beter doen hun voorbeeld te volgen. "

„Ja, misschien wel, " antwoordde Joe opgelucht. Ze waren alleen in het sombere en verlaten oude huis en toen ze in de hal stonden, wierp Joe onwillekeurig een angstige blik naar de trap, maar er was niets te zien. Het was pikdonker op de bovenste verdieping en de stilte in het huis scheen nu nog drukkender en dreigender dan tevoren.

Ze vonden de anderen op een honderd meter van het huis onder de beschutting van een paar hoge bomen staan wachten. Jerry zei dadelijk: „Ik hoef niet verder overtuigd te worden. Het spookt er, dat staat vast. "

„Het is eigenlijk te dwaas om voor een geluid weg te lopen, " merkte Frank luchtig op. „Het zou iets anders zijn geweest als we nog wat gezien hadden. Ik geloof niet in spoken of geestverschijningen en ik zou wel eens willen weten wat er allemaal achter steekt. Laten we teruggaan. "

Chet Morton en Biff Hooper begonnen zich nu een beetje te schamen over hun overhaaste vlucht, terwijl de Hardy's gebleven waren.

„Ik wil eerlijk bekennen, dat ik nog nooit zo geschrokken ben, " zei Chet. „Maar als je er absoluut op staat, ben ik bereid

terug te gaan. "

„Wat denk jij ervan, Biff?" vroeg Frank.

Biff krabde peinzend op zijn hoofd. „Ik voel er niet veel voor om daar terug te gaan, " bekende hij. „Niet, dat ik bang ben, hoor!" voegde hij er haastig aan toe. „Maar ik geloof niet, dat we er iets mee zullen opschieten. "

„Wel, Joe en ik gaan terug. Dat staat vast, " verklaarde Frank beslist.„ We willen weten wat er achter al die geheimzinnigheid steekt. "

„Jij bent nu eenmaal dol op alles wat geheimzinnig is en op het oplossen van raadselen!" merkte Biff op.„ Je hebt nu een pracht-gelegenheid om voor detective te spelen. "

Biff zinspeelde erop, dat de jonge Hardy's in Bayport als amateur-detectives een zekere beroemdheid genoten. Ze waren op een volkomen natuurlijke manier aan die gave gekomen, want hun vader, Fenton Hardy, had jaren lang als detective bij de New Yorkse politie gewerkt. Sedert een paar jaren had hij zich in Bayport gevestigd, waar hij met veel succes een particulier detectivebureau was begonnen. Hij was door het hele land beroemd en er kwamen zelfs aanvragen uit het buitenland.

Frank en Joe, zijn zoons, wilden niets liever dan het voorbeeld van hun vader volgen, maar hun moeder stond erop, dat ze respectievelijk in de medicijnen en in de rechten zouden gaan studeren. Zelf voelden ze echter meer voor het beroep van hun vader en ze namen iedere gelegenheid te baat om hun ouders te bewijzen, dat ze voor detective in de

wieg gelegd waren.

Ze hadden het al een paar keer bewezen, door hun vader ineen aantal gevallen te helpen, maar hun eerste grote succes hadden ze toch geboekt bij een juwelen- en effectendiefstal in Bayport, toen ze het raadsel van de diefstal hadden opgelost, terwijl de politie van Bayport en zelfs Fenton Hardy zelf hadden moeten toegeven, dat ze met het geval geen raad wisten.

„Ik laat liever mijn eten staan, dan de kans een geheimzinnig geval op te lossen aan mijn neus voorbij te laten gaan, " zei Frank lachend. „En nu hebben we er een bij de hand. Laten we teruggaan, jongens. "

Biff Hooper wilde niet voor een lafaard worden aangezien, door achter te blijven terwijl de anderen terugkeerden en hij stond net op het punt aarzelend en met tegenzin toe te stemmen, toen de hele kwestie voor hen allen opgelost werd, omdat het begon te regenen.

Het was inmiddels hoe langer hoe donkerder geworden en af en toe hadden ze het in de verte horen donderen. Nu begon de wind door de takken van de bomen te fluiten en de struiken werden bijna plat tegen de grond gedrukt. Eerst waren het dikke druppels en toen brak de storm in alle furie los. Het goot.

„De brommers!" riep Frank uit.

De jongens renden dadelijk door het hoge gras, tot ze de plaats bereikten waar ze hun brommers hadden achtergelaten.

„Ik heb vlak bij het huis een oude schuur gezien, " riep Joe

vlug. „Daar staan de brommers droog. "

Hoewel de schuur aan de achterkant van het huis erg bouwvallig was, bevond het dak zich nog in behoorlijke staat, zodat de brommers in ieder geval droog stonden.

„Kom mee, " zei Frank, zodra ze de brommers gestald hadden. „We gaan terug naar het huis. "

Hij rende door de regen naar het huis, op de voet gevolgd door Joe. Na een korte aarzeling kwamen de anderen ook mee.

De achterdeur was open en even later stonden ze allen hijgend binnen. Ze bevonden zich in een vertrek, dat blijkbaar tot keuken had gediend en hoewel de regen schuin door de open vensters binnenzwiepte – de ruiten waren er al lang uit – waren ze toch beschut tegen de stortbui, die nu was losgebarsten. De regen kletterde op het dak van het oude huis en op de schuur. De donder rolde lang nagalmend en af en toe verscheurde een hel oplaaiende bliksemflits de inktzwarte duisternis.

Ze stonden bij een venster en keken naar de neergutsende regen.

Toen kwam de tweede kreet! Hij kwam plotseling, onverwacht, op het ogenblik waarop geen van de jongens iets zei en precies eender als de vorige... een trillende gil met een lange uithaal, die hun als het ware het bloed in de aderen deed stollen.

Nauwelijks was het geluid weggestorven, toen dicht bij het huis een ratelende, daverende donderslag weerklonk, terwijl de

regen dof op het dak roffelde.

De jongens keken elkaar in de donkere, stoffige keuken met grote ogen aan.

Frank verbrak de stilte.

„Ik ga kijken wat er hier aan de hand is!" zei hij vastberaden, terwijl hij naar de deur liep, waardoor men verder in huis moest komen.

„Ik ook, " zei Joe.

Het voorbeeld van de jonge Hardy's scheen de anderen moed te geven, want ze volgden hen op de voet.

Frank wierp de deur open en liep het volgende vertrek binnen. Het was een heel donkere kamer, want het enige venster was dichtgespijkerd met planken. Zodra hun ogen zich aan het vage licht hadden aangepast, zagen de jongens aan de andere kant van de kamer een deur, die op een hal uitkwam. Het was blijkbaar niet de hal bij de voordeur, waar ze al eerder geweest waren.

„Hier is niets, " zei Frank. „Ik zou de trap willen vinden. De gil kwam van de bovenverdieping. "

Ze liepen door het vertrek. Buiten hoorden ze de plenzende regen en het doffe rommelen van de donder. Door de kieren van de planken voor het raam zagen ze af en toe het helle licht van de bliksem.

Eensklaps kwam er een rukwind, die het hele huis scheen te doen schudden. Een luide klap vlak achter hen maakte, dat ze zich allen tegelijk met een ruk omdraaiden.

De deur achter hen was dichtgewaaid. Biff Hooper, die er het

dichtst bij stond, greep de knop en rukte eraan, maar de deur ging niet meer open.

„We zitten opgesloten!" mompelde hij.

„Och, er moet nog een achterdeur in deze hal zijn," zei Frank.

Hij stapte over de drempel en kwam in de hal.

Op hetzelfde ogenblik galmde een waanzinnig gehuil door het hele huis.

Een bliksemflits verlichtte de ontstelde gezichten van de vijf jongens. Ze renden tegelijkertijd de hal in. Hun voetstappen dreunden op de vermolmden vloerplanken.

Krak! Aan de andere kant van de kleine hal zagen ze een grote hoop kalk op de grond vallen. Een enorme stofwolk steeg op en vulde de kleine ruimte.

„Rennen! Het is hier levensgevaarlijk!" gilte Frank.

Nauwelijks had hij dit geroepen, toen er vlak boven hun hoofden een scheurend, krakend geluid weerklonk.

Er verscheen een zich snel verwijdende spleet in het plafond en toen, met een oorverdovend lawaai, kwam een geweldig stuk naar beneden.

Ze lagen allen plat op de vloer, dik onder het stof, latten en kalk. Er klonk nog meer gekraak en even later kwam ook de rest van het plafond naar beneden.

Ging het hele huis instorten?

LEGE GEREEDSCHAPSTASSEN

Toen de rest van het plafond naar beneden kwam, sloeg Frank zijn handen boven zijn hoofd ineen, om het tegen de brokstukken te beschermen. Hoewel er heel wat naar beneden kwam, was de kalklaag niet zo erg dik, zodat de stukken niet zwaar waren en zodra het stil werd wist hij, dat hij niet gewond was, ofschoon hij tot over zijn oren in het puin begraven was en het stof hem bijna de adem benam.

Hij slaagde erin overeind te komen en het eerste wat hij in de dichte stofwolk zag, was een arm, die uit het puin stak. Hij greep de uitgestrekte hand en trok de eigenaar uit de massa. Toen zag hij, dat het Joe was.

Inmiddels begonnen de anderen ook overeind te krabbelen en enkele minuten later stonden ze alle vijf, van het hoofd tot de voeten wit van het stof, in het midden van de hal. Er was niemand gewond, hoewel Joe en Jerry pijnlijke plekken op hun hoofd en schouders bleken te hebben.

„We moeten hier weg zien te komen!" riep Chet uit, zodra hij weer wat bij adem was. „Ik ben niet van plan hier nog langer mijn leven te wagen. " Hij keek om zich heen om een uitweg te zoeken.

„Ik geloof ook niet, dat het hier bepaald gezond voor ons is, " zei Frank instemmend. Hij zag een deur aan de andere kant van de hal, liep er naar toe en rukte aan de kruk. Maar de deur zat klem en hoewel hij er uit alle macht tegen schopte en

duwde, was er geen beweging in te krijgen.

„Het raam, " opperde Joe. „We kunnen de planken kapot-slaan. "

„We moeten opschieten, " waarschuwde Biff Hooper. „Straks zakt het hele huis in elkaar. "

Luid krakend bezweek één van de planken onder hun gezamenlijke inspanningen en ze zagen de kletsnatte bomen en struiken buiten. Even later volgde nog een plank, zodat een opening ontstond, die groot genoeg was om hen door te laten.

„Ik ben blij de buitenlucht te zien!"

„Schiet op!"

„Reken maar!"

„Schiet op... straks krijgen we het hele gebouw op ons hoofd!" Op dat ogenblik hoorden ze weer een plof achter hen. Het was zo dichtbij, dat ze allen verschrikt opsprongen.

„Schiet op! Vlug!" gilde Biff Hooper.

„Ik kan hier niet gauw genoeg wegkomen, " antwoordde Jerry.

„Zeg dat wel!" mompelde Chet.

Eén voor één wrongen ze zich door de nauwe opening naar buiten. Het stormde nog altijd en de regen viel in een dicht gordijn van druppels.

„Zo gauw mogelijk wegrijden!" riep Jerry uit. „Het is hier levensgevaarlijk!"

Hij zag krijtwit van angst en was helemaal van streek door de emoties van de laatste minuten.

„Zo denk ik er ook over, " beaamde Biff Hooper. „Ik voel me

hier niet op mijn gemak. We moeten maken, dat we wegkomen. "

„Toch zou ik graag willen weten wie zo geschreeuwd heeft en waarom, " hield Frank koppig vol.

„Mij krijg je er met geen tien paarden meer naar toe, " wierp Chet tegen. „We smeren hem. Ik heb er genoeg van. "

„Kom mee, " drong Jerry aan. „Teruggaan haalt toch niets uit. Als we niet oppassen, stort het hele huis boven ons hoofd ineen. En in ieder geval... er is iets niet in de haak met dat huis. "

Frank beseftte, dat de anderen, ondanks de stortregen, vastbesloten waren weg te gaan en dus gaf hij ten slotte toe. De vijf jongens renden om de hoek van het huis naar de schuur waar ze hun brommers hadden opgeborgen.

„We kunnen in de schuur blijven tot het ophoudt met regenen, " zei hij.

„Dat kun je net denken, " zei Chet Morton. „Ik wil hier zo gauw mogelijk en zo ver mogelijk vandaan. Ik krijg hier de stuipen op m'n lijf. " Hij greep zijn brommer en vlotterde zenuwachtig om dadelijk te kunnen starten.

Frank en Joe begrepen, dat er met hen niet te redeneren viel, dus maakten ze zich ook klaar om weg te rijden, hoewel ze afspraken bij de eerste de beste gelegenheid terug te keren om een nader onderzoek in te stellen naar het geheim van het huis op de rots.

Even later brulden de motortjes en voorzichtig reden ze over het glibberige gras van de binnenplaats naar de oprijlaan.

Toen hoorden ze de schaterlach! De spottende, huiveringwekkende klanken kwamen uit de richting van het huis en waren zelfs boven het lawaai van de motortjes en de roffelende regen op het dak te horen.

Eensklaps hield het lachen op.

De jongens keken elkaar aan.

„Heb jij iemand horen lachen?“ vroeg Frank, die zijn oren niet kon geloven.

„Reken maar!“ riep Chet uit. „En dat doet voor mij de deur dicht. Ik ben hier weg!“

„Het was de afschuwelijkste lach, die ik ooit gehoord heb,“ zei Jerry. „Ik blijf hier geen seconde meer.“

„Iemand houdt ons voor de gek,“ zei Frank woedend. „Ik ga terug.“

„Klets! Het spookt er. Kom mee.“

Met luid loeiende motor sprong de brommer van Chet vooruit op de oprijlaan, in de richting van de weg.

Joe keek om en wenkte zijn broer mee te gaan. Daarna volgde hij Chet. Weldra snorden de drie brommers over de oprijlaan.

Uit de richting van het spookhuis klonk nu herhaaldelijk de duivelse schaterlach, als om hun vlucht te honen. Pas toen ze een heel eind verder waren en het spookhuis achter het regengordijn verdwenen was, hield het lachen op.

Zodra ze de weg bereikten, wendden ze de brommers in de richting van Bayport en meer dan vijf minuten lang slingerden ze slappend in de modderige sporen van de natte weg in volle

vaart verder. Ze waren allen kletsnat en het water druppelde in hun ogen. Het regende nu zo hard, dat ze de brommer van Chet nauwelijks konden zien. Chet reed ook zo hard, dat het hun de grootste moeite kostte hem bij te houden.

Slechts met tegenzin volgde Frank de anderen. Hij had er heftig naar verlangd achter te blijven, om het geheim van het huis op de rots te doorgronden. Hij geloofde niet in die spookverhalen. Hij was ervan overtuigd, dat de kreten en de schaterlach door menselijke stembanden moesten zijn voortgebracht. Maar wat kon de beweegreden zijn geweest? Was het mogelijk, dat andere jongens in het huis waren toen zij aankwamen en alleen maar van de gelegenheid hadden gebruik gemaakt om hun een poets te bakken? „In dat geval, " mompelde hij in zichzelf, „zal de hele h. b. s. in Bayport het maandagmorgen weten en zal iedereen ons uitlachen omdat we weggerend zijn. We hadden moeten blijven. "

Toch was hij ervan overtuigd, dat het geen gewone jongensstreek was. Het incident van het vallende plafond had hem van zijn stuk gebracht. Het was louter geluk, dat niemand van hen ernstig letsel had bekomen. Het kon natuurlijk een samenloop van omstandigheden zijn geweest, maar hij kreeg de indruk, dat het wel een beetje al te toevallig op het meest geschikte ogenblik was gebeurd. Hij dacht terug aan de kreten en de spotlach en bij de herinnering aan die duivelse klanken, voer er onwillekeurig een rilling door hem heen.

„Als hij een schooljongen is net als wij, dan moet hij een

verdraaid goed toneelspeler zijn, " zei Frank in zichzelf. „Ik heb wel eens de uitdrukking gehoord „het bloed in de aderen doen stollen", maar ik heb nooit geweten wat voor een gevoel het was... tot ik die kreten hoorde. "

Eensklaps begon zijn brommer te sputteren, hikte nog een paar keer en sloeg af.

„Een schitterend ogenblik om motorpech te krijgen, " zei Frank, terwijl hij afstapte.

Joe keek toevallig om, zag, dat Frank afgestapt was en keerde terug. „Wat is er?" riep hij.

„Motorpech. "

„Lieve help en dat met die regen!" riep Joe uit. „Wacht, daar staat een schuur. Daar sta je in ieder geval droog. "

Hij wees naar een bouwvallige schuur vlakbij. Frank wist, dat het een poos kon duren eer hij het pechduivelkje opgespoord had en dus duwde hij de brommer naar de schuur. Inmiddels was Chet tot de ontdekking gekomen, dat de anderen niet meer achter hem reden. Hij keerde zijn brommer en reed terug.

Zodra Frank beschut stond, trok hij zijn kletsnat jasje uit en hing het aan een spijker. Hij rolde zijn hemdsmouwen op en maakte zich klaar om de storing te zoeken.

Ze hoorden Chet op de weg in de dichte regen hun namen roepen.

„Hij denkt zeker, dat we de weg kwijt zijn, " zei Joe. Hij liep naar de voorkant van de schuur en riep: „Hier, Chet! Motorpech!"

Ze hoorden Chet iets mopperen en toen kwam ook hij naar de schuur.

Inmiddels had Frank de gereedschapstas van zijn brommer geopend.

De anderen keken verrast op toen ze zijn kreet hoorden.

Frank staarde verbluft naar de tas.

„Mijn gereedschappen!" riep hij uit. „Ze zijn weg!"

De anderen verdrongen zich om hem heen. De tas was leeg.

„Had je ze wel bij je toen we Bayport verlieten?" vroeg Joe.

„Natuurlijk. Ik ga nooit zonder gereedschappen weg. Wie voor de drommel kan ze genomen hebben?"

„Pak de mijne, " zei Joe, terwijl hij naar zijn eigen brommer liep en de tas openknipte. Hij uitte een kreet van verbazing.

„De mijne zijn ook foetsie!"

DE ACHTERVOLGING IN DE BAAI.

De jongens keken elkaar verbluft aan.

„Ik ben er zeker van, dat al mijn gereedschappen in de tas zaten toen ik van huis ging, " zei Frank.

„De mijne ook, " beaamde Joe. „Vlak voor we weggingen heb ik de tang nog gebruikt. "

„Waar kunnen ze gebleven zijn?"

„Ze moeten gestolen zijn toen de brommers in de schuur van het spookhuis stonden, " opperde Chet.

„Het is het enige ogenblik, dat ze onbeheerd stonden, " verklaarde Frank.

„Toch hebben we niemand in de buurt van het huis gezien, " zei Jerry.

„Nee... maar toch was er iemand. We hebben die kreten en het lachen gehoord. Iemand heeft de gereedschappen gestolen terwijl wij in het huis waren. "

„Ik begin meer en meer te geloven, dat iemand ons te pakken wilde nemen. We gaan terug om de gereedschappen te halen. "

„Ik denk er niet aan, " zei Jerry beslist. „Dit is me een beetje te bar. Eerst die kreten, toen stortte bijna het hele huis boven ons hoofd in en nu blijken de gereedschappen gestolen te zijn door iemand die we niet zagen. Ik geloof, dat het veiliger zal zijn daar uit de buurt te blijven. "

Biff Hooper knikte instemmend.

„Zo denk ik er ook over. Er is iets niet in de haak met dat huis. We krijgen herrie als we ons daar nog verder opdringen. "

„Maar ik wil mijn gereedschappen terug hebben. "

„Goeie genade!" riep Chet uit. „Misschien zijn de mijne ook weg. " Hij rende de schuur uit en keek vlug in zijn gereedschapstas. Met een luide zucht van verlichting kwam hij overeind.

„De hemel zij dank, dat ze er nog zijn. Degene die de andere genomen heeft, dacht zeker, dat hij daarmee voldoende voorraad had. "

„Ik ga terug, " zei Frank beslist.

„In dat geval moet je mij maar verontschuldigen, " zei Chet.

„Je kunt mijn materiaal voor jouw brommer gebruiken, maar ik ga beslist niet met je terug. "

„Ik ook niet, " zeiden Jerry en Biff tegelijkertijd.

Frank en Joe zwegen. Ze wilden allebei teruggaan om de zaak verder te onderzoeken, maar ze voelden er niet veel voor hun tochtgenoten in de steek te laten, dus besloten ze bij de anderen te blijven.

„Best, " zei Frank. „Leen me even je tang, dan kan ik dadelijk aan de slag. "

Hij kreeg de tang en binnen enkele minuten had hij gevonden wat er aan zijn motortje mankeerde. Het weer was inmiddels opgeklaard en toen ze wegreiden, viel er alleen nog maar een licht motregentje.

„Is me dat even een uitstapje geweest!" mompelde Chet. „Ik

ga naar huis. Jerry, jij en Biff doen beter bij ons thuis te komen eten. Hoe zit het met jullie, Joe en Frank?"

„Het is erg vriendelijk van je, maar we hebben thuis beloofd vóór het eten terug te zijn, " zei Frank.

„We komen nu aan een zijweg die op onze boerderij uitkomt, " zei Chet. „Met een beetje wringen en vasthouden, kunnen we wel met ons drieën op mijn brommer. "

Jerry en Biff klommen zo goed en zo kwaad als het ging achterop bij Chet Morton, die dadelijk de zijweg insloeg, terwijl Joe en Frank, ieder op hun eigen brommer, rechtdoor reden. Ze wuifden en riepen nog naar elkaar en even later hadden ze Chet met zijn passagiers uit het oog verloren.

Joe en Frank reden over de kustweg en weldra kwamen ze aan het punt, waar de weg zigzag naar beneden ging, een tijdje langs de rand van de baai liep en naar de stad leidde.

Frank wierp nog een blik naar de steile rots, maar van dat punt konden ze het huis niet zien.

„Toch zou ik terug willen, " zei hij. „Die geschiedenis met de gereedschappen zit me dwars. "

„Mij ook, maar ik geloof, dat we beter doen naar huis te gaan. We kunnen een andere keer teruggaan om die gereedschappen te zoeken. "

„Het ene ogenblik denk ik, dat het alleen maar een poets is, die ze ons gebakken hebben en dan geloof ik weer, dat er veel meer achter steekt. Het is daarboven een eigenaardige geschiedenis. "

„Reken maar, dat het daar eigenaardig is. Het is alsof ik die

kreten nog hoor. "

„Ja, je hebt gelijk, we kunnen beter naar huis gaan, Joe. Maar ik zal niet rusten, eer ik het naadje van de kous weet. "

„Wie onze gereedschappen ook gestolen kan hebben, hij heeft het verdraaid vlug gedaan, want we zijn toch niet zo bar lang in het huis gebleven. "

„Het bewijst in ieder geval, dat het geen spook was. "

„Ik heb nooit in die spookgeschiedenis geloofd. Nee, een menselijk wezen heeft de gereedschappen gepakt. En hij heeft ons ook voortdurend in het oog gehouden. Hij heeft gezien, dat we de brommers in de schuur zetten en hij nam de gereedschappen terwijl wij in het huis waren. "

„Tenzij ze weggenomen werden toen we de brommers eerst onder de bommen zetten... "

„Daar had hij niet de tijd voor. We zijn allemaal maar even in de salon geweest en na die eerste kreet renden we dadelijk naar buiten. Nee, de gereedschappen zijn beslist in de schuur gestolen. "

De jongens reden verder. Het had nu opgehouden met regenen, maar de weg was kletsnat en toen ze een vrij steile helling afreden, hadden ze alle moeite om niet te slippen, zodat ze niet meer spraken tot ze de vrij vlakke kustweg bereikt hadden.

Eensklaps werd de aandacht van Frank getrokken door een geluid in de baai. Hij keek en zag juist een krachtige motorboot om de hoek van de steile rots komen. De scherpe voorsteven sneed door de golven en het schuim spatte hoog

op. Terwijl hij ernaar keek, kwam nog een motorboot in zicht. De beide boten voeren op topsnelheid.

„Kijk eens, een race!" zei Joe.

De jongens stapten af en bleven kijken. Het werd hun weldra duidelijk, dat het hier geen vriendschappelijke wedstrijd gold, want de voorste boot volgde een merkwaardige zigzag-koers en de achtervolger won terrein. De zeewind voerde het brullen der krachtige motoren naar de plaats waar de jongens stonden.

„Dit is een achtervolging!" riep Frank uit. Hij zag twee mannen rechtop in de tweede boot staan en ze zwaaiden heftig met hun armen.

De eerste boot wendde de voorsteven in de richting van de steile rots, maar kort daarop scheen de man aan het roer van gedachten te veranderen, want opeens werd de scherpe neus van het schip weer naar de volle zee gewend. Die kleine aarzeling had de achtervolgers de gelegenheid verschaft waarop ze blijkbaar gewacht hadden en weldra werd de afstand tussen de twee snelle vaartuigen hoe langer hoe kleiner.

De jongens zagen, dat er maar één man aan boord van de eerste boot was. Hij stond over het stuur gebogen. Op de andere boot zagen ze een van de mannen een voorwerp opnemen, dat veel op een geweer leek. Tot hun grote verbazing zagen ze hem het wapen op de man in de eerste boot richten. Toen hoorden ze de knal van het schot.

De bestuurder van de eerste boot zakte uit het gezicht en de jongens konden niet zeggen of hij getroffen was of niet. D?

boot snelde echter met dezelfde vaart verder en ploegde door de golven.

De achtervolgers haalden hun prooi snel in en even later voeren ze naast elkaar.

„Als ze niet oppassen botsen ze tegen elkaar!" mompelde Frank.

Op het ogenblik waarop een aanvaring onvermijdelijk scheen, wendde de achtervolger opeens de steven, alsof men de jacht opgegeven had en voer in de richting van de volle zee.

De snelheid van de andere boot minderde en de motor begon te sputteren.

„Motorpech!" zei Joe.

Opeens laaide een enorme steekvlam boven de motorboot op. Er kwam een daverende klap en een dichte rookwolk.

Wrakstukken vlogen hoog de lucht in en tot hun grote ontzetting zagen de jongens hoe het lichaam van de verdwenen bestuurder met een wijde boog het water in geslingerd werd.

De hele boot stond weldra in lichtelaaie.

„Kijk! Hij leeft nog!" riep Frank uit.

De man spatelde even in het water en kwam toen heel langzaam naar de kust zwemmen.

„Hij haalt het nooit!" zei Joe ontsteld.

„We zullen proberen hem te redden!" antwoordde zijn broer.

SNACKLEY

De jongens beseften, dat er geen seconde te verliezen viel, want de man kon blijkbaar niet goed zwemmen. Tot dusver had hij de jongens niet gezien. Ze hoorden hem „Help!“ roepen en er lag een vertwijfelde klank in zijn stem, alsof hij niet veel hoop had gehoord te worden, want dit deel van de baai was vrij eenzaam en behalve het verlaten huis van Polucca bevond de dichtstbij gelegen woning, een boerderij, zich op een afstand van achthonderd meter.

„Vlug!“ riep Frank. „Ik zie daar een roeiboot op het strand. “ Het bootje lag half verborgen in een kleine inham aan de voet van een helling dicht bij de steile rots. Men kon de plek niet langs de kust bereiken, want een enorm rotsblok, dat ver uitstak in het water, sneed de inham af van het open gedeelte van de baai.

Ze renden de helling op en baanden zich een weg door het hoog opgeschoten gras en onkruid naar de plaats waar ze de inham konden bereiken. Ze konden het slachtoffer van de ontploffing nog in het water zien spartelen. Hij had een wrakstuk gegrepen en slaagde erin zijn hoofd boven water te houden, maar de jongens wisten, dat hij het niet lang meer zou kunnen volhouden.

„Hij ziet er uitgeput uit, “ merkte Frank op.

„Ik vraag me af of het iemand is, die we kennen, “ zei zijn broer.

„Het lijkt me niet waarschijnlijk. " Frank greep opeens de arm van zijn broer. „Kijk uit, jong, straks breek je nog een been. " „Het is hier verdraaid glibberig, " antwoordde Joe, terwijl hij erin slaagde zijn evenwicht te bewaren. Het had niet veel gescheeld of hij was uitgegleden en naar beneden getuimeld. Zo goed en zo kwaad als het ging, klauterden ze naar beneden toen ze de kleine inham bereikt hadden. Stukken rots rolden onder hun voeten weg en vielen kletterend in de diepte. Ten slotte bereikten ze het strand en de roeiboot. Het was een oud en verweerd ding, maar ze zagen geen lek in de bodem. Ze sleurden de boot naar het water en de kiel schuurde over de kiezelstenen. Even later dreef de boot en dadelijk grepen ze de roeispanen.

Met lange, gelijke slagen roeiden ze in de richting van de man in het water. Hij had hen gezien en riep dat ze zich moesten haasten, omdat het anders te laat zou zijn.

„Hij zou beter doen zijn mond te houden, " zei Joe. „Met roepen verspilt hij maar zijn laatste krachten. "

Blijkbaar was de schipbreukeling ook tot die gevolgtrekking gekomen, of anders was hij danig verzwakt, want zijn kreten stierven weg en de jongens hoorden hem niet meer.

Frank was bang, dat hij gezonken was en dus wierp hij vlug een blik achter zich, maar gelukkig zag hij, dat de man zich nog altijd aan het wrakstuk vasthield.

De motorboot brandde nog steeds fel, de vlammen laaiden hoog op en een donkere rookwolk hing boven het wrak.

Het geluid van de andere motorboot stierf langzaam weg in

de verte en toen Frank 'even keek, zag hij alleen nog maar een klein stipje aan de horizon.

De jongens spanden zich in tot het uiterste en de roeiboot sprong vooruit. Het duurde dan ook niet lang of ze hadden de man in het water bijna bereikt.

Op het ogenblik waarop Frank zich omdraaide, zag hij hoe de man het wrakstuk met een loom gebaar losliet en onder ging. „Hij verdrinkt!" riep Frank uit, terwijl hij de roeispaan weer opnam en trok. Even later bevonden ze zich dicht bij de plek waar de man verdwenen was.

Frank boog zich overboord en tuurde in het water. Hij trok zijn jas uit en maakte zich klaar om te duiken. Op dat ogenblik kwam de man weer boven om adem te halen, maar hij kon zijn armen bijna niet meer bewegen. Frank greep hem bliksemsnel bij de haren en toen bij de kraag van zijn jasje. Met moeite slaagde hij erin de man naar de boot toe te trekken, terwijl Joe aan de andere kant bleef staan om het bootje niet te doen omslaan.

De drenkeling was bewusteloos geworden, maar ze slaagden er met hun beiden in, hem heel voorzichtig in de roeiboot te hijsen.

„We moeten hem ergens onderdak brengen, " zei Joe.

„De boerderij?" opperde Frank, terwijl hij het gebouw zocht. De boerderij lag een eind verder aan de baai. Het was een flinke afstand om te roeien, maar het leven van de man stond op het spel.

De brandende motorboot begon langzaam te zinken. Een

luid sissen weerklonk en ze zagen een dichte stoomwolk opstijgen. Opeens was het wrak verdwenen en op het water was niets anders meer te zien dan een steeds groter wordende plas olie en wat wrakhout.

De jongens hadden echter geen tijd om lang naar het schouwspel te kijken, want ze moesten het slachtoffer zo gauw mogelijk onder dak zien te krijgen. Eerste hulp was niet nodig, want pas op het ogenblik waarop Frank hem bij de haren had gegrepen, was hij buiten kennis geraakt, zodat hij niet veel water binnen kon hebben. Hij was alleen maar van uitputting in zwijm gevallen.

Ze roeiden recht op de boerderij af, die ze tussen de bomen konden zien liggen. Het roeien had hen al danig vermoeid, maar ze klemde de tanden opeen en grepen moedig de roeispanten.

De man die ze gered hadden, lag met zijn gezicht naar beneden op de planken vloer van de roeiboot. Hij was een magere kerel met zwarte haren. Zijn doornatte kleren zagen er goedkoop en versleten uit. De mouwen waren gerafeld. Ze konden zijn gezicht niet zien, maar hij moest nog tamelijk jong zijn.

Frank liet Joe even alleen roeien en knielde naast de vreemdeling neer. Hij draaide de man om en toen zag hij, dat hij inderdaad nog jong was, met scherpe gelaatstreken. Hij droeg een goedkoop hemd, zonder stropdas.

Frans drukte zijn oor tegen de borstkas van de ander en luisterde naar de hartslag. Even later kwam hij overeind en

mompelde. „Zijn hart klopt. In ieder geval leeft hij nog. Hij is alleen maar volkomen uitgeput en na een poosje zal hij wel weer bijkomen. "

Hij greep zijn roeispaan weer en ze roeiden samen verder naar de boerderij in de verte.

De jongens roeiden, tot de spieren van hun armen pijn begonnen te doen, maar eindelijk bereikten ze de kust. De schelpen kraakten onder de kiel. Frank sprong overboord en trok de boot op het strand. Samen namen ze de bewusteloze op en droegen hem door het veld naar de boerderij.

Een broodmagere vrouw met een goedig gezicht kwam bij hun nadering haastig het huis uit en uit de boomgaard bij het huis verscheen een man in een overal. De boer en de boerin hadden hun bezoekers gezien.

„Lieve help, wat is er gebeurd?" vroeg de vrouw verschrikt toen ze naderbij kwam.

„Het scheelde niet veel of deze man was in de baai verdronken, " legde Frank uit. „We zagen het huis en... "

„Breng hem maar binnen, " zei de boer met een zware stem. De vrouw liep haastig voor hen uit en hield de deur open. De boer stak ook een hand uit en met hun drieën brachten ze de bewusteloze het huis binnen, waar ze hem op de sofa van de geriefelijke woonkamer legden. De boerin keek bedenkelijk naar het water, dat uit de kleren van het slachtoffer druppelde, want ze was een kraakzindelijke vrouw en ze had de vloer diezelfde morgen geschrobd. Maar haar goedhartigheid kreeg de overhand over haar huishoudelijk instinct en ze liep haastig

naar de keuken om wat warm drinken klaar te maken.

„Jullie moeten zijn handen wrijven, " opperde de boer.

Hij was een stevige kerel met een grote zwarte baard. „Eén van jullie moet zijn schoenen uittrekken, dan zullen we zijn voeten in warme flanellen lappen wikkelen. "

De volgende vijf minuten heerste er in het huis de grootste bedrijvigheid, terwijl de boer en de boerin heen en weer renden en de jongens de handen en voeten van de bewusteloze wreven om hem weer bij te brengen. Ten slotte zagen ze toch tekenen, die erop duiden, dat hij bij kennis ging komen.

De man op de sofa bewoog zich. Zijn oogleden begonnen te trillen. Zijn lippen verroerden zich, maar er kwamen geen klanken. Toen gingen de ogen open en de man staarde hen niet begrijpend aan.

„Waar ben ik?" mompelde hij zwak.

„In veiligheid, " verzekerde Frank hem. „U bent bij vrienden. "

„Het scheelde een haar... of ik was er geweest... niet?"

„Ja, u was bijna verdronken. Maar nu bent u veilig. "

„Het was Snackley!" zei de vreemdeling, alsof hij tot zichzelf sprak. „Snackley kreeg me toch te pakken... de gemene rat!"

Op dat ogenblik verscheen de boerin met een glas hete gember in water, dat de man op de sofa gretig leegdrank.

„We zullen hem in de logeerkamer leggen, Mabel, " besliste de boer. „Een goed warm bed is wat hij op het ogenblik het hardst nodig heeft. Als de jongens me een handje willen

helpen, dan stop ik hem zo in bed. "

„Ik... geloof... dat ik een kogel heb... " mompelde de vreemdeling. Hij bewoog zijn hand zwak naar zijn zij. Frank boog zich over hem heen.

„Ja, waarachtig, er zit bloed op zijn jasje!" riep hij uit. Een haastig onderzoek bracht aan het licht, dat de vreemdeling de waarheid had gezegd. In zijn rechterzij zat een kogelwond. Het was maar een schampschot, maar de wond had flink gebloed en daardoor was de man verzwakt. Heel voorzichtig hielpen de jongens met het uittrekken van zijn kleren en toen bette de boer de wond met een spons en warm water. Joe zag het kogelgat in het jasje. Toen de boer jodium op de wond deed, vertrok de gewonde zijn gezicht en klemde zijn tanden opeen. Daarna werd een verband aangelegd.

„Nu kunnen we hem in bed stoppen. Kun je lopen?" De man trachtte overeind te komen, maar liet zich slap terug op de sofa vallen.

„Het spijt me... het gaat niet!"

„Best, dan zullen we je dragen. Kom, jongens, we zullen hem oppakken. "

Samen droegen ze de gewonde de trap op en brachten hem in een geriefelijke slaapkamer. Ze stopten hem in het bed en dekten hem toe met warme dekens. Met een zucht van verlichting sloot hij zijn ogen.

„Hij is verzwakt door al dat bloedverlies, " zei de boer.

„Gevaar is er niet bij en we zullen hem lekker laten slapen. "

Ze verlieten het vertrek en toen ze in de keuken waren, vertelden de jongens van het vreemde avontuur, dat ze pas te voren beleefd hadden. De boer luisterde met een bedenkelijk gezicht.

„Vreemd!" zei hij ten slotte. „Heel vreemd!" Toen wierp hij zijn vrouw een veelbetekenende blik toe en zei: „Wat denk jij ervan, Mabel?"

„Hetzelfde als wat jij denkt, Bill, dat weet je ook wel. Het is vast en zeker weer zo'n smokkelaarsruzie. " De boer knikte.

„Precies wat ik dacht. " „Smokkelen!" riep Frank uit.

„Zeker! Er wordt hier in de buurt van de Barmet Baai de laatste maanden flink gesmokkeld. Dat heb ik ten minste al een tijdje vermoed. Er zijn de laatste tijd verdacht veel motorboten in de baai en ik heb ze veel 's nachts horen varen. Als het geen smokkelen is, dan moet het wat anders zijn dat niet pluis is. "

„Denkt u, dat deze man wegens een smokkelaarstwist is neergeschoten?"

De boer haalde zijn schouders op. „Misschien. Wie weet! Ik heb niets gezegd. Het is niet gezond iets te zeggen als je er niet zeker van bent. Maar het zou me helemaal niet verwonderen als het zo was. "

De boerin vroeg of de jongens wilden meeëten, omdat ze net van plan waren geweest aan tafel te gaan, toen de jongens gekomen waren. De jongens namen het aanbod gretig aan, want ze waren moe door de gebeurtenissen die ze beleefd hadden en ze begonnen honger te krijgen.

Ze kregen een heerlijke boerenmaaltijd van biefstuk en gebakken spek met bonen, aardappelpuree en een stuk heerlijke citroencake met slagroom en een kop geurige koffie. Tijdens de maaltijd spraken ze over de vreemde gebeurtenissen in de baai. De jongens verzwegen hun ervaringen in het huis van Polucca, want ze hadden geleerd, dat een van de allerbelangrijkste eigenschappen van een goed detectivemoet zijn, dat hij zijn oren open en zijn mond gesloten houdt en meer te horen moet zien te krijgen dan hij zelf loslaat. Bovendien leek hun één geheimzinnige geschiedenis al voldoende voor één diner.

„Ik zou wel wat meer over deze kwestie willen weten, " zei Frank toen ze klaar waren met eten en de boer behaaglijk op zijn stoel achterover leunde en een pijp rookte. „Misschien is die man nu wakker. "

„Het kan geen kwaad om even te gaan kijken. Je zou hem een paar vragen kunnen stellen. Ik ben net zo benieuwd als jullie om er iets meer over te horen. "

Ze gingen naar boven. Toen ze de deur van de kamer open deden, zagen ze, dat de vreemdeling sliep, maar het lichte gerucht dat ze maakten, maakte hem wakker en hij keek hen versuft aan.

„Voelt u zich al wat beter?" vroeg Joe.

„O, ja, " antwoordde de vreemdeling zwak. „Toch geloof ik, dat ik veel bloed verloren heb. "

„Dat was toen ze u neerschoten, vlak voor de boot de lucht in vloog, " zei Frank.

De man in het bed knikte, maar zei niets.

„Hoe heet je, vreemdeling?“ vroeg de boer onomwonden.

De man in het bed aarzelde even.

„Jones, “ zei hij ten slotte.

Het was zo kennelijk een valse naam, dat de jongens elkaar aankeken. De boer wreef zich bedenkelijk over de kin.

„Hoe komt het, dat ze op je schoten?“ vroeg hij. „Waarom deden ze het?“

„Stel me alsjeblieft geen vragen, “ zei de geheimzinnige Jones.

„Ik kan het jullie niet vertellen. Ik kan jullie niets vertellen. “

„Je weet toch wel, dat deze jongelui je het leven redden?“

„Ja... dat weet ik... en ik ben hun er erg dankbaar voor. Maar stel me alsjeblieft geen vragen. Ik kan jullie er niets over vertellen. “

„Zelfs niet aan hen? Niet, nadat ze je leven redden?“

Jones schudde koppig zijn hoofd.

„Ik kan niets zeggen. Ga alsjeblieft weg en laat me slapen. “

Frank gebaarde naar de boer, dat het beter was de man met rust te laten, dus verlieten ze de kamer en sloten de deur.

Onder het naar beneden gaan, hoorden ze de boer in zichzelf mompelen.

„Dat is de meest gesloten kerel, die ik ooit ontmoet heb!“ verklaarde hij. „Jullie redden zijn leven en hij wil jullie zelfs niet eens zeggen waarom hij in een motorboot in volle vaart in de baai kruiste en waarom er op hem geschoten werd.

“

„Hij moet er een goede reden voor hebben. Alles wel

beschouwd, zijn het onze zaken niet, " merkte Frank op. „We kunnen hem toch moeilijk dwingen ons alles uit te leggen. " „Hij heult met die smokkelaars, dat staat vast!" zei de boer met overtuiging.

„Ik geloof, dat we beter doen naar huis te gaan. Hebt u er iets op tegen hem zolang hier te houden? We kunnen hem naar een hospitaal laten vervoeren. "

De boer schudde zijn hoofd.

„Smokkelaar of geen smokkelaar, hij blijft hier tot hij beter is. Niemand heeft ooit kunnen zeggen, dat Bill Kane een zieke op straat heeft gezet. Hij blijft hier tot hij beter is. "

„We komen over een paar dagen terug om te kijken hoe het met hem is, " beloofde Joe.

„Hij krijgt hier de beste verzorging, die hij zich maar kan wensen. Het doet er niet toe of hij in een smokkelzaak betrokken is of niet. Mijn vrouw en ik zullen hem verzorgen. " Toen de jongens over de roeiboot spraken, zei de boer, dat hij de boot wel door iemand zou laten terugbrengen. Ze namen daarop afscheid van de goedgehartige boer en zijn vrouw. Ze liepen naar de plaats waar ze hun brommers hadden laten staan en weldra reden ze terug naar Bayport. „t Is in ieder geval een rare snuiter, " merkte Joe op, terwijl ze naar huis reden.

„Zeg dat wel!" antwoordde Frank. „Het hele geval is zo geheimzinnig!"

Het liep tegen de middag toen ze thuis kwamen en de brommers stalden. Daarna begaven ze zich naar binnen. Ze

vonden hun vader op zijn kantoor naast de bibliotheek. Hij had het nooit te druk om met zijn jongens te praten en toen ze binnenkwamen, legde hij de papieren neer, die hij juist bestudeerde en leunde achterover in zijn stoel.

„Wel, wat hebben jullie vandaag uitgevoerd?" vroeg hij glimlachend.

„Deze keer hebben we een echt avontuur beleefd, Vader, " zei Frank. „We zijn met de andere jongens naar het huis van Polucca gegaan. "

„Is dat niet het spookhuis? Nog spoken gezien?"

De jongens keken elkaar aan. „Nee, niet bepaald spoken... " zei Joe aarzelend. „Maar... eh... "

„Je wilt me toch niet wijsmaken, dat jullie ze niet gezien, maar wel gehoord hebben?" Fenton Hardy wierp zijn hoofd achterover en begon luid te lachen.

„Och, lacht u maar... maar er gebeuren daar rare dingen, " hield Joe vol.

Toen vertelden de jongens hun vader over de vreemde gebeurtenissen in het spookhuis, maar meneer Hardy wilde hun verhalen niet ernstig opvatten.

„Zeker een paar schoolmakkers, die jullie een poets hebben gebakken, " zei hij. „Ze zitten zich nu zeker te verkneukelen. "

„Hoe verklaart u dan de verdwijning van de gereedschappen?"

„Dat deden ze alleen maar om het geval nog geheimzinniger te maken. Hoogstwaarschijnlijk zullen ze jullie de gereedschappen maandagmorgen teruggeven om hun verhaal

te bewijzen. "

Aan deze mogelijkheid hadden de jongens nog niet gedacht en de verklaring leek hun erg aannemelijk. Als het werkelijk een poets was, dan lag het voor de hand, dat de anderen naar een of ander bewijsstuk zouden zoeken om aan te tonen, dat ze wel degelijk in het huis waren geweest.

„Lieve help, daar zullen ze ons nog lang mee blijven plagen, " zei Joe met een zucht. „Nu, ja, dan moet het maar. Maar we hebben u nog niet verteld wat er op de terugweg gebeurde. Vertel jij het maar, Frank. "

„Nog een avontuur?"

„Ja, maar dan echt. Dit is zeker geen poets. "

Frank vertelde over de twee motorboten in de Barmet Baai, over de achtervolging en de ontploffing. In enkele woorden beschreef hij hun redding van het slachtoffer van de ramp; Fenton Hardy knikte tevreden naarmate het verhaal vorderde.

„Goed gedaan, jongens!" mompelde hij. „Jullie hebben die kerel het leven gered, dat staat vast. En het ziet ernaar uit, dat jullie echt op een geheimzinnig geval zijn gestoten, met die geschiedenis van die achtervolging op het water. Hoe heette die man?"

„Hij zei, dat hij Jones heette, " antwoordde Frank twijfelachtig. Fenton Hardy trok zijn wenkbrauwen op. „Maar er zijn in de wereld toch massa's mensen die Jones heten. Het zou best zijn echte naam kunnen zijn. Al geloof ik het persoonlijk niet. Heeft hij jullie nog iets verteld waarom hij achtervolgd werd? Hebben jullie hem ondervraagd?"

„Hij wilde ons absoluut niets vertellen. We stelden een paar vragen, maar hij zei, dat hij niets kon zeggen. "

„Nog meer geheimzinnigheid, " zei de detective peinzend.

„Denk je, dat hij zal praten zodra hij beter is?"

„Ik betwijfel het. Hij scheen vastbesloten te zijn ons niets over zichzelf of over zijn achtervolgers te vertellen. "

„Wacht eens even, Frank!" riep Joe uit. „Op het ogenblik, dat we hem binnen brachten, kwam hij even bij kennis. En wat zei hij toen ook weer?"

„O, ja! Ik had het bijna vergeten. Hij zei: Snackley kreeg me te pakken... de gemene rat!"

„Snackley!" riep Fenton Hardy opeens geïnteresseerd uit.

„Ben je er zeker van, dat hij Snackley zei? Ben je zeker van die naam?"

„Absoluut. Jij ook, nietwaar, Joe?"

„Ja, dat was wel degelijk de naam. "

„Dan hebben we in ieder geval een beginpunt, " zei de detective. „Julie hebben waarschijnlijk nooit van Snackley gehoord, maar ik wel. "

„Wie is hij?" vroeg Frank.

„Ganny Snackley is een beruchte misdadiger. Hij is een smokkelaar... de leider van een bende, die opium en andere verdovende middelen uit het Verre Oosten binnensmokkelt. Zou het mogelijk zijn, dat hij die verdovende middelen hier in de Barmet Baai het land binnenbrengt?"

GEBONDEN EN GEKNEVELD.

De jongens zetten grote ogen op toen ze dat hoorden. Hun vader tikte vlug met zijn potlood op zijn schrijftafel en leunde voorover op zijn stoel.

„Misschien zijn jullie iets van het allerhoogste belang op het spoor gekomen, " zei hij zacht. „Ik hoef jullie zeker niet te zeggen, dat je beter doet je mond te houden over wat je te weten bent gekomen. Als Ganny Snackley hier in de buurt werkt, dan zullen we een geweldige pluim krijgen, als we hem kunnen pakken. "

„Het is een ongewone naam, " merkte Frank op. „Ik durf te wedden, dat het de Snackley is, die onze man bedoelde. "
„En de boer zei, dat er in de Baai veel gesmokkeld werd, " merkte Joe op.

„Er is weliswaar altijd in Barmet Baai gesmokkeld, maar tot nu toe op kleine schaal. Ganny Snackley en zijn bende zijn internationale smokkelaars. Het laatste wat ik over hem gehoord heb is, dat hij een heel eind verder aan de kust werkte. Blijkbaar werd het hem daar wat te warm en is hij naar hier verhuisd. De laatste zes maanden was hij spoorloos verdwenen. "

„Misschien zal die Jones wat loslaten als hij beter is. "
„Ik zal hem gaan ondervragen, " zei Fenton Hardy. „Ik zal nog een paar dagen wachten, tot hij beter is. Natuurlijk is het een kwestie voor de autoriteiten. Ik ben niet met de zaak belast,

dus kan ik niet veel doen. Maar misschien kan ik iets van hem los krijgen, dat me later van pas kan komen. "

„Joe en ik kunnen morgen naar de boerderij gaan kijken hoe het met hem is. "

„Ja, doe dat. Maar stel hem geen vragen. Laat hem niet merken, dat je hem niet vertrouwt, anders heb je kans, dat hij er stiekem vandoor gaat en dan zijn we hem helemaal kwijt. Nu heeft hij nog verplichtingen tegenover jullie, omdat jullie hem het leven redden, dus is het heel natuurlijk als jullie naar hem komen informeren. Als je merkt, dat hij goed vooruit gaat, laat het me dan weten, dan ga ik dadelijk naar hem toe om hem te spreken. Maar als je denkt, dat hij daar nog een paar dagen zal moeten blijven, zullen we wachten tot hij beter is. "

„Misschien is hij zelf wel een detective, " opperde Frank.

„Aan die mogelijkheid heb ik ook al gedacht, " bekende meneer Hardy. „In dat geval bemoei ik me niet verder met de zaak. Het is best mogelijk, dat hij bij de Geheime Dienst is, dat hij de schuilplaats van Snackley ontdekte en daarom neergeschoten is. Dat zou een verklaring kunnen zijn voor het feit, dat hij niets over zichzelf wilde loslaten. Aan de andere kant is het net zo goed mogelijk, dat hij tot de vijanden van Snackley behoort en in dat geval zou ik hem misschien kunnen overreden het een en ander te vertellen. "

Fenton Hardy stelde de jongens nog enkele vragen over hun avonturen, maar afgezien van enkele bijzonderheden die niet zo gewichtig waren, konden ze geen verder licht op de

geheimzinnige zaak werpen. Ze kwamen in ieder geval overeen, dat de jongens de volgende dag, zondag, naar de boerderij zouden gaan om naar de geheimzinnige meneer Jones te informeren.

Ze lieten hun vader aan zijn werk en brachten de rest van de middag door met de vreemde gebeurtenissen van die dag nog eens grondig te bespreken. Wat het spookhuis betreft, ze vonden de verklaring van hun vader, dat het een poets moest zijn, zeer aannemelijk en legden zich daarbij neer.

De volgende morgen, na de kerk, namen ze de brommers en maakten zich klaar om naar de boerderij te rijden.

„Denk erom!" waarschuwde hun vader. „Niet te veel vragen stellen, anders wordt hij achterdochtig. Tracht alleen maar te weten te komen hoe lang hij nog op de boerderij zal blijven. Als zijn wond niet te ernstig is, zal hij over een paar dagen wel vertrekken. "

De jongens beloofden de instructies van hun vader op te volgen. In tegenstelling tot de vorige dag, was het die zondag prachtig weer en de regen van de vorige middag had gemaakt, dat er nu geen stof lag, zodat ze volop genoten van hun rit langs de kust.

„Het zou voor ons een lelijke bak zijn als meneer Jones weg is als we daar aankomen, " merkte Joe op.

„Och, dat geloof ik niet. Die wond in zijn zij was diep genoeg om hem een paar dagen stil te houden en in ieder geval heeft hij gisteren zoveel bloed verloren, dat hij wel een paar dagen nodig zal hebben om op krachten te komen. "

„Ik hoop maar, dat hij geen detective zal blijken te zijn. "

„Waarom?"

„Het zou fijn zijn als we de kans kregen zelf aan deze zaak te werken. Als Ganny Snackley hier in de buurt is en de detectives van de regering het niet weten, zouden we Vader kunnen helpen hem te pakken te krijgen. "

„Dat zou inderdaad de kans van ons leven zijn, " gaf Frank toe. „Ik geloof, dat we tot de ontdekking zullen komen, dat onze vriend Jones toch een detective is. Dat wil zeggen, als we ooit iets bepaalds over hem te weten zullen komen. Waarom zouden Snackley en zijn mannen hem anders hebben willen vermoorden? Want we hoeven er niet aan te twijfelen, dat ze zijn weggevaaren in de overtuiging dat hij dood was. "

„Misschien is hij alleen maar een concurrent, die ze probeerden kwijt te raken. "

„Dat is mogelijk. Maar ik geloof eerder, dat hij tot de Geheime Dienst behoort. "

Ten slotte bereikten ze de laan die naar de boerderij leidde. Terwijl ze in volle vaart naar het huis reden, keken ze goed rond of ze enig teken van leven zagen. Maar er was niemand in de boomgaard of op het erf. Niemand kwam het huis uit. Het huis scheen verlaten en hoewel het een warme dag was, waren alle deuren potdicht.

„Vreemd, " mompelde Frank, toen ze afstapten en hun brommers in de schaduw van een grote boom bij de achterdeur zetten. „De Kanes kunnen toch niet weggegaan zijn en Jones hier alleen hebben achtergelaten?"

De jongens liepen naar de deur en klopten erop.

Er kwam geen antwoord.

„We gaan de voordeur proberen, " stelde Joe voor.

Ook daar kwam geen reactie op hun kloppen.

„Dan moeten ze toch uitgegaan zijn, " zei Joe.

„En Jones? Ze konden hem hier toch niet alleen laten? Ik begrijp er niets van. Het bevalt me niet. "

Ze keerden terug naar de achterdeur en klopten weer. Nog altijd bleef het stil binnen. Frank draaide de kruk om en de deur ging open.

„Ze hebben de boel in ieder geval niet op slot gedaan, " zei hij. „We zullen maar naar binnen gaan. Als Jones boven is, brengen we hem een bezoek. Daar zal meneer Kane niets op tegen hebben. Waarschijnlijk verwachtten ze geen bezoek vandaag. "

Ze liepen de keuken in en bij de aanblik van de chaos die daar heerste, zetten ze grote ogen op. De vorige dag hadden ze allebei nog opgemerkt, dat alles er zo keurig netjes uitzag. Nu zag de keuken eruit, alsof er pas een aardbeving had plaatsgevonden.

Potten en pannen lagen kriskras over de vloer. De tafel lag met de poten naar boven. Een stoel was in een hoek gekwakt. Naast de kachel lagen enkele kopjes en schoteltjes in scherven. De bak met hout was omgekieperd en overal lagen houtblokken verspreid. Een van de gordijnen was half afgerukt.

„Wat kan er hier in 's hemelsnaam gebeurd zijn! Het lijkt wel,

dat er hier gevochten is. We gaan eens kijken hoe het er verder in huis uitziet. "

Ze renden naar het volgende vertrek en daar wachtte hun een onverwachte aanblik.

De boer en de boerin zaten ieder op een stoel in het midden van het vertrek. Ze waren niet in staat zich te bewegen of te spreken. Ze zaten daar stevig aan hun stoel vastgebonden en ze waren bovendien nog gekneveld!

DE ONTVOERDE GETUIGE.

De jongens haastten zich de volkomen roerloze slachtoffers te bevrijden.

„De hemel zij dank!" riep de boerin met een zucht van verlichting, zodra de prop uit haar mond was. Zodra haar man zich even kon bewegen, wierp hij woedend de touwen opzij en stond op.

„Wat is er toch gebeurd?" vroegen de verbaasde jongens. Het duurde enkele ogenblikken eer het echtpaar Kane in staat was een samenhangend verslag van hun wederwaardigheden te geven, omdat ze geheel en al overstuurd waren, maar ten slotte strompelde de boer op zijn verstijfde benen naar het venster en wees naar de kustweg.

„Daar zijn ze langs gegaan!" brulde hij. „Die kant! Volg ze!" „Wie?"

„De schurken die ons vastbonden. Ze namen Jones mee. "

„Wat! Hebben ze hem ontvoerd?"

„Ja... ontvoerd! Ze waren met hun vieren. Ze braken hier in en bonden mijn vrouw en mij vast. Toen gingen ze naar boven en droegen Jones naar buiten. Ze wierpen hem in een auto en gingen er vandoor. "

„Vier mannen!"

„Vier schurken met de gemeenste tronies die ik ooit gezien heb. "

„Hoe lang geleden?" vroeg Frank vlug.

„Nog geen tien minuten geleden zijn ze vertrokken. Als jullie een paar minuten eerder waren gekomen, zouden jullie het hele stel ontmoet hebben, " riep de boer opgewonden uit.

„Maar jullie kunnen ze nog te pakken krijgen. Ze gingen langs de kustweg. "

„Kom mee, Joe!" riep Frank. „We gaan ze achterna. Ze hebben Jones ontvoerd. "

Joe liet het zich geen twee keer zeggen en binnen enkele ogenblikken reden ze over de oprijlaan naar de kustweg.

„Wat een lef hebben die kerels, " riep Frank boven het lawaai van de motortjes.

„De schurken horen achter tralies te zitten, " antwoordde zijn broer.

„Waren we maar wat eerder gekomen!" zei Frank spijtig.

„Och, we zullen ze wel inhalen. Ze hebben niet veel voorsprong. Misschien kunnen we ze tot de een of andere stad volgen en ze daar laten arresteren. "

Ze reden zo hard ze konden en Frank hield voortdurend de verse bandensporen in het stof van de weg in het oog, maar toen ze de kruising van de weg, die naar de boerderij der Mortons leidde, bereikten, raakte hij het spoor kwijt, omdat er een andere wagen uit de zijweg was gekomen en op het kruispunt gemanoeuvreerd had. Ze kwamen voorbij de zijweg, die naar het huis van Polucca liep en reden verder over de kustweg, tot ze boven op een heuvel kwamen, vanwaar men een prachtig uitzicht had over het omliggende

terrein. Ze konden de kronkelende, op en neer gaande weg een dikke twee kilometer ver overzien, tot een groep bomen hem aan het zicht onttrok. Nergens was de auto die ze zochten, te bekennen.

„We zijn ze kwijt, " zei Frank, terwijl hij stopte en afstapte.

„Ze hadden een flinke voorsprong en ze zullen wel hard gereden hebben, " zei Joe. „Wat denk je, zullen we nog verder rijden?"

„Dat heeft geen zin. We doen beter terug te keren naar de boerderij, om te horen wat de Kanes ons nog meer kunnen vertellen. "

Ze keerden om en reden terug en onderweg bespraken ze de geheimzinnige ontvoering.

„Ik vermoed, dat de mannen in de andere boot gezien hebben, dat we Jones redden, of anders hebben ze gehoord, dat hij naar de boerderij is gebracht, " zei Joe. „Het moeten mannen zijn, die voor niets staan. "

„Ik vraag me af wat ze nu met Jones gaan doen, " zei Frank ernstig. „Ze hebben al eens geprobeerd hem te vermoorden en deze keer... "

„Denk je, dat ze hem gaan vermoorden?"

„Het ziet er wel naar uit. In de baai kenden ze geen genade en nu zullen ze zeker willen zijn, dat hij het niet overleeft. "

Joe kon een rilling van afschuw niet onderdrukken.

„Als ze toch van plan waren hem te vermoorden, zouden ze hem niet eerst ontvoerd hebben, " merkte hij op. „Misschien willen ze hem alleen maar uit de weg hebben, om hem te

beletten te spreken. Misschien zijn ze bang, dat hij loslaathoe ze hem achtervolgd hebben en zijn motorboot in brand staken. "

„Ze moeten er heel wat voor over hebben gehad om hem te pakken te krijgen, anders zouden ze op klaarlichte dag de boerderij immers niet overvallen en de Kanes vastgebonden hebben. Wat een bof, dat we gekomen zijn, anders had het uren kunnen duren eer ze zich hadden kunnen losmaken. " Bij hun terugkomst op de boerderij vonden ze de Kanes nog wel in een opgewonden toestand, maar niet meer zo geheel en al van streek. De boerin, als goede huisvrouw, was al bezig met opruimen.

„We hebben ze niet kunnen vinden, " zei Frank dadelijk. Kane knikte.

„Dat dacht ik wel, " zei hij. „Ze zijn hier te vlug weggegaan, maar toch hoopte ik, dat jullie ze zouden ontdekken. Ze waren met een grote, sterke wagen en ze reden hals over kop weg. "

„Ze waren met hun vieren, zei u?"

„Vier, met echte boeventronies. "

„Kunt u een beschrijving van ze geven?"

„Ik kreeg niet veel kans om wat te zien. Het ging allemaal zo verdraaid vlug. Een van hen kwam naar de deur... hij was een lange kerel, met een mager gezicht... en vroeg of ik een man in huis had, die gisteren bijna verdronken was. Ik zei, dat dit inderdaad het geval was en toen zei hij, dat hij gekomen was om hem mee te nemen, dat hij een broer van de zieke was. Ik

begon het een beetje verdacht te vinden en vroeg hem hoe hij heette. Maar intussen stond ik buiten en eer ik het wist, greep iemand me van achteren vast. Ik verweerde me zo hard ik kon, maar de anderen kwamen om de hoek van het huis en in een wip hadden ze me stevig vastgebonden. Toen grepen ze mijn vrouw en bonden haar ook vast en ze lieten ons beiden in de woonkamer, terwijl ze naar boven gingen. "

„Heeft Jones zich nog verweerd toen ze hem meenamen?“

„Hij probeerde het. Hij schreeuwde om hulp, maar natuurlijk kon ik niets doen en hij was te zwak om zich te verweren. Ze droegen hem naar beneden en wierpen hem in de auto. Toen zijn ze weggereden. "

„Er moet meer achter deze geschiedenis steken, " zei Frank peinzend. „Het wordt ernstig als ze er niet voor terugdeinzen zo maar in te breken, de boel omver te gooien en iemand te ontvoeren. "

„Zeg dat wel!" riep de boer heftig uit. „Het zal ze lelijkvergaan als ze zich hier weer laten zien. " Hij wees naar de tafel, waarop een geweer lag., *Ik heb het wapen geladen en ben klaar voor eventuele volgende bezoekers. Had ik dat ding vanmorgen maar bij de hand gehad!"

„Ik geloof niet, dat u nog de gelegenheid zult krijgen het te gebruiken, " zei Frank geruststellend. „Het was hun om Jones te doen. Ze zullen zich hier niet meer laten zien. "

„Dat is hun geraden. "

„Joe, het beste wat we nu kunnen doen is, teruggaan naar Bayport en Vader alles vertellen. "

„Ja, dat lijkt me ook het beste. We kunnen hier toch verder niets doen. "

„Als ik me niet vergis, zeiden jullie gisteren, dat je Hardy heette, niet?" zei de boer. „Zijn jullie misschien familie van Fenton Hardy?"

„Dat is Vader. "

„De detective?"

De jongens knikten alleen maar.

„Prachtig!" riep Kane uit. „Ga dan maar dadelijk terug en leg hem alles uit. Als iemand in staat is deze zaak uit te pluizen, dan is hij het, dunkt me. Ik zou niet graag zien, dat deze schurken ongestraft blijven. "

Frank en Joe namen afscheid van de boer en de boerin en keerden terug naar hun brommers. Ze beloofden terug te komen, zodra ze nieuws hadden en meneer Kane beloofde op zijn beurt dadelijk iets te laten weten, als hij nog iets over de ontvoerders of over de geheimzinnige Jones vernam.

De jongens reden vlug naar huis en vonden hun vader verdiept in een boek, dat hij echter dadelijk opzij legde toen ze binnen kwamen stormen.

„Heeft meneer Jones nog wat gezegd?" vroeg hij vlug, toen hij aan de uitdrukking van hun gezichten zag, dat er iets ongewoons gebeurd was.

„We kregen niet de kans hem te zien!" riep Joe uit.

„Wat! Is hij er stiekem vandoor gegaan?"

„Hij is ontvoerd!"

„Ontvoerd!"

„Vier mannen overvielen de boerderij en namen hem mee, " zei Frank vlug.

Hij bracht nauwkeurig verslag uit van wat er die morgen op de boerderij was voorgevallen en meneer Hardy luisterde met de grootste belangstelling.

„Ik zie maar één mogelijkheid, " zei hij ten slotte. „Die Jones, of hoe zijn ware naam dan ook mag zijn, moet toteen andere bende hebben behoord en ze verraden hebben, of anders gedreigd hebben het te doen. Ze probeerden zich van hem te ontdoen en hij ontsnapte in de motorboot. Met die ontploffing dachten ze voorgoed van hem af te zijn, tot ze vernamen, dat jullie hem gered hadden. Dus begaven ze zich naar de boerderij en namen hem mee, eer hij een kans kreeg om iets los te laten. "

„Denk u, dat het smokkelaars zijn?"

„Hoogstwaarschijnlijk. Terwijl jullie vanmorgen weg waren, heb ik een belangrijke persoon opgebeld en hij vertelde me, dat men reden heeft te vermoeden, dat er op grote schaal in de Barmet Baai wordt gesmokkeld. "

„Hebt u hem nog over Snackley gesproken?"

Meneer Hardy glimlachte. „Nog niet. Ik vond het beter, die inlichting voorlopig voor me te houden. Ik vraag me af of Snackley werkelijk hier werkt. Het begint er wel wat op te lijken, want hij deinst niet voor een ontvoering of een moord terug om zijn doel te bereiken. "

„Vermoedt de overheid, dat hij hier in de buurt is?"

„Ik denk het wel. De man met wie ik sprak zei terloops, dat de

smokkelaars die ze zochten in verdovende middelen handelen. En Snackley is de hoofdman van de smokkelaars van verdovende middelen aan de kust van de Atlantische Oceaan. "

„Lieve hemel! Het zou fijn zijn, als wij hem te pakken konden krijgen. "

„Natuurlijk, " zei Fenton Hardy, „mogen we niet vergeten, dat niemand ons gevraagd heeft ons met deze zaak te bemoeien. Ik voel er niet veel voor, voor niets te werken. "

„Wil u daarmee zeggen, dat u niet wilt helpen?" vroeg Joe teleurgesteld.

De ogen van Fenton Hardy begonnen te tintelen toen hij verder sprak.

„Ik zei, ik voel er niet veel voor, voor niets te werken, maar als we die Snackley kunnen grijpen, dan zal het heus niet voor niets zijn. "

„Waarom?"

„De beloning. Er is al jaren geleden een beloning uitgelooft van vijfduizend dollar voor degene die Snackley inreket. En als hij echt in de Barmet Baai werkt, zoals ik vermoed, dan hebben we een goede kans die beloning op te strijken. "

„Prachtig!" riep Frank uit. „Waar wachten we nog op?"

DE MERKWAARDIGE BOODSCHAP.

Frank en Joe dachten, dat ze het de volgende dag erg druk zouden hebben met een nader onderzoek van de omstandigheden, die in verband stonden met de geheimzinnige ontvoering, maar toen ze de volgende morgen voor het ontbijt beneden kwamen, ontdekten ze tot hun grote verwondering, dat hun vader al uitgegaan was. Mevrouw Hardy kon hun niet vertellen waar hij naar toe was gegaan. „Hij is vroeg weggegaan en heeft niet gezegd wanneer hij terug zou zijn. In ieder geval heeft hij geen bagage meegenomen, dus kan hij niet ver zijn gegaan. Ik denk wel, dat hij in de loop van de dag zal terugkomen. "

Mevrouw Hardy was er al lang aan gewend, dat haar man onverwachts uitging en op de meest onverwachte ogenblikken terugkwam. Niets kon haar meer verwonderen. Ze besepte, dat zijn beroep veel dingen van hem eiste, die op het eerste gezicht erg geheimzinnig leken, maar voor de hand liggend waren zodra hij er een verklaring voor kon geven. Het was echter een hele teleurstelling voor de jongens, want ze hadden erop gevestigd hun vader die morgen te zien, om samen een werkschema te bespreken. Er zat niets anders op dan gewoon naar school te gaan.

Onderweg kwamen ze Callie Shaw en Iola Morton tegen, die bij Frank in de klas zaten. Iola was de zuster van hun vriend Chet Morton. Het bleek weldra, dat Chet thuis alles over het

avontuur in het spookhuis had verteld en natuurlijk had zijn zusje haar vriendin Callie dadelijk ingelicht.

„Wel, hoe maken de spokenjagers het vanmorgen?" vroeg Callie grinnikend toen ze hen zag.

„Uitstekend, " zei Frank met een gegeneerd glimlachje.

„Wat zijn jullie toch een stelletje dappere jongens!" riep het meisje uit. „Zo maar uit een leeg huis weghollen!"

„Het huis was niet leeg!" viel Joe haar heftig in de rede. „Je denkt zeker, dat onze gereedschappen zo maar op hun eigen pootjes wegliepen, hè?"

„Ze hebben jullie danig te pakken genomen. Wacht maarens tot we op school zijn. Degene, die jullie die poets gebakken heeft, zal het al wel in geuren en kleuren aan iedereen verteld hebben. "

„Nu, ja, we kunnen ertegen, hoor. Als Chet er niet bij was geweest toen we er waren, zou ik hem er voor hebben aangezien. Echt iets voor hem. "

„Deze keer heeft hij toch maar een goed alibi, " zei Iola.

„Maar ik kan jullie wel vertellen, dat hij net zo bang is geweest als jullie. "

Toen ze op school kwamen, merkten ze, dat het verhaal weliswaar al de ronde had gedaan, maar niemand ging er prat op de poets gebakken te hebben. Toen ze om twaalf uur uit school kwamen, was het geheim van het spookhuis nog even raadselachtig als de vorige dag.

„Ik begin nu toch ook te geloven, dat het helemaal geen poets was, " zei Joe toen ze naar huis gingen, „want anders had

iemand ons al lang uitgelachen. "

„Het was mij een beetje te volmaakt om een poets te zijn. Ik begin te geloven, dat iemand met opzet dat praatje over spoken rondgestrooid heeft, om de mensen uit de buurt van het huis van Polucca te houden. "

„Als iedereen op dezelfde manier ontvangen wordt als wij, dan kan ik het me indenken, dat ze liever uit de buurt blijven. Met al die griezelige kreten en gillen, met instortende plafonds en plotseling verdwijnende gereedschappen, moeten ze een verdraaid hard werkend spook in dienst hebben genomen. "

„Ik begin me af te vragen, of die spookgeschiedenis misschien in verband staat met de smokkelaars, Joe. "

Ze keken elkaar aan.

„Daar zeg je wat!" riep Joe uit. „We hebben op die ene dag twee heel eigenaardige gebeurtenissen meegemaakt. Het is best mogelijk, dat er verband tussen bestaat. "

„Het zou ook een toevallige samenloop van omstandigheden kunnen zijn. Maar nu ik erover nadenk, dat huis boven op de rotswand zou een verdraaid goede schuilplaats voor smokkelaars kunnen zijn, als ze erin slagen de mensen op een afstand te houden. En wat konden ze daarvoor beter doen dan zelf het praatje te verspreiden, dat het er spookt?"

„Goeie genade, daar heb ik geen ogenblik aan gedacht! Ik vraag me af wat Vader ervan zal zeggen. "

„Misschien is hij nu wel thuis. We zullen het hem vertellen. " Maar toen ze voor het eten thuis kwamen, bleek

Fenton Hardy nog niet teruggekeerd te zijn. En ook was hij nog niet thuis toen ze die middag na school terugkwamen en toen ze die avond naar bed gingen, had hun vader nog niets van zich laten horen. Ondanks het feit, dat ze aan een plotselinge afwezigheid van hun vader gewoon waren geraakt, begonnen de jongens zich toch een beetje ongerust te maken. „Ik weet niet waarom, " zei Frank de volgende morgen, „maar ik voel me toch niet helemaal op mijn gemak. "

„Ik maak me ook ongerust. Vader is weliswaar al dikwijls van huis gegaan zonder te zeggen waar hij naar toe ging, maar ten slotte kwam hij toch altijd weer opdagen. Maar deze keer... "

„Tja, we kunnen niet anders doen dan wachten tot hij terug is. Hij zal het zelf wel het beste weten en tien tegen één, dat we ons voor niets bezorgd maken, maar toch voel ik me niet erg op mijn gemak. "

Mevrouw Hardy bleek zich echter helemaal niet ongerust te maken.

„Och, eer je het weet zal hij opeens komen binnenstappen, " zei ze lachend. „Jullie zitten er alleen maar naar te hunkeren om aan die Snackley-zaak te kunnen gaan werken. Misschien werkt hij daar juist op het ogenblik aan en dan kunnen jullie er zeker van zijn, dat hij met een massa inlichtingen thuiskomt. "

„Toch zou ik liever hebben gehad, dat hij ons er in kende, " antwoordde Joe.

„Zeker om jullie uit school te houden! Nee, geen sprake van. Hij heeft er niets op tegen, dat jullie detectivewerk doen,

zolang het maar uitsluitend in jullie vrije tijd is. "

Daar moesten de jongens het mee doen. De rest van de week trachtten ze zo goed en zo kwaad mogelijk hun ongeduld voor hun moeder te verbergen, door zo nauwkeurig mogelijk hun huiswerk te maken. De volgende week zou de vakantie beginnen en dus zaten ze volop in de examens, zodat ze geen tijd kregen om aan detectivewerk te denken.

Maar de vrijdagmiddag nam het geheim van de afwezigheid van hun vader opeens een heel vreemde wending.

Toen ze uit school thuiskwamen, vonden ze hun moeder in de woonkamer zitten. Ze had een briefje in haar hand en las het met de grootste aandacht.

„Kom eens hier, jongens, " zei ze, toen ze binnenkwamen.

„Vertel me eens wat jullie hiervan denken. "

Ze overhandigde het briefje aan Frank.

„Wat is het?" vroeg hij snel. „Nieuws van Vader?"

„Kijk zelf maar. "

De jongens lazen samen het briefje. Het was met potlood op een afgescheurd blaadje papier geschreven en het handschrift leek op dat van Fenton Hardy. Ze lazen: „Het kan nog een paar dagen duren eer ik thuiskom. Maak je niet ongerust. " Het was ondertekend door de detective. Dat was alles. Hij schreef niet waar hij zich bevond en uit niets bleek wanneer het briefje geschreven was.

„Wanneer is dit gekomen?" vroeg Frank.

„Met de middagpost. Het was aan mij gericht en het was het poststempel van Bayport. "

„Waarom zouden we ons dan ongerust maken?“ vroeg Joe.
„Het is toch in ieder geval beter dan helemaal niets van hem te horen. “

„Maar ik ben er niet zo zeker van, dat het door hem geschreven is. “

„Hoezo?“

„Jullie vader en ik zijn overeengekomen, dat hij altijd een geheim teken onder zijn handtekening zou zetten, iedere keer, dat hij me onder dergelijke omstandigheden zou schrijven. Hij was altijd bang, dat iemand zijn naam in dergelijke briefjes zou namaken, om op die manier documenten in handen te krijgen, die niet voor die persoon bestemd zijn. Dus spraken we af, dat hij dat geheime teken onder zijn naam zou zetten. “

Frank bekeek het briefje nauwkeurig.

„Nee, ik zie hier geen teken. Alleen maar de handtekening. “

„Het zou zijn handtekening kunnen zijn. Als het niet zo is dan is het een verbazend goede nabootsing. Het kan ook zijn, dat hij in de haast vergat het teken eronder te zetten, hoewel het anders niets voor hem is, zoiets te vergeten. “

Het gezicht van mevrouw Hardy stond erg bezorgd.

„Als Vader het briefje niet geschreven heeft wie heeft het dan gedaan?“ vroeg Joe.

„Vader heeft veel vijanden. Er is familie van de misdadigers, die hij heeft laten arresteren en dan zijn er nog de misdadigers, die uit de gevangenis ontslagen zijn en wraak willen nemen.

Als er iets niet in orde is, kan dit briefje bedoeld zijn om te beletten, dat we achterdocht zouden gaan koesteren, om zodoende tijd te winnen eer men hem zou gaan zoeken. "

„Iets niet in orde!" riep Frank uit. „U denkt toch niet, dat Vader iets overkomen kan zijn?" vroeg hij bezorgd.

„Het feit, dat het geheime teken niet onder zijn naam staat, maakt me ongerust. En de enige reden, die iemand kan hebben om ons een dergelijk briefje te zenden, is ons te weerhouden naar hem te laten zoeken. "

„Wel, of hij dat briefje nu geschreven heeft of niet, wij gaan hem zoeken, " zei Frank beslist. „Hij zei alleen maar, dat we ons niet ongerust over hem moesten maken. Hij heeft niet gezegd, dat we hem in geen geval mochten gaan zoeken. Als hij dat briefje echt geschreven heeft, kan hij niet zeggen, dat we zijn instructies niet opgevolgd hebben. Trouwens, de afwezigheid van het geheime teken verandert de hele zaak. "

„We gaan Vader zoeken!" riep Joe heftig uit. „De volgende week hebben we vakantie en dan hebben we volop tijd om het te doen. "

„Dan moeten jullie in ieder geval tot het begin van de vakantie wachten, " raadde mevrouw Hardy aan. „Misschien komt hij intussen thuis. "

Maar terwijl ze nog eens een blik naar het briefje wierp en weer de handtekening bekeek, waaraan het geheime teken ontbrak, begon een angstig gevoel zich van haar meester te maken.

GEEN SPOOR VAN DE DETECTIVE.

Toen de grote vakantie begon, was Fenton Hardy nog altijd niet thuisgekomen.

Er was geen verder bericht gekomen. Nog nooit, in zijn hele detectiveloopbaan, was hij zo volkomen en zo'n lange tijd verdwenen geweest. Hij had er steeds angstvallig voor gezorgd, dat zijn vrouw en kinderen zich over hem niet ongerust hoefden te maken. Vanzelfsprekend was het af en toe noodzakelijk, dat hij plotseling van huis ging, op een van de tochten, die hem een tijdje weghielden en soms was het verstandiger niemand te laten weten waar hij zich eigenlijk bevond. Maar op de een of andere manier was hij er steeds in geslaagd mevrouw Hardy te laten weten, dat met hem alles in orde was.

Maar deze keer was er alleen maar dat twijfelachtige briefje. Van het ogenblik dat hij, de morgen na de ontvoering op de boerderij, van huis was gegaan, was hij even spoorloos verdwenen alsof de aarde hem verzwolgen had.

De jongens ondervroegen tal van mensen in Bayport en de onmiddellijke omgeving, maar niemand kon zich herinneren hun vader op de bewuste dag gezien te hebben. Ze vroegen het aan het station, maar kregen de verzekering, dat de heer Hardy noch op de bewuste dag, noch sedert die dag een kaartje had gekocht. Aan het kantoortje van de boot kregen ze hetzelfde te horen. Niemand had de detective gezien.

Geen enkele van de politieagenten herinnerde zich meneer Hardy de bewuste morgen gezien te hebben en omdat hij een welbekende figuur was in Bayport, leek het vreemd, dat niemand hem op straat had gezien, hoewel hij toch 's morgens vroeg was weggegaan. De jongens vroegen zelfs de melkboer, de bakker en de slager, of ze hem tijdens hun ronde niet gezien hadden, maar naarmate ze hun ondervragingen voortzetten, begonnen ze zich hoe langer hoe meer ongerust te voelen. Het raadsel van zijn verdwijning bleef onopgelost. Een van hun kameraden, die het meeste belang stelde in de verdwijning van de heer Hardy, was Perry Robinson, de zoon van Henry Robinson, die een poosje geleden in moeilijkheden was geraakt in verband met de verdwijning van waardevolle voorwerpen en die zijn eerherstel aan de familie Hardy te danken had gehad.

„Ik heb jullie vader nog een poosje geleden op straat gezien, jongens, " zei Perry. „Hij heeft nog naar me gewuifd. "

„Wanneer was dat?" vroeg Frank vlug.

„O, een dag of wat voor je mij vertelde, dat hij verdwenen was. Ik wilde, dat ik jullie kon helpen!" zei Perry.

„Wel, hou je ogen goed open en als je iets te horen krijgt, laat het ons dan dadelijk weten, " zei Joe. Perry beloofde het.

Ze wilden geen enkele kans verwaarlozen en dus ondervroegen ze ook de meisjes van school. Eén van hen had meneer Hardy ook gezien, maar weldra bleek, dat dit enkele dagen voor zijn verdwijning was gebeurd.

De jongens strekten hun onderzoek tot buiten de stad uit en

het schoot hun opeens te binnen, dat hun vader misschien naar de boerderij van Kane kon zijn gegaan om nadere inlichtingen in te winnen. Maar de boer en zijn vrouw zeiden, dat sedert de zondag van de ontvoering niemand op de boerderij was gekomen.

„Ze hebben ons, de hemel zij dank, met rust gelaten!" verklaarde de boerin. „Niemand is hier in de buurt geweest, sedert die schurken weggingen. "

De jongens gaven het echtpaar een nauwkeurige beschrijving van hun vader, maar meneer Kane herinnerde zich niet iemand die op meneer Hardy geleek, die bewuste week in de buurt van de boerderij te hebben gezien. Hij had op zijn land gewerkt, verklaarde hij en zou vanzelfsprekend iedere vreemdeling op de weg hebben moeten opmerken.

„Er moet hem beslist iets zijn overkomen, " zei Frank. „Het is niets voor Vader om zo lang weg te blijven zonder iets van zich te laten horen. "

„Misschien heeft hij dat briefje toch zelf geschreven. "

„Dan zou hij wat meer hebben gezegd en in ieder geval het geheime teken hebben gebruikt. "

Weldra wist iedereen in Bayport, dat de jonge Hardy's overal hun vader zochten en op een avond kwam een dikke, breedgeschouderde man aanbellen en vroeg naar de jongens. Mevrouw Hardy verzocht hem binnen te komen en zenuwachtig zijn pet in zijn handen ronddraaiend, wachtte hij in de hal.

Zodra Frank en Joe verschenen, stelde de man zich voor als

Sam Bates.

„Ik rij met een vrachtwagen, " zei hij. „Ik ben speciaal naar hier gekomen, omdat ik gehoord heb, dat jullie je vader moeken. "

„Hebt u hem gezien?" vroeg Frank gretig.

Sam schuifelde met zijn voeten en keek twijfelachtig naar de vloer.

.. Wel, ik heb hem gezien en toch ook weer niet, zou je kunnen zeggen, " merkte hij op. „Ik heb jullie vader een tijdje geleden gezien, maar waar hij nu is, dat zou ik jullie niet kunnen zeggen, omdat ik er geen flauw idee van heb. " Sam was blijkbaar niet begaafd met een feilloos werkend stel hersenen. Hij sprak langzaam en met veel moeite.

„Waar hebt u hem dan gezien?"

„Ik rij met een vrachtwagen, zie je. "

.. Ja, dat hebt u ons al verteld, " zei Frank ongeduldig. „Maar waar hebt u Vader dan gezien?"

Sam liet zich niet jachten. Hij had een verhaal te vertellen en niemand zou hem dat beletten.

Ik rij met een vrachtwagen, moeten jullie weten, " herhaalde hij onverstoord.. Meestal in Bayport en de omgeving. maar soms moet ik een rit naar een paar dorpen maken. Zo kwam het, dat ik die morgen op de weg was. "

„Waar?"

„Daar kom ik dadelijk aan. Ik weet waarschijnlijk niet meer welke dag het was, maar ik meen, dat het vorige maandag precies een week geleden moet zijn geweest. Ik weet in ieder

geval beslist", dat het vlak na de zondag was, want die dag was ik voor het eten thuis en de vrouw zat met de was en het eten was laat en ik moest op het plaatsje eten, omdat de hele keuken vol met wasgoed hing. Jullie weten wel hoe het thuis op een wasdag is, nietwaar?"

Sam keek hen aan alsof hij verwachtte, dat ze een blijk van medelijden of medeleven zouden geven, maar de jongens zaten te popelen om nieuws over hun vader te horen en het omslachtige verhaal van de vrachtwagenchauffeur begon op hun zenuwen te werken.

„Maar wat heeft dat in 's hemelsnaam met Vader te maken?" vroeg Joe ongeduldig.

„Daar kom ik dadelijk aan. Geef me wat tijd. Kalmpjes aan, zeg ik altijd. Zoals ik al zei, het was op een maandag, omdat het wasdag was en de vrouw wast alleen maar op maandag. Dus was het op een maandag. "

„Dat was de dag, dat Vader verdween, " zei Frank.

„Zozo! Nu, die dag heb ik hem gezien. "

„Waar?"

„Daar kom ik dadelijk aan. Zoals ik al zei, het was op een maandag en toen ik naar de garage ging, zei de baas tegen me:

„Sam, jongen, je moet een vracht meubelen op de kustweg afleveren. " En ik zei: „Wel, baas, daarvoor heb je me toch in dienst genomen, niet?" Toen vertelde hij me, dat de vracht meubelen op een van de boerderijen in de buurt van de landtong afgeleverd moest worden. We laadden de meubelen, ik vulde de benzinetank en reed weg. Ik denk, dat

ik tegen een uur of negen ben weggereden. "

„En u reed over de kustweg?"

„Zeker. En het was een heerlijke morgen voor een ritje langs het water. In ieder geval, ik reed voorbij het Torenhuis... het huis van Hurd Applegate, die door jullie vader uit moeilijkheden gered werd... en ik reed zorgeloos fluitend verder, toen ik opeens tot de ontdekking kwam, dat ik in de buurt van dat spookhuis op de rots was. Jullie kennen het zeker wel... het huis waar Polucca vermoord werd. "

„Het huis van Polucca!"

„Juist! In ieder geval... ik kwam in de buurt en ik kan jullie wel vertellen, dat ik geen vaart minderde, want ze zeggen, dat er daar spoken zijn en met dergelijke dingen wil ik niets te maken hebben, dus drukte ik het gaspedaal wat in en toen zag ik opeens een man op de weg lopen. "

„Vader!"

„Ja, het was jullie vader. Wel, niemand heeft ooit kunnen beweren, dat Sam Bates weigerde een lifter mee te nemen, dus minderde ik wat gas en riep: „Hé! Zin om te liften?" Toen draaide de man zich om en zag ik wie het was. Ik had hem niet eerder herkend, snap je? Dus toen ik zag wie het was. zei ik dadelijk: „Dag meneer Hardy, hebt u zin om mee te rijden?" Maar hij bedankte me en zei, dat hij alleen maar een wandelingetje maakte. Dus reed ik maar verder en het laatste wat ik van hem zag was, dat hij aan de kant van de weg verder liep. "

„Sloeg hij de oprijlaan naar het huis van Polucca in?"

„Ik zou waarachtig niet kunnen zeggen of hij dat gedaan heeft of niet. Hij had de laan nog niet bereikt, toen ik hem voor het laatst zag, dus weet ik niet waar hij naar toe ging. Om jullie de waarheid te zeggen, ik was het glad vergeten, tot ik een stel van jullie maats bij de garage zag zitten en een van hen vertelde me, dat jullie tweeën de hele stad haddenafgezocht om jullie vader te vinden. Dus zei ik tegen mezelf: „Sam, jongen, misschien kun jij ze wat vertellen, dat ze nog niet weten. " Dus vond ik het beter even aan te komen. "

„We zijn u er erg dankbaar voor, " verzekerde Frank hem. „U hebt ons een belangrijke inlichting verstrekt, want we wisten niet of Vader de stad uit was of niet. Nu denk ik wel, dat we weten waar we hem kunnen zoeken. "

„Toch niet in de buurt van het spookhuis, hoop ik?" vroeg Bates. „Als het waar is wat ze erover beweren, dan is het beter uit de buurt te blijven. Het spookt er. "

„Och, daar maakt hij zich niet druk over. Maar ik ben blij, dat u ons bent komen vertellen, dat u hem gezien hebt. Nu weten we ten minste waar we kunnen beginnen met zoeken. "

„Wel, ik ben blij, dat ik jullie van dienst kon zijn. Ik zal nu maar opstappen, " zei Sam Bates, terwijl hij meteen zijn pet opzette. „Ik hoop, dat jullie vader spoedig zal komen opdagen. "

De jongens bedankten hem heel hartelijk en met zijn handen in zijn zakken ging Sam Bates de deur uit. 'Mevrouw Hardy kwam uit de woonkamer.

„Nieuws?" vroeg ze bezorgd.

„We hebben in ieder geval een begin van een spoor, " zei Frank. „Die kerel zei, dat hij Vader de morgen dat hij hier wegging op de kustweg had gezien. "

„Waar was dat dan?"

„Vlak bij het huis van Polucca. "

„Het huis op de rots?"

Frank knikte.

Het gezicht van mevrouw Hardy zag er bezorgd uit. „Maar hij kan daar toch niet naar toe zijn gegaan en opeens verdwenen zijn!" zei ze.

„Ik kan me niet indenken waarom hij naar het huis op de rots zou zijn gegaan, " merkte Joe op.

„O, nu weet ik het!" riep mevrouw Hardy uit. „Ik was het bijna vergeten. Ik was van plan het jullie te vertellen, maar er kwam zoveel tussen, dat ik er niet meer aan dacht. Nu je het huis van Polucca noemde, herinnerde ik het mij opeens. "

„Wat was het?"

„Vader ontdekte iets over Snackley, de smokkelaar. Het schijnt, dat Snackley familie was van Felix Polucca, de vrek. "

„Familie van hem!"

„Een neef, of zoiets. Een van de mannen van de Geheime Dienst vertelde het hem. Vader kreeg de indruk, dat Snackley op een keer een bezoek aan Polucca moet hebben gebracht en dat hij toen met het idee moet hebben rondgelopen om de Barmet Baai voor smokkeldoelinden te gebruiken. "

„Tjonge, tjonge!" riep Joe uit. „Nu komen we op het goede

spoor. Vader moet naar het huis op de rots zijn gegaan om daar een onderzoek in te stellen. "

„Wat dom van ons, dat we er niet eerder aan hebben gedacht! Vader zag natuurlijk een bepaald verband tussen de rare dingen die we in het spookhuis beleefden en die kerel Jones, die we redden. Toen hij vernam, dat Snackley familie van Polucca was, werd hij er zeker van. Het is zo klaar als een klontje. Maar wat zou hem in 's hemelsnaam overkomen zijn?"

„We gaan naar het huis van Polucca en zullen wel wat te weten komen. "

Maar daar wilde mevrouw Hardy een stokje voor steken. Haar mond stond erg vastberaden toen ze zei: „Beloof me, dat jullie er niet alleen naar toe gaan. "

„Waarom niet, Moeder? We kunnen toch best op onszelf passen?"

„Als Vader iets overkomen is, dan wil ik niet hebben, dat jullie hetzelfde gevaar lopen. "

„Maar we moeten er toch naar toe gaan om het hele huis nog eens te doorzoeken? „Het zou in ieder geval wel veiliger zijn, " zei Joe instemmend. „We kunnen de jongens bij elkaar roepen en morgenochtend gaan. Deze keer werken we alles systematisch af, van het dak tot de kelder. "

Mevrouw Hardy kon zich daarmee verenigen en dadelijk gingen de jongens op pad om hun makkers te zoeken en het voorstel te doen. Hoewel een paar jongens zich terugtrokken, zodra ze vernamen, dat het doel het spookhuis was, bleken de

anderen bereid mee te gaan en tegen het vallen van de avond was alles kant en klaar voor de expeditie van de volgende dag.

DE PET AAN DE KAPSTOK

De volgende morgen toog een vastberaden stel jongens in de richting van het spookhuis.

Jerry Gilroy was niet komen opdagen. Blijkbaar was hij de schrik van hun eerste bezoek aan het huis op de rots nog niet te boven. Maar Chet Morton en Biff Hooper waren er en ook Phil Cohen en Tony Prito.

Eer ze vertrokken, legde Frank alles nog eens haarfijn uit „We weten, dat Vader het laatst in de buurt van het huis van Polucca werd gezien en we hebben reden om aan te nemen, dat hij hier wegging, met de bedoeling het huis te doorzoeken. Sedert dat ogenblik heeft niemand hem meer gezien, dus vermoeden we een misdaad. "

„Als er in de buurt van het huis van Polucca een spoor van hem is, dan zullen wij dat spoor wel vinden, " verklaarde Chet. „Het moet een verdraaid sterk spook zijn, dat nu tegen ons opgewassen is. "

Een poosje later reden de drie brommers, ieder met een passagier achterop, over de kustweg. De jongens spraken weinig. Ieder begreep, dat dit geen plezierrijtje was en ieder besepte ook het belang en de ernst van hun taak. De Hardy's hadden het volste vertrouwen in hun makkers en ze wisten, dat Chet en Biff zich ditmaal niet zo gauw uit het veld zouden laten slaan. Phil en Tony stonden op school bekend als jongens, die voor niets bang waren.

Ze reden voorbij de boerderij van de Kanes en ten slotte kregen ze de sombere rots in zicht, die Uit de Barmet Baai oprees. Boven op de rots stond het grillig gebouwde huis waar Felix Polucca vermoord was.

„Wat een eenzaam huis!" zei Phil, die bij Frank achterop zat.
„Een ideale plek voor een moord. Toen Felix Polucca er nog woonde, kreeg hij niet meer dan twee of drie bezoekers in een heel jaar. "

„Hoe liet hij zich dan bevoorraden?"

„Eens in de week kwam hij in een gammel oud rijtuigje, met een paard, dat uit de Ark van Noach moet zijn gekomen, naar de stad om inkopen te doen. Het arme dier zag eruit, alsof het nog nooit een grassprietje had gezien, laat staan gegeten. Polucca moet niet wel bij het hoofd zijn geweest. Niemand begreep hoe hij het daar boven helemaal alleen heeft kunnen uithouden. hij werkte anders hard genoeg en de boerderij bracht geld op. Niemand was een betere koopman dan hij, als het erom ging zijn hooi en graan te verkopen. "

Phil keek belangstellend naar het oude grijze huis, dat nu duidelijker viel waar te nemen. Toen ze nog op een grote afstand van de oprijlaan waren, stopte Frank en beduidde de anderen zijn voorbeeld te volgen.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Chet.

„We doen beter heel stilletjes naar het huis toe te sluipen. Als we nu verder gaan, horen ze onze brommers... als er ten minste iemand in huis is. We zullen ze hier onder de bomen laten en te voet verder gaan. "

Zo gezegd zo gedaan en even later stonden de brommers tussen de bomen van een bosje aan de kant van de weg verborgen.

„We gaan hier splitsen, " besloot Frank. „Drie van ons nemen de linkerkant van de laan en de rest de rechterkant. Zoek zoveel mogelijk dekking achter struiken en zodra we bij het huis komen, ga dan plat op de grond liggen en kijk een tijdje scherp uit of je iets in of bij het huis ziet of hoort. Zodra ik fluit, gaan we allemaal tegelijk naar het huis. "

„Dat is een goed plan, " viel Tony hem bij. „Joe, Biff en ik nemen de linkerkant van de laan. "

„Prachtig. Chet en Phil en ik nemen de rechterkant. Denk erom zoveel mogelijk dekking te zoeken, zodat ze je van het huis niet kunnen zien aankomen. "

Binnen enkele minuten waren de" beide groepjes in de struiken verdwenen en slechts af en toe hoorde men enig geritsel of het knappen van een droog takje.

Frank sloop behoedzaam voort. Het struikgewas bleek dichter te zijn, dan hij verwacht had en omdat ze zo weinig mogelijk geluid wilden maken, schoten ze niet erg vlug op. Stap voor stap ging het voorwaarts en de dichte struiken belemmerden hun bewegingen. Pas na een dikke tien minuten kon *rank zijn hand opheffen om de anderen te waarschuwen. Ze waren het huis genaderd. hij kon het tussen een paar takken door zien liggen.

Frank nam het huis scherp op en er kwam een uitdrukking van verbazing op zijn gezicht.

Het huis van Polucca was kennelijk bewoond! Het onkruid, dat nog tijdens hun laatste bezoek hoog opgeschoten stond op het plein voor het huis, was verwijderd en het gras was gemaaid. Zelfs het wrakke hek was gerepareerd.

Het huis had een zelfde verjongingskuur ondergaan.

In alle vensters zat nu glas en de planken waren weggenomen.

De voordeur hing niet meer los aan een scharnier en de stoep was bijgewerkt. Rook kronkelde uit de keukenschoorsteen.

„Er moet hier iemand wonen, " fluisterde Chet.

Frank begreep er niets meer van.

Hij had geen enkel bericht gehoord, dat het huis gehuurd of gekocht was. Wegens de slechte reputatie, die het huis had, was het niet aannemelijk, dat een nieuwe bewoner erin getrokken kon zijn, zonder de tongen in Bayport in beroering te brengen. En toch was het huis nu bewoond.

Een poosje lang bleven de jongens aan de rand van de struiken naar het huis staren. Toen zagen ze een vrouw uit het huis komen en naar de drooglijn aan de achterkant lopen. Ze droeg een mand met linnengoed en één voor één hing ze de stukken aan de lijn. Even later kwam een man naar buiten en liep naar de schuur. Weldra hoorden ze hem hout hakken.

De jongens keken elkaar verbluft aan.

Ze hadden verwacht het huis in dezelfde eenzame, sombere sfeer te vinden als tijdens hun laatste bezoek. Ze begrepen er niets van.

„Het heeft geen zin ons hier verstopt te houden, " fluisterde

Frank. „We gaan de anderen roepen en dan lopen we samen naar het huis om deze mensen te ondervragen. "

Hij floot zachtjes en stapte uit de struiken op de weg. Zijn makkers volgden zijn voorbeeld en kwamen ook te voorschijn. Even later stonden de jongens van het andere groepje naast hen.

Ze stonden allen te kijken van de verandering, die het huis van Polucca ondergaan had.

„Zoiets heb ik nog nooit beleefd, " zei Joe. „Het lijkt wel, dat de een of andere boer hier ingetrokken is, maar ik vind het eigenaardig, dat wij er niets over gehoord hebben. Iedereen in Bayport zou er toch over praten, zodra bekend werd, dat iemand het lef had om de boerderij van Polucca over te nemen. "

„Het bevalt me niet, " zei Frank. „We gaan die mensen ondervragen. Kom mee, jongens. "

Zonder een poging te doen hun aanwezigheid te verbergen, liepen de zes jongens over de binnenplaats. De man in de schuur zag hen het eerst, liet zijn bijl zakken en keek hen geërgerd aan. De vrouw bij de drooglijn hoorde hun voetstappen, draaide zich om en staarde hen met haar handen in d'r zij aan. Haar gezicht had een harde uitdrukking, haar lippen vormden een dunne lijn en haar slordige kleding maakte geen gunstige indruk op de jongens.

„Wat willen jullie?" vroeg de man, die meteen uit de schuur kwam.

hij was een kleine, magere man, met een ruige haardos en

een gore stoppelbaard. Zijn huid was donker en hij had scherpe ogen onder borstelige, zwarte wenkbrauwen. Hij kwam uitdagend naar de jongens toe.

Opeens kwam er nog een man uit het huis en bleef bij de achterdeur staan. Hij was dik en had rood haar en een dikke walrussnor. Hij staarde het zestal woedend aan.

„Wat komen jullie hier uitvoeren?" vroeg hij dreigend.

„We wisten niet, dat hier iemand woonde, " legde Frank uit, terwijl hij ongemerkt naar de keukendeur liep. Hij wilde graag een blik naar binnen werpen.

„Dan weet je het nu, " zei de roodharige. „Wij wonen hier nu en het gaat je trouwens geen steek aan. Waarom sluipen jullie hier rond?"

„We sluipen niet rond, " zei Frank langzaam. „We zoeken een man, die in Bayport vermist wordt. "

„O!" bromde de vrouw.

„Hoe kom je erbij te denken, dat hij hier zou kunnen zijn?" vroeg de roodharige.

„Hij werd het laatst hier in de buurt gezien. "

„Hoe heet hij?"

„Hardy. "

„Hoe ziet hij eruit?"

„Lang en donker. hij droeg een grijs pak en een grijze pet. "

„Sedert wij hier ingetrokken zijn, is er niemand in de buurt geweest, " zei de roodharige bars.

„Nee, we hebben hem niet gezien, " beet de vrouw hun toe.

„Jullie doen beter ergens anders te gaan zoeken. "

Met dit norse trio viel niet te redeneren en dus maakten de jongens zich gereed om weg te gaan. Maar Frank, die tijdens het gesprek stiekem naar de deur geschoven was, wierp een blik in de keuken en iets trok dadelijk zijn aandacht. Het was een grijze pet, die aan een kapstok hing!

VERONTRUSTENDE VRAGEN.

Frank dacht snel na. Hij moest de waarheid weten! Hij was er vrijwel van overtuigd, dat het de pet was, die zijn vader had gedragen toen hij die morgen van huis was gegaan. Maar hij wilde de pet van dichterbij bekijken, om absoluut zeker te zijn, want hij wilde geen beschuldigingen uiten, zonder sterk in zijn schoenen te staan.

„Ik verga van de dorst, " zei hij vlug. „Hebt u er iets op tegen als ik wat water drink?"

De roodharige en de vrouw keken elkaar grimmig aan. Het was duidelijk, dat ze hun bezoekers graag zo gauw mogelijk kwijt wilden zijn, maar een dergelijk onschuldig en redelijk verzoek konden ze onmogelijk weigeren.

„Kom dan maar in de keuken, " zei de roodharige nors.

Dat was precies wat Frank wilde. Hij liep vlak achter de man de keuken in. De roodharige wees naar een waterkraan. Een kroes hing aan een spijker bij de kraan.

„Ga je gang, " bromde hij.

Frank liep naar de kraan en kwam langs de pet aan de kapstok. Hij had zich niet vergist. Het was de pet van zijn vader.

Toen kreeg hij een schok, die hem bijna versufte. Heel even bleef hij bijna staan, maar toen beheerste hij zich en liep als een automaat naar de kraan.

Hij had bloedvlekken op de pet ontdekt! Aan de

benedenrand van de klep zaten drie grote roodachtige vlekken. Ze konden alleen maar door bloed zijn gemaakt. Wezenloos draaide Frank aan de kraan, vulde de kroes en dronk. Ten slotte draaide hij zich om, omdat hij voelde, dat de roodharige hem voortdurend scherp in het oog hield. „Dank u, " zei hij en wierp werktuiglijk weer een blik naar de kapstok.

De pet was verdwenen! De roodharige had het hoofddeksel blijkbaar snel weggegrist en verstopt. Frank liet door niets blijken, dat hij iets ongewoons had opgemerkt en liep de keuken uit, naar buiten waar hij bij de anderen ging staan.

„We kunnen net zo goed weggaan, " zei hij.

„Dat zou ik ook zeggen, " beet de vrouw hem toe. „Er zijn hier geen vreemden in de buurt geweest. "

„Het spijt ons, dat we u hebben lastig gevallen, " zei Joe.

„Goedendag. "

De roodharige mompelde een groet. De vrouw en de andere man zeiden geen woord toen de jongens zich omdraaiden en weggingen. Ze liepen een poosje zwijgend door, maar toen ze eenmaal uit het zicht van het huis waren, wendde Frank zich tot de anderen..

„Weten jullie waarom ik die keuken binnen wilde?" vroeg hij.

„Ik vond het wel een beetje verdacht klinken, toen je wat te drinken vroeg. Wat heb je gezien?"

„Ik zag de pet van Vader aan een kapstok hangen!"

Deze mededeling verwekte een sensatie. Phil Cohen floot van verbazing.

„Dus dan moet hij hier zijn geweest! Ze hebben gelogen!"
„Ben je er zeker van, dat het Vaders pet was?" vroeg Joe.
„Absoluut. Ik zou die pet uit duizend kennen. Maar er is nog iets anders. Er zaten bloedvlekken op. "

„Bloedvlekken!"

Frank knikte.

De jongens staarden elkaar sprakeloos aan.

„Dat is ernstig. Heel ernstig, " verklaarde Joe ten slotte. „Dat kunnen we zo maar niet laten. "

„Dat ben ik met je eens, " beaamde Chet. „We gaan terug, jongens. "

„Ik was eerst van plan het hun dadelijk te zeggen, maar ik vond het beter jullie eerst op de hoogte te brengen, " legde Frank uit.

„Het is mogelijk, dat ze hem... " Joe beëindigde de zin niet.

„Vermoord hebben, " vulde Frank beslist aan. „En dat gaan we nu meteen te weten komen. "

„Wat kunnen we doen?"

„We gaan terug en ik vertel ze, dat ik de pet gezien heb en dan vraag ik ze waar die pet vandaan komt. Daar moeten ze een antwoord op geven. Ze kunnen ons nu al niet luchten, dus hoeven we niet te beleefd tegen hen te zijn. "

De jongens beraadslaagden nog even en iedereen was het er over eens, dat dadelijk ingegrepen diende te worden. Ook waren ze het er allemaal over eens, dat het drietal, dat het huis op de rots nu bewoonde, uiterst onguur was en dat het feit, dat de pet van Fenton Hardy in de keuken gezien was, van het

allerhoogste belang was.

„Hij griste de pet weg, toen ik hem even mijn rug had toegekeerd, " ging Frank verder.

„Dat bewijst, dat er iets niet in orde is, " verzekerde Chet „We gaan terug en voelen ze meteen aan de tand. "

„Ja, dan maar dadelijk. Kom mee. "

Samen liepen ze terug naar het huis. Toen ze weer op de binnenplaats verschenen, zagen ze de twee mannen en de vrouw samen bij de schuur ernstig staan praten. Ze waren al vlakbij, toen de vrouw hen opeens zag aankomen. Ze riep vlug een waarschuwing tegen de roodharige.

„Wat willen jullie nu weer?" vroeg de roodharige bars, terwijl hij naar hen toekwam.

„We willen weten hoe het zit met die pet in de keuken, " zei Frank beslist.

„Wat voor een pet? Er is daar geen pet. "

„Nu niet... maar daarstraks wel. Een grijze pet en ze hing er toen ik daar ging drinken. "

„Ik weet niets van een pet, " hield de roodharige vol.

„Dan zullen we de politie vragen ons te helpen zoeken, " zei Tony Prito op een opgeruimde toon.

De roodharige wierp de vrouw een veelbetekenende blik toe. De andere man kwam nu naar voren.

„Ik weet welke pet hij bedoelt, " zei hij. „Het is de mijne. En wat wil je daarmee?"

„Die pet is niet van jou en dat weet je drommels goed, " verklaarde Frank. „Die pet behoort aan de man, die we

zoeken. "

„En ik zeg je, dat het mijn pet is, " beet de magere man hem toe. „En vertel me nu niet, dat ik sta te liegen. "

De roodharige kwam diplomatiek tussenbeide.

„Je vergist je, Klein, " zei hij. „Ik weet welke pet ze bedoelen. Het is die, welke ik een paar dagen geleden op de weg vond. "

„Vond?" vroeg Frank ongelovig.

„Zeker, ik vond het ding. Een grijze pet... met bloedvlekken erop. "

„Precies. Maar waarom verborg u ze toen ik in de keuken was?"

„Wel, om je de waarheid te zeggen, die bloedvlekken maakten me zenuwachtig. Dergelijke dingen brengen altijd narigheid en dus vond ik het beter het ding buiten het zicht te hangen. "

„Waar vond u de pet?" wilde Joe weten.

„Een dikke anderhalve kilometer hier vandaan. "

„Op de kustweg?"

„Ja. Het ding lag in het midden van de weg. "

„Wanneer was dat?"

„Een paar dagen geleden... vlak nadat we hier introkken. "

„Laat me de pet eens zien, " opperde Chet Morton. „We willen er zeker van zijn. "

Met tegenzin liep de roodharige naar de keuken. De vrouw snoof hoorbaar.

„Ik zie niet in waarom jullie zulk een herrie maken over een oude pet, " zei ze. „Het is een schande zoals jullie hier over

de vloer komen en eerlijke mensen lastig vallen. "

„Het spijt ons, dat we u overlast bezorgen, mevrouw, " zei Joe.

„Maar dit is een heel ernstige zaak. "

De roodharige kwam met de pet in zijn hand naar buiten. Hij wierp het ding naar de jongens, die het dadelijk gretig bekeken.

Frank keek dadelijk naar de binnenkant en zag wat hij zocht... de met Oostindische inkt geschreven letters F. H.

„Het is wel degelijk de pet van Vader. "

„Die bloedvlekken bevallen me niet, " zei Joe zachtjes. „Hij moet lelijk gewond zijn. "

De bloedvlekken waren vrij groot, zodat de drager van de pet ernstig gewond moest zijn en met strakke gezichten keken de jongens ernaar.

„Bent u er zeker van, dat u deze pet op de weg hebt gevonden?" vroeg Frank twijfelachtig.

„Je denkt toch niet, dat ik erom zal liegen?"

„Wat wilt u, dat we daarop antwoorden? Maar ik kan u wel zeggen, dat we deze pet aan de politie gaan overhandigen. De man is verdwenen en naar deze pet te oordelen, is hij het slachtoffer geworden van een misdaad. Als u er iets meer van weet, dan doet u beter het maar meteen te zeggen. "

„Hij weet er niets van, " beet de vrouw hun woedend toe. „Ga weg en val ons niet meer lastig. Heeft hij je niet gezegd, dat hij de pet op de weg vond? Waarom zou hij er meer over weten?"

„We gaan die pet meenemen. "

„Neem het ding dan maar mee, " snauwde de roodharige. „Ik wil het niet meer zien. "

De jongens draaiden zich om. Ze schoten er toch niets mee op het ongere drieluik verder te ondervragen en ze waren in ieder geval toch in het bezit van de pet geraakt.

„We kunnen beter gaan, " zei Frank zachtjes.

Ze keerden terug naar de oprijlaan en op het laatste ogenblik keken ze nog eens om.

De vrouw en de twee mannen stonden nog waar ze hen hadden achtergelaten. De vrouw stond roerloos met haar handen in haar zij. De roodharige stond met zijn armen over elkaar geslagen en de man met de stoppelbaard leunde op zijn bijl.

Ze staarden alle drie strak en zwijgend naar de weggaande jongens.

EEN AANVALSPLAN WORDT BERAAMD.

Zodra ze in Bayport waren, beraadslaagden de jongens over hun bezoek aan het huis op de rots en ze bespraken alle mogelijkheden, die zich zouden kunnen voordoen. Geen van hen nam genoegen met de verklaring, die de roodharige over de aanwezigheid van de pet met de bloedvlekken had gegeven.

„Ik ben ervan overtuigd, dat hij er meer van weet dan hij wil loslaten, " zei Frank.

„De andere kerel begon juist te beweren, dat het zijn pet was en toen kwam de roodharige met zijn verhaal, " merkte Chet op.

„Dat vind ik juist zo verdacht. Bovendien, waarom verborg hij de pet toen ik in de keuken kwam?"

„Het is een geheimzinnige kwestie, " zei Joe. „Het feit, dat Vader verdwenen is en dat er bloedvlekken op die pet zitten. "

„We moeten de pet aan commissaris Collig geven, " stelde Phil voor.

De anderen keken elkaar twijfelachtig aan. Het hoofd van de politie was een dikke, gewichtigdoende man, die nu niet bepaald een scherp verstand had meegekregen. Zijn rechterhand was Oscar Smuff, detective van de plaatselijke politie. Chet zei altijd van hen: „Als je hun hersenen bij elkaar doet, dan heb je net genoeg voor een halve gare. "

„Ik geloof niet, dat we er veel mee zullen opschieten, " zei Frank. „Maar het kan toch ook geen kwaad. Collig kan ze de schrik op het lijf jagen, door naar dat huis te gaan en vragen te stellen. "

Ze besloten dus samen naar het bureau van politie te gaan en nadat ze het doel van hun bezoek aan de dienstdoende • agent hadden opgegeven, werden ze in het kantoor van de commissaris gelaten. De commissaris zat met detective Smuff ernstig schaak te spelen.

„Jouw zet, Smuff, " zei de commissaris juist. „Wat willen jullie, jongens?" vroeg hij, terwijl hij heel even opkeek.

Frank haalde de met bloedvlekken besmeurde pet te voorschijn en legde uit waar hij het hoofddekseel had gevonden.

Intussen krabde Smuff diep peinzend op zijn hoofd en veroverde de koningin van zijn tegenspeler.

De commissaris liet een gebrom horen, dat even goed teleurstelling over het verlies van de koningin, als een reactie op het bericht van de jongens kon beduiden.

„Dus is het de pet van Fenton Hardy?" vroeg hij.

„Er valt niet aan te twijfelen. "

„En wat denk je, dat hem overkomen is?"

„We weten het niet. Daarom doen we een beroep op u, om ons te helpen het te weten te komen. Maar naar de toestand van deze pet te oordelen, moet er een misdaad zijn gepleegd. "

„Wacht eens eventjes, Smuff... " De commissaris bestudeerde

het schaakspel enkele minuten en deed toen een zet. Daarna leunde hij achterover op zijn stoel. „Probeer me dat eens na te doen!" zei hij, waarna hij de jongens weer aankeek. „Wat willen jullie, dat ik doe?" vroeg hij.

„Ons helpen hem te vinden. "

De commissaris wierp hun een vaderlijke blik toe.

„Misschien komt hij over een paar dagen wel opdagen. "

„Hij wordt al lang genoeg vermist, " zei Joe protesterend. „We zouden willen, dat u naar het huis van Polucca gaat om die mensen te ondervragen. Ze weten meer dan ze willen loslaten. "

„Het huis van Polucca ligt buiten het grondgebied van de stad!" riep de commissaris uit, terwijl hij zijn lippen spitste.

„Maar Fenton Hardy is toch een burger van deze stad. "

„Wat denk jij ervan, Smuff?"

„Een ogenblikje... dit is mijn zet. " Smuff zat een poosje in diep gepeins verzonken het schaakbord te bestuderen, deed een zet en keek wijsgerig op. „Om u de waarheid te zeggen, baas, " zei hij, „geloof ik, dat we beter uit de buurt van het huis van Polucca kunnen blijven. Er lopen eigenaardige geruchten over dat huis. "

„Zo denk ik er ook over, " beaamde de commissaris.

„Bedoelt u daarmee, dat u weigert ons te helpen met haar hem te zoeken?" riep Frank uit.

„Och, we zullen onze ogen open houden, " beloofde de commissaris. „Maar hij zal wel komen opdagen. Hij zal wel terugkomen. Zit er niet over in. "

„Hij zal nooit komen opdagen als we moeten wachten tot de politie van Bayport in actie komt, " verklaarde Chet scherp.

„O, ja?" zei commissaris Collig. geprikkeld.

„Och, commissaris, " zei Frank op een zoetsappige toon, „als u soms te bang bent om naar het huis van Polucca te gaan, alleen maar omdat men beweert, dat het er spookt, dan hoeven we niet verder te praten. We kunnen aan de mensen van de kranten vertellen, dat we moeten aannemen, dat Vader het slachtoffer van een misdaad is geworden en dat u geen zin hebt om u met de zaak te bemoeien. Nu, dan zullen we u niet langer van uw bezigheden afhouden... "

„Wat zei je daar van de kranten?" vroeg de commissaris, die zovlug opstond, dat hij het schaakbord op de schoot van Smuff kieperde. „Dat mag niet in de kranten komen. " De commissaris was altijd als de dood voor publiciteit, tenzij het in zijn voordeel was.

„De belastingbetalers zullen het misschien niet leuk vinden, " opperde Joe. „Ze betalen u om de wet te handhaven en als ze horen, dat u bang bent om naar het huis van Polucca te gaan... "

„Kom, kom, " zei de commissaris zenuwachtig. „Wie zei, dat ik bang was om naar dat huis te gaan? Kun je dan geen grapje meer verdragen? Natuurlijk ga ik daar een onderzoek instellen... dat wil zeggen, ik zal er Smuff mee belasten... "

„Wie... ik?" vroeg Smuff verschrikt.

„Smuff en ik, we zullen samen gaan. "

„Ik laat me hangen als ik er alleen naar toe ga, " verklaarde

Smuff beslist.

„Wel, zolang we ervan op aan kunnen, dat u een onderzoek instelt, zullen we er niets van tegen de pers zeggen, " zei Frank en commissaris Collig slaakte een hoorbare zucht van verlichting.

„Prachtig. Prachtig, " zei hij. „Smuff en ik gaan er morgenochtend dadelijk heen en zodra we iets te weten komen, zullen we jullie waarschuwen. "

Maar hoewel commissaris Collig en detective Smuff werkelijk in een rammelend oud karretje uit Bayport vertrokken, kwamen ze tegen de middag terug met het bericht, dat ze niets naders omtrent Fenton Hardy hadden kunnen ontdekken. Ze zeiden, dat ze naar het huis waren gegaan, maar de bewoners hadden een aannemelijke verklaring voor het vinden van de pet gegeven.

„Het zijn echt aardige mensen, " zei commissaris Collig. „De man zei, dat hij de pet op de weg vond liggen en waarom zou hij er om liegen? Dus hadden Smuff en ik er verder niets meer te doen. "

„Ja, " beaamde Smuff wijsgerig. „Onze taak daar was afgelopen. "

„U bent er dus niet erg lang geweest, " merkte Joe sarcastisch op.

Collig en Smuff keken een beetje bedremmeld. Om de waarheid te zeggen, ze waren zo onder de indruk van de verhalen, die ze over het huis op de rots hadden gehoord, dat ze niet langer waren gebleven dan strikt noodzakelijk was om

die paar vragen te stellen, en waren toen zo vlug mogelijk weggereden.

„We hebben onze plicht gedaan, " verklaarde de commissaris.

„Niemand kan meer doen dan zijn plicht. "

Daarmee moesten de jongens zich tevreden stellen.

Maar het bevredigde hun helemaal niet.

„Er moet een bepaald verband bestaan tussen die smokkelaarsbende en het huis op de rots, " verklaarde Frank.

„Ik ben er zeker van, dat die Snackley er nauw bij betrokken is. "

„Ja... en denk je ook niet, dat hij de boerderij van Polucca erfde toen de oude vrek stierf? Zo zal hij er wel toe gekomen zijn, zijn smokkelpraktijken naar hier te verplaatsen. "

„Misschien was Snackley wel een van de twee mannen, die we op de boerderij zagen. "

„Dat zou me niet verwonderen, " zei Frank. „Maar ik denk opeens aan iets. Waar kunnen de twee motorboten, die we de dag dat Jones werd neergeschoten, gezien hebben, vandaan zijn gekomen? We zagen ze niet uit volle zee komen, want ze schenen pardoës uit de rotsen te komen varen. "

„Denk je, dat er in de rots een geheime haven is?"

„Misschien. Je moet de zaak eens zó bekijken: Snackley was de man die Jones die dag „te pakken kreeg, " zoals hij het noemde. Snackley was familie van Polucca en de boerderij kan nu zijn eigendom zijn. Snackley smokkelt in de Barnet Baai vanuit een basis, die de detectives van de regering niet hebben kunnen ontdekken. Misschien is de boerderij van

Polucca die basis. "

„En het huis staat helemaal boven op de rots!"

„Er kan een geheime gang zijn van het huis naar de een of andere verborgen haven in de voet van de rots. "

„Goeie genade, Frank, zoals je het nu zegt, klinkt het erg aannemelijk!"

„Dat kan misschien meteen een verklaring zijn voor het feit, dat de mannen die Jones die dag ontvoerden, zo verdraaid vlug verdwenen waren. Als ze de boerderij van Kane vlak voor onze komst hadden verlaten, zouden we ze beslist gezien moeten hebben. Jammer genoeg waren ze al weg toen we kwamen. "

„Bedoel je, dat ze rechtstreeks naar het huis van Polucca zijn gereden?"

„Waarom niet? Misschien houden ze Jones daar op het ogenblik vast. Dat wil zeggen... als ze hem inmiddels niet vermoord hebben, " voegde hij er aarzelend aan toe.

„Maar wat zou er met Vader gebeurd kunnen zijn?"

„Dat gaan we nu uitvissen. Wat denk je ervan als we Tony eens vroegen, of zijn vader ons zijn motorboot wil lenen om de voet van die rots eens aan een nader onderzoek te onderwerpen?"

„Wat denk je dan te vinden?"

„We zullen in ieder geval weten of daar ergens een plekje is waar je een motorboot kunt verstoppert. En als we iets ontdekken, kunnen we ons in verbinding stellen met de detectives van de regering, die dan een overval op het huis

kunnen doen. Op die manier kunnen we misschien te weten komen wat er met Vader is gebeurd. "

VERBODEN TOEGANG.

Ze bespraken het plan met Tony Prito, die beloofde er met zijn vader over te zullen spreken, op voorwaarde, dat ze hem, Tony, op hun tocht zouden meenemen.

„Ik zou het avontuur voor geen goud willen missen, " zei hij.

„Als ik met jullie mee kan gaan, dan zal ik wel zorgen, dat we de boot krijgen. "

„Afgesproken, Tony, we gaan niet zonder jou, " zei Frank.

„Ik denk wel, dat ik de boot morgenmiddag zal kunnen krijgen. Laten we afspreken, dat jullie naar het boothuis komen. "

Tony hield woord. Toen Frank en Joe de volgende middag bij het boothuis stonden, vonden ze Tony in een vette overall aan de motor prutsen. Hij was dol op alles wat met motoren te maken had en als hij een motor zag die hem interesseerde, dan rustte hij niet eer hij het ding uit elkaar gehaald had om te zien hoe alles werkte.

„Dat ding loopt zo lekker als een naaimachine, " zei hij, zodra hij hen zag. „Ik ben klaar om te vertrekken. "

„Dus mag het van je vader?"

„Ja, hoor. Ik heb hem verteld, dat het alleen was om jullie te helpen bij het zoeken naar jullie vader en toen scheelde het een haar of hij had zijn werk in de steek gelaten om van de partij te zijn. "

De jongens stapten aan boord van de krachtige motorboot en

weldra begon de motor te brullen. De boot, die Napoli gedoopt was ter ere van de geboorteplaats van meneer Prito, gleed de baai in en zette met een flinke vaart koers naar de sombere rotsen aan het noordelijk uiteinde van de Barmet Baai.

Het was al laat in de middag, de lucht was bewolkt en er stond een stijve bries, zodat er nogal wat golven in de Baai waren. Het schuim spatte over de boeg van de Napoli, terwijl de scherpe voorsteven door de golven sneed. Bayport was weldra niet meer dan een doezelige lijn aan de andere kant van het water. De jongens konden het witte lint van de kustweg aan de noordkant op en neer zien golven en ten slotte kregen ze de boerderij van de Kanes, die tussen de bomen verscholen lag, in zicht.

De rots waarop het huis van Polucca stond, stak loodrecht en scherp af tegen de achtergrond van oceaan en uitspannel en bovenop konden ze het groepje bomen en het dak en de schoorstenen van het spookhuis zien.

„Wat ziet het er daar eenzaam uit, " merkte Joe op.

„Een verdraaid steile rots, " zei Tony. „Ik zie geen mogelijkheid om langs die steile rotswand het huis boven te bereiken. "

„Dat is juist de reden waarom niemand ooit aan de mogelijkheid heeft gedacht, dat het huis wel eens een smokkel-hoofdkwartier zou kunnen zijn, " zei Frank. „Het lijkt absoluut onmogelijk. Maar als we de boel daar eens een beetje van dichtbij kunnen bekijken, zullen we misschien iets

anders vinden. "

Tony stuurde de boot dichter naar de kust toe, zodat men hen van het huis uit niet kon zien. Toen minderde hij vaart, zodat het geluid van de motor niet zo duidelijk hoorbaar zou zijn en de boot gleed zacht naar de voet van de rots.

Er waren hier stromingen, die de volle aandacht van de stuurmanskunst van Tony vergden, maar hij stuurde met vaste hand en even later gleed de boot vlak langs de steile rotswand.

De jongens keken hun ogen uit om iets te ontdekken.

De golven hadden de rots in de loop der tijden uitgehold en de wand zat vol kloven, maar nergens zagen ze iets, dat op een ingang leek.

Van de motorboot uit konden ze het huis niet zien. Nergens zagen ze in de wand iets, dat als voetsteunpunt zou kunnen dienen. De beklimming van die rotswand was absoluut uitgesloten.

Eensklaps gooide Tony het wiel om. De Napoli maakte een scherpe zwenking en tegelijkertijd begon de motor te loeien en schoten ze vooruit.

„Wat is er?“ vroegen ze geschrokken.

. Maar Tony keek strak voor zich en zijn gezicht stond gespannen. hij gooide het wiel weer om en nogmaals zwenkte de Napoli.

Frank en Joe keken vlug achter zich.

Toen zagen de jonge Hardy's het gevaar.

Er waren scherpe rotsen in het water aan de voet van de klip.

Een naaldscherp stuk rots stak op geringe afstand vande boot

uit het water. Slechts de oplettendheid van Tony had hen voor een ramp behoed. Nu zagen ze, dat het water als bezaaid was met rotspunten en vol spanning keken ze toe.

Ieder ogenblik verwachtten ze de bodem van de boot tegen een rotsblok te horen schuren of stoten, maar Tony scheen de gevaarlijke plekken als bij instinct te vermijden. Ten slotte vermeed de Napoli de laatste hinderpaal en schoot vooruit in het open water.

Tony leunde met een zucht van verlichting achterover op zijn bankje.

„Sjonge, dat scheelde een haar!" riep hij uit. „Ik zag die rotspunten niet eer we er bijna bovenop zaten. Als we er maar eentje geraakt hadden, zouden we nu in het water liggen te spartelen en was de boot in stukken. "

Frank en Joe konden dat best aannemen. De golven beukten tegen de voet van de klip. Als ze op die plek schipbreuk hadden geleden, zouden ze het nooit overleefd hebben, want ze zouden tegen de rotsen te pletter geslingerd zijn.

Eensklaps, vlak voor hen, zagen ze een opening in de rotswand. Het was een lange, nauwe inham.

De ingang was als de hals van een fles en verbreedde zich dieper in de rotswand. Vooruitstekende rotspunten camouflerden de opening. Enkele meters verder konden ze de ingang niet meer zien, zo goed was alles verborgen.

„Wat een ontdekking!" riep Frank opgewonden uit. „We gaan terug om die ingang eens nader te verkennen. "

Tony liet de boot een grote bocht beschrijven en voer

langzaam en behoedzaam naar de verborgen inham. Weldra kregen ze de spleet weer te zien.

„Net breed genoeg om een boot door te laten, " zei Tony.

„Wil ik het proberen?"

Frank knikte. „Ga je gang. "

De voorsteven van de boot wendde zich naar deze vreemde baai en de Napoli gleed de inham binnen.

„Wie weet kan ik er straks niet meer uit komen, " zei Tony opeens. Hij keek recht voor zich uit, maar de vaargeul verbreedde zich tot een behoorlijk grote baai, in ieder geval groot genoeg om zijn boot te kunnen draaien en dus voer hij verder.

De inham bleek echter niet erg interessant te zijn. De wanden waren steil en hoewel er struiken aan de voet van de hellingen groeiden, zagen ze nergens een pad, of een spoor, dat erop duidde, dat hier ooit mensen geweest waren. Omdat ze hier beschut waren tegen de wind, was het wateroppervlak erg kalm. De echo van de uitlaat weergalmde oorverdovend tegen de kale rotswanden.

Plotseling uitte Frank een kreet van verbazing! Tussen de bosjes aan de voet van de steilste helling stond een man. Hij was heel lang en droeg een zwarte vilthoed met een brede rand, die het bovenste deel van zijn gezicht verborgen hield. Zijn huid was diep verbrand en danig verweerd. Zijn lippen waren dun en wreed. Hij droeg een kort zwart jasje en hij hield zijn handen diep in de zakken van zijn broek. Hij stond daar met zijn benen wijd uiteen, als een oude zeerob op een

schip.

Hij staarde hen kalm en roerloos aan, zonder enige uitdrukking op zijn somber gezicht.

Toen hij zag, dat de opvarenden van het bootje hem gezien hadden, riep hij: „Smeer hem!”

Tony liet de motor wat langzamer lopen. De drie jongens staarden de man met de zwarte hoed aan alsof hij een geestverschijning was.

„Smeer hem!” herhaalde de man met een vreemd metaalachtige stem.

„We doen toch geen kwaad, ” antwoordde Frank.

„Nee, op het ogenblik niet, ” zei de man. „Maar je kunt hier niet landen. ”

„Waarom niet?”

„Je hoeft niet te vragen waarom. Dit is particulier terrein. Je kunt niet landen. Jullie doen beter dadelijk weg te gaan. ”

De jongens aarzelden. Als om zijn woorden kracht bij te zetten, stak de man met de zwarte hoed eensklaps zijn hand in zijn zak en haalde er een revolver uit. Toen kruiste hij zijn armen en tikte veelbetekenend met de loop van de revolver op zijn schouder.

„Keer de boot en maak dat je weg komt!” snauwde hij. „Kom niet terug. Kom nooit meer terug. Probeer hier in geen geval te landen. Dit is particuliere grond. Als je het ooit zou wagen, zul je neergeschoten worden. ”

De jongens waren natuurlijk ongewapend. Ze beseften, dat het geen zin had verder met de man te redeneren. Tony liet

de boot langzaam draaien.

„Tot ziens, " riep Joe monter.

De ander gaf geen antwoord. Hij bleef daar roerloos, met zijn armen over elkaar gevouwen, naar hen staan kijken, terwijl hij nog altijd met de loop van de revolver tegen z'n schouder tikte en de boot uit de vreemde baai in het open water kwam.

„Het lijkt wel alsof hij ons niet graag in de buurt ziet, " merkte Tony op, zodra de Napoli de inham uit was.

„Dat zou ik ook denken!" riep Frank uit. „Die knaap ziet er gevaarlijk uit! Ik verwachtte elk ogenblik een kogel langs mijn oren te horen fluiten. "

„Ik kom hem liever niet meer tegen, " zei Joe beslist. „Hij zei ons onomwonden waar het op stond en ik geloof vast, dat hij meende wat hij zei. "

„Ik vraag me af wie hij kan zijn, " zei Tony.

„Ja... Zeg, jongens! Denken jullie, dat het Snackley zou kunnen zijn?" riep Frank uit.

SMOKKELAARS.

Die gedachte maakte een indruk als een bliksemflits! De verschijning van de man was zo somber geweest, hij was zo kennelijk een voor niets staande misdadiger, die gewend was op zijn geringste bevelen gehoorzaamd te worden en zijn aanwezigheid op die plaats duidde er zo onmiskenbaar op, dat er een of ander verband moest zijn tussen hem en het huis boven op de rots, dat de gevolgtrekking van Frank voor de hand liggend leek.

„Snackley!" riep Joe uit. „Het moet Snackley geweest zijn. "

„Het hoofd van de smokkelaarsbende!"

„Ik heb nooit een foto van Snackley gezien en ook nooit een beschrijving gehoord of gelezen, " zei Joe, „maar die kerel ziet er precies uit, zoals ik me Snackley had voorgesteld. "

„Hij is in ieder geval een chef... dat kon je dadelijk zien aan zijn houding en optreden, " merkte Tony Prito op.

„Hij is de kerel, die Jones die dag in de motorboot achterna zat. "

„Als we niet vlug maken, dat we hier wegkomen, " zei Tony, „zal hij ons ook achterna zitten. "

„Waarom zouden we nu al weggaan?" vroeg Frank. „We hebben een geweldige ontdekking gedaan. Die inham kan best de geheime haven van de smokkelaars zijn. "

„Maar hoe kunnen ze dan van hier naar het huis komen, als de inham ten minste iets te maken heeft met het huis van

Polucca?" vroeg Tony. „De rotswanden daar binnen zijn vrij steil. "

„Er moet een of andere verbinding zijn, die we nog niet gezien hebben. Ik stel voor, dat we hier een poosje blijven rondhangen en een goede gelegenheid afwachten voor een nader onderzoek. "

Tony werd meegesleept door het avontuurlijke element van de tocht en hij stemde erin toe de motorboot in de buurt van de rots te houden, hoewel ze het allen erover eens waren, dat het veiliger zou zijn niet te dichtbij te blijven, maar langs de kust op en neer te varen.

„Het was maar goed, dat we geen ruzie gemaakt hebben met die kerel, " zei Frank ten slotte.

.. Dat zou ik ook denken!" beaamde Tony met nadruk. „Met een revolver kun je niet redeneren. "

„Dat bedoel ik niet. Hij denkt misschien, dat we alleen maar een pleziertochtje maakten en toevallig die inham binnenvoeren. Als hij geweten had, dat we Vader zochten, zou hij wel anders zijn opgetreden. "

„Zeg dat wel, " zei Joe. „Nu, ja, in ieder geval, we gaan nog niet naar huis. "

Het was al laat in de middag, de lucht was bewolkt en de schemering viel in. Een kille bries kwam uit zee.

De boot voer een eindje langs de kust, maakte een grote bocht, bleef een flink stuk uit de kust en kwam weer voorbij de rots. Ze keken scherp uit naar de inham, maar hoewel ze er pas geweest waren, hadden ze moeite om de nauwe spleet

in de rotswand te ontdekken.

„Geen wonder, dat we er niet eerder over hebben horen spreken!" zei Frank. „Van deze afstand lijkt het wel een volkomen gave rotswand. "

„Wees hier voorzichtig, Tony, " riep Joe. „Eer we het weten zitten we op de rotsen. "

„Laat het maar aan mij over, ik weet hoe ik met dit bootje moet omgaan, " antwoordde Tony.

Het was zo. Tony speelde als het ware met het bootje; maar verscheidene keren kwamen ze gevaarlijk dicht bij de rotsblokken, die door de golven omspoeld werden. Op een bepaald ogenblik kregen ze een lichte schok en hoorden ze een schurend geluid, zodat ze hun hart vasthielden.

„Het scheelde een haar, " gaf Tony toe. „Ik geloof, dat het toch veiliger zal zijn een beetje meer uit de kust te blijven. "

„Dat zou ik ook denken, " antwoordde Frank.

Hoewel ze meer dan een uur rondvoeren, zagen ze geen teken van leven aan de voet van de rots en evenmin in het huis van Polucca, dat ze, nu ze een eind uit de kust bleven, duidelijk konden zien liggen. Toen het nog donkerder werd, beseften ze, dat het geen zin had nog langer te blijven, maar toch drong Frank er op aan nog wat te wachten alvorens naar huis te gaan.

„Deze kerels laten zich natuurlijk zo min mogelijk bij daglicht zien, want ze werken 's nachts, " merkte hij op. „We zullen nog wat wachten en zien wat er gebeurt. "

De schemering ging over in duisternis en de lichten van

Bayport werden aan het andere einde van de baai zichtbaar. De rots was alleen nog maar een donkere vlek in de duisternis en met een eentonig geluid sloegen de golven tegen de rotswand.

Eensklaps hoorden ze in de duisternis een dof geluid. De motor van hun eigen boot draaide zachtjes en ze spitsten hun oren.

„Een boot' zei Tony fluisterend.

Het was inderdaad het geluid van de uitlaat van een andere boot en het klonk in de buurt van de voet van de rots. Ten slotte werden ze een vaag lichtschijnsel gewaar en Tony stuurde er recht op af, zonder de snelheid op te voeren. Ze waren alledrie erg opgewonden, want alles zou afhangen van wat er de volgende vijf minuten ging gebeuren.

Toen ze de kust zo dicht mogelijk genaderd waren en heel langzaam uit een westelijke richting kwamen, konden ze de vage omtrek van de andere motorboot onderscheiden. Het vaartuig kwam langzaam uit de rotswand.

Eerst begrepen ze niet hoe het vaartuig zo dicht bij de rots had kunnen komen en waar het vandaan kwam. Ze kwamen nog dichterbij, op gevaar af ontdekt te worden of tegen de rotsen te pletter te worden geslagen. Toen hoorden ze opeens de motor van de andere boot langzamer lopen, waarna het geluid van roeiriemen weerklonk en even later onderscheidden ze stemmen.

Eensklaps, onder een luid brullen van de motor, dat hun de schrik op het lijf joeg, schoot de andere boot voorwaarts de

baai in. Ze hoorden hoe de snelheid opgevoerd werd, terwijl het vaartuig koers zette naar de volle zee.

„Waar gaat dat ding naar toe?" vroeg Tony verbluft.

Frank beduidde hem zachter te spreken.

„Er is ergens een roeiboot," fluisterde hij. „Pas op."

Zwijgend wachtten ze en toen hoorden ze het geluid der roeiriemen weer. Ditmaal was het veel dichterbij. De roeiboot kwam nader.

Gelukkig blies de wind uit zee, zodat het geluid naar hen toekwam en de mannen in de roeiboot hun motor niet konden horen draaien.

Het lawaai van de roeiriemen hield aan en ten slotte konden de jongens de vage vorm van de boot onderscheiden. Ook vingen ze af en toe een woord op. Op een teken van Frank schakelde Tony de motor uit.

De wind was vrij sterk, zodat ze nu en dan een stuk van een zin opvingen.

Op dat ogenblik klonk een dof gemompel en ten slotte: „Ik weet het niet. Het is gevaarlijk..."

De wind ging even liggen en de jongens zagen de donkere massa van de roeiboot recht op de rotswand afgaan. Wat later hoorden ze de ruwe stem weer: „Het aandeel van Li Chang..."

„Nee, dat mogen we niet vergeten," antwoordde een schorre stem.

„Ik hoop, dat ze ongesnapt kunnen vertrekken."

„Maar je niet dik. Natuurlijk zal hun niets overkomen."

„Ze hebben ons in het oog gehouden, mag je niet vergeten."

„Louter verbeelding. Niemand vermoedt iets. "

„Die jongens in huis... "

„Och, kom, kinderen. Als ze nog eens komen, geven we ze een flinke tik op hun kop. "

„Het is gevaarlijk om ruw op te treden. "

„We moeten het wel doen, anders zitten we in de nor eer we het weten. Bij dit werk mag je niet weekhartig zijn. Wat mankeert jou toch vanavond? Wat doe je zenuwachtig. "

„Ik voel me niet op m'n gemak. Ik heb een gevoel, alsof we hier beter weg kunnen gaan. "

„Hier weggaan!" riep de ander verachtelijk uit. „Ben je helemaal getikt? Je bent hier zo veilig als in een kerk. We kunnen een goede slag slaan eer ze zelfs te weten komen, dat we hier in de streek zitten. "

„Misschien heb je gelijk, " zei de eerste man twijfelachtig.

„Maar toch... "

Zijn stem stierf weg toen de boot de inham invoer.

De jongens konden het lawaai van de roeiriemen horen, daarna weerklonk geritsel van struiken, een gedempte stem en toen stilte.

De jongens keken elkaar in de duisternis aan.

„Smokkelaars!" riep Frank uit.

„Hoogstwaarschijnlijk wel, " zei Tony „Wat doen we nu?"

„Ze volgen. "

„Zeker, " viel Joe hem bij. „Volg ze naar binnen. "

Tony maakte weliswaar tegenwerpingen, maar onder het praten startte hij de motor weer.

„Ik blijf erbuiten, " zei hij. „Het vooruitzicht, een flinke tik op m'n kop te krijgen, bevalt me niet erg. Het kan dwaas zijn, maar zo gek ben ik toch ook niet. "

„We zijn met ons drieën. "

„Maar we weten niet hoe groot de bende is en het zijn allemaal volwassen mannen. Ik heb niet veel zin om in die inham in de val te lopen. Bovendien maakt de motorboot teveel lawaai. Ze moeten ons horen komen en dan zijn we erbij. "

Daaraan hadden de andere twee nog niet gedacht, maar ze zagen het redelijke van die opmerking in. Het zou inderdaad gevaarlijk zijn bij duister de smalle vaargeul naar de inham binnen te lopen en ze liepen ook veel kans, dat de bandieten hun motor zouden horen.

„Ik heb er anders een hekel aan ze nu, met zo'n spoor, te laten schieten, " zei Frank. „Er valt niet aan te twijfelen, het zijn smokkelaars. De mannen in de motorboot varen waarschijnlijk naar een schip voor een lading smokkelgoederen, of anders hebben ze net een partij afgeleverd en keren ze terug aan boord. "

„Maar waar is die motorboot in 's hemelsnaam vandaan gekomen!" riep Joe uit. „Toen wij in de inham waren, heb ik nergens een boot gezien. "

„Waarschijnlijk goed verborgen, " zei Frank. „Er is daar dicht kreupelhout tot dicht bij het water, heb ik opgemerkt. Ze zullen daar wel een schuilplaats hebben ingericht. "

„Maar waar zijn dan al die mannen vandaan gekomen?"

„Dat gaan we nu uitvissen. Er moet een verbinding bestaan tussen deze inham en het huis op de rots. Ik ga aan land. "

„Iemand moet toch bij de motorboot blijven, " zei Tony. „Ik ben niet bang om daar binnen te gaan en als het op lef aankomt, dan ga ik mee, hoewel ik geen zin heb om mijn hachje te wagen. Maar we kunnen de boot hier niet laten. "

„Weet je wat, " zei Frank, „Joe en ik gaan aan land. We zullen de mannen van de roeiboort proberen te volgen en zien te weten te komen waar ze gebleven zijn. Als we ze nu kwijtraken, zijn we ze voor goed kwijt. "

„En zal ik dan hier wachten?"

„Nee, jij gaat terug naar Bayport en haalt hulp... veel hulp. "

„De politie?"

„De detectives van de regering. Vertel ze, dat we de smokkelaars op het spoor zijn. Als Joe en ik iets ontdekken, zullen . we hier bij de ingang van de inham blijven wachten, om de mannen van de politie de weg te wijzen, zodra ze hier zijn. "

„Prachtig!" zei Tony. „Ik zal jullie nu maar dadelijk aan land zetten. "

„Kom er niet te dicht bij, anders loopt de boot gevaar. Joe, ik denk dat we naar de kant zullen moeten zwemmen. Daarna gaan we de inham verkennen. "

Tony manoeuvreerde de boot zo dicht mogelijk naar de wal en nadat ze fluisterend afscheid hadden genomen, lieten de twee Hardy's zich zacht in het water glijden. Ze bevonden zich maar op een paar meter van de rotsen en al heel gauw kropen

ze druipend aan land. Ze keken om en zagen de vage schim van de motorboot keren en toen hoorden ze het doffe ronken, terwijl Tony Prito het vaartuig in de richting van Bayport stuurde.

„En nu, " fluisterde Frank, „nu gaan we de smokkelaars achterna. "

DE GEHEIME GANG

Het was pikdonker geworden.

„Hadden we maar licht, " fluisterde Joe.

„Ik heb een zaklantaarn bij me, maar die mogen we nu niet gebruiken, want die kerels kunnen nog in de buurt zijn. "

„Als het ding werkt, want we zijn in het water geweest!"

„Ik heb het in een plastic zakje zitten. We kunnen op de tast verder gaan tot we de inham bereiken. "

Heel voorzichtig klauterden de jongens langs de gevaarlijke rotsen. Op een gegeven ogenblik schoot de voet van Joe uit en hij kwam met een plons in het water terecht. Dadelijk bleven de jongens muisstil, zonder zich te verroeren, omdat ze bang waren, dat de mannen in de inham de plons gehoord zouden hebben. Maar ze hoorden geen enkel gerucht.

Joe stond tot zijn enkels in het water, maar hij klauterde weer moedig naar boven en ze zetten hun tocht voort.

Ze waren op een vijftientig meter van de ingang van de inham geland, maar de rotsen waren zo verraderlijk en de tocht viel zo zwaar, dat de afstand veel groter scheen.

„Het moeten Snackley en zijn bende zijn, " fluisterde Frank in de duisternis. „Hoorde jij hoe die ene kerel een Chinese naam noemde?"

„Hij zei iets over het aandeel van Li Chang. "

„Li Chang is waarschijnlijk de man, die het goedje naar de kust brengt. Ze brengen de boel met de motorboot naar deze

inham, waar alles overgeladen wordt in een roeiboort. Vader zei, dat Snackley verdovende middelen smokkelde. "

„Het moet Snackley zijn geweest, die ons zei, dat we moesten oprassen. Hij zag er echt uit als een chef. "

„Vijfduizend dollar beloning voor degenen die hem te pakken krijgen, Joe!"

Ze hadden inmiddels de plek bereikt waar de schijnbaar ongebroken rotswand opeens gespleten was en toegang gaf tot de inham. Ze waren bang geweest, dat de rots op dit punt te steil zou blijken te zijn, maar ze kwamen tot de ontdekking, dat het meeviel, omdat er een nauwe richel was, waarop ze achter elkaar konden lopen.

Ze beseften, dat nu pas het gevaarlijkste deel van hun avontuur begon.

Het was er griezelig eenzaam in de schaduw van de steile rots en de eenzaamheid werd nog versterkt door het verre brullen van de branding en het beuken van de golven tegen de riffen. Heel in de verte zagen ze de lichtjes van Bayport in de nevel flikkeren en een paar keer hoorden ze het doffe roffelen van de motorboot van Tony, die op volle kracht de baai overstak. „Ik hoop, dat ze licht en wapens meebrengen, " mompelde Frank.

„Wie?"

„De politie. "

„Zit daar maar niet over in. Zodra ze horen, dat Snackley in de val zit, sturen ze een legerafdeling. "

Nu bevonden ze zich in de inham. Dicht struikgewas groeide

tot aan de rand van het water en de jongens pasten er wel voor op enig gerucht te maken, omdat ze beseften, dat de mannen van de boot best in de buurt konden zijn.

Bij het besef van het risico, dat ze liepen, begon hun hart te bonzen, maar ze dachten er niet aan hun eenmaal opgenomen taak op te geven. Ze dachten niet alleen aan de smokkelaars maar ook aan hun vader.

Toen ze de eerste struiken bereikten, hielden ze stil. Ze wisten, dat het kraken van een takje voldoende was om te verraden waar ze zich bevonden. Aarzelend bleven ze even staan. Frank liet zich van de rots waarop hij stond in het water zakken. „Als het hier niet te diep is, kunnen we door het water gaan, " fluisterde hij.

Het bleek er gelukkig erg ondiep te zijn en het water kwam niet verder dan tot aan zijn knieën. Hij wenkte Joe zijn voorbeeld te volgen en Joe liet zich op, zijn beurt geruisloos in het water zakken, tot hij naast zijn broer stond.

Heel voorzichtig liepen ze dicht bij de struiken verder door het water.

Het leek wel alsof ze op de bodem van een heel diepe put in het water waadden, want de steile rotswanden verhieven zich aan alle kanten hoog boven hen en toen ze zich een eindje verder in de inham bevonden, zagen ze de ingang niet meer. Naar boven kijkend zagen ze de sombere grijze vlek van de nachtelijke hemel hoog boven zich.

Het was nog altijd doodstil in de inham, zodat Frank ten slotte aannam, dat de mannen uit de roeiboot zich naar de een of

andere geheime schuilplaats hadden begeven. Omdatze zonder licht onmogelijk iets zouden kunnen ontdekken, haalde Frank zijn zaklantaarn te voorschijn en knipte die aan. De geelachtige straal licht scheen op de lichte bladeren van de struiken en de naakte rotswand boven hen. Maar hoewel Frank de straal licht naar alle kanten wendde, zag hij geen spoor van de roeiboot waarmee de mannen gekomen waren.

De roeiboot was spoorloos verdwenen.

Hoewel de jongens verwacht hadden, dat de smokkelaars verdwenen zouden zijn, hadden ze er toch niet op gerekend, dat er geen spoor van de roeiboot te bekennen zou zijn, zelfs niet nadat Frank overal met zijn zaklantaarn had gezocht.

„Ik vraag me af waar ze het ding verstopt kunnen hebben!" fluisterde hij.

Ze begonnen de bosjes en struiken van de inham systematisch af te zoeken en gingen daarbij vrijwel geruisloos te werk, maar hoewel ze helemaal rondgingen, konden ze de boot nergens tussen de struiken verborgen vinden.

„Dan moet de boot in de een of andere grot zitten, " besloot Frank ten slotte. „En daar moeten we meteen de smokkelaars zoeken. "

Ze begonnen hun speurtocht weer opnieuw.

Ze waadden nog altijd in het water en hun voeten waren nu ijskoud geworden, maar geduldig en zorgvuldig zochten ze verder, door takken opzij te duwen en in de struiken te kijken.

Ze strekten hun onderzoek wat verder uit en kwamen aan een gedeelte van de inham, dat ze nog niet eerder bezocht hadden, toen Frank, die voorop ging, eensklaps struikelde. Zijn tastende voeten hadden geen bodem gevonden en hij had zijn evenwicht verloren.

Met grote tegenwoordigheid van geest hield hij zijn zaklantaarn in de lucht. Hij was in een put gestapt en hoewel hij tot aan zijn hals in het water was, hield hij zijn arm gestrekt om de lantaarn niet nat te laten worden.

„Hier! Neem jij de lantaarn, " fluisterde hij hees.

Joe boog zich naar hem toe en greep de zaklantaarn.

„Het is hier diep, " mompelde Frank, terwijl hij terugkrabbelde naar het ondiepe gedeelte.

Maar de put waarin hij weggezakt was, ging steil naar beneden en Joe moest de uitgestrekte hand van zijn broer grijpen om hem naar het ondiepe gedeelte te trekken. Kletsnat stond Frank ten slotte naast zijn broer.

„Wat een bof, dat het daar niet dieper was, " merkte hij op.

„De bodem is hier anders nogal tamelijk vlak. Eigenaardig dat er hier net zo'n diepe put zit. "

Opeens slaakte Frank een vlug onderdrukte kreet.

„Nu weet ik waarom die put juist hier zit, " fluisterde hij. „Dit is een vaargeul! Kijk maar hoe dicht ze bij de kust is. Het water zou hier niet zo diep moeten zijn. "

„Waarom zou het een vaargeul zijn?"

„Om die motorboot de gelegenheid te geven aan wal te komen, of anders die roeiboet. Anders zouden ze vastlopen.

Geef me de lantaarn. Ik durf te wedden, dat we de roeiboot nu gauw zullen vinden. "

Hij liet de lichtstraal over de oppervlakte van het water glijden en nu zagen ze duidelijk hoe de bodem van de inham hier doorsneden werd door een diepe geul van zowat een meter breed, die rechtstreeks naar een groepje struiken aan de wal leidde. Ze liepen dadelijk naar de struiken toe.

Frank liet het schijnsel op de struiken vallen en meteen was het raadsel opgelost.

Achter de struiken was een donkere opening in de rotswand. „Een grot!" riep Frank opgewonden, maar zachtjes uit. Het gat was zo handig verborgen, dat men het zelfs bij daglicht alleen door toeval zou hebben kunnen vinden.

Hier was de verklaring voor de verdwijning van de roeiboot en door de vaargeul konden de smokkelaars rechtstreeks naar deze grot in de rots roeien. Dit verklaarde misschien ook de aanwezigheid van de motorboot.

„Ze zijn daarin gegaan, " zei Joe.

„We gaan die grot verkennen. "

Nu ze eenmaal zover waren, had het geen zin terug te keren. De jongens waren vastbesloten het spoor van de smokkelaars te volgen. Ze wisten niet wat er achter de duisternis van die stille en geheimzinnige opening in de rots lag, maar ze waren vastbesloten het te weten te komen... ongeacht de gevaren, die hun wachtten.

Heel behoedzaam drongen ze de struiken door. De takken zwiepten hun in het gezicht. Het water was nog altijd ondiep,

want er was een smalle richel vlak langs de vaargeul en bovendien was het inmiddels eb geworden.

Ten slotte sloten de struiken zich achter hen. De jongens stonden in de toegang tot de geheime gang en ze drukten zich dicht tegen de rotsige wand van de grot.

DE KAMER IN DE ROTS

Frank knipte de zaklantaarn aan.

De lichtstraal bescheen een gedeelte van de donkere gang. Heel in de verte konden de broers een grijze massa vlak boven het oppervlak van het glinsterende water onderscheiden.

Even schrokken ze en toen beseften ze, dat die grijze massa niet anders kon zijn dan de roeiboort die ze zochten. De boot lag tegen een uit de rots gehouwen steiger en wiegde zachtjes op en neer op het water.

De jongens liepen verder over de richel, die weldra overging in een pad, dat op de aanlegsteiger uitkwam. Het enige geluid dat ze in de gang hoorden, was het eentonige druppelen van het water, dat van de vochtige muren op de vloer viel.

De jongens slopen stil langs de steiger, kwamen voorbij de boot en keken toen scherp rond.

Frank liet het schijnsel van zijn zaklantaarn rondgaan en ontdekte een donkere opening vlak voor hen. Het was een ruw uitgehouwen boog in de rots en wat dieper zagen ze een paar houten treden. Zijn hart bonsde van opwindning. Er viel niet aan te twijfelen, dat ze eindelijk het geheim van de smokkelaars ontdekt hadden.

„We hebben het gevonden, " fluisterde hij naar Joe. „We hebben de gang gevonden. We moeten hier pal onder het huis op de rots zijn. "

„We zullen heel stil moeten zijn. "

Het licht toverde grillige, dansende schaduwen in de sombere gang. Het water druppelde niet alleen van de muren, maar ook uit hun natte kleren. Op hun tenen slopen ze door de poortvormige opening, tot ze de trap bereikten. Voetje voor voetje gingen ze de treden op.

Het was overal doodstil, als in een graftombe. Het was daar op die trap zo stil, dat de jongens nauwelijks konden geloven, dat mensen hier nog maar pas langs gekomen waren.

Het ging steeds verder naar boven en in het licht van de zaklantaarn zagen ze ten slotte een deur, vlak tegenoverhet einde van de trap. Ze bleven even roerloos voor de deur staan. Zouden ze binnengaan? Ze wisten niet, wat zich achter die deur bevond en het was best mogelijk, dat ze pardoes midden in het hol van de smokkelaars terecht zouden komen. Het was zelfs heel waarschijnlijk. In dat geval zouden ze als ratten in een val zitten, zonder enige hoop op ontsnapping.

Ze bleven een poosje besluiteloos staan en toen bukte Frank zich naar de deur en drukte er zijn oor tegen. Het was daarbinnen doodstil en er scheen geen licht door de kieren. Hij besloot naar binnen te gaan.

Fluisterend vertelde hij Joe wat hij van plan was en deze knikte instemmend.

Heel behoedzaam lichtte hij de klink op. Het ding ging stroef. Opeens, met een lawaai, dat door de lege en kale muren weerkaatst werd, zodat het in de stilte oorverdovend leek,

vloog de deur open.

Ze stapten niet onmiddellijk over de drempel, want misschien had iemand het lawaai gehoord en zou men hen nu opwachten. Dus bleven ze enkele minuten lang roerloos en zwijgend staan, terwijl ze scherp luisterden of ze geen gerucht hoorden.

Er was niemand in het pikdonkere vertrek en Frank knipte zijn zaklantaarn aan.

De felle lichtbundel sneed door de duisternis en onthulde een sombere grot die in het midden van de rots gelegen moest zijn. Het was een natuurlijk gevormde grot, net zoals de tunnel een door de natuur ontstane doorgang was, maar het plafond was versterkt door grote balken en de muren waren wat dieper uitgehakt, terwijl de vloer wat gelijkjer gemaakt was. Het was een geheime kamer in het middenpunt van de rots. Bij het lichtschijnsel zagen ze, dat het vertrek als voorraadkamer dienst deed, want er waren grote kisten, verder een aantal balen en pakken, die netjes opgestapeld op de vloer stonden, of tegen de muren.

„Smokkelwaren!" riep Frank uit.

Zijn vermoeden werd bevestigd, toen hij de goederen aan een nader onderzoek onderwierp en zag, dat de etiketten van vreemde landen waren. Vrijwel elke kist of baal was gemerkt met Chinese lettertekens.

„Er moet nog ergens een opening zijn, die naar boven leidt. Ze brengen de goederen waarschijnlijk naar het huis en leveren ze dan vandaar af. "

„Waarom stapelen ze alles niet in het huis op?"

„Ze zijn zeker bang voor een overval op het huis en daarom houden ze alles hier verborgen. Wij hebben de bergplaats louter per toeval ontdekt, anders zouden we de gang en de rest nooit ontdekt hebben. "

„Maar hoe krijgen ze de boel hieruit? Ik zie nergens een deur. "

Frank liet het lichtschijnsel over de muren glijden, maar nergens zagen ze een deur of een opening.

„Vreemd, " zei Frank. „Er moet toch een uitgang zijn. "

Ze liepen door het vertrek. Rollen zijde waren lukraak op de balen geworpen en kostbare tapijten lagen achteloos op de vloer. In één van de hoeken zagen ze drie op elkaar gestapelde dozen. Per ongeluk sloeg Frank er met zijn zaklantaarn tegen en er klonk een hol geluid.

„Leeg, " zei hij.

Opeens dacht hij aan de mogelijkheid, dat die dozen daar misschien opgestapeld stonden om de uitgang te verbergen en hij deelde zijn vermoeden dadelijk aan Joe mee.

„Maar hoe kunnen ze dan die dozen opstapelen als ze al uit het vertrek zijn?" vroeg zijn broer nuchter.

„Ze zijn sluw genoeg om van alles en nog wat te verzinnen. We gaan die dozen verplaatsen. "

Hij greep de bovenste doos, die heel licht bleek te zijn, lichtte ze op en riep meteen uit: „Dacht ik het niet!"

In het lichtschijnsel zagen ze het bovengedeelte van een deur. In een wip hadden ze de deur vrij gemaakt. Toen pas zagen

ze hoe het mogelijk was de dozen zo op te stapelen, terwijl de smokkelaars uit het vertrek waren, want aan het onder eind van de deur was een houten rekje bevestigd en daarop waren de dozen gestapeld, zodat men de deur van buiten het vertrek kon dicht doen, terwijl de dozen er al tegen stonden.

Onwillekeurig bewonderden ze de vernuftige vondst.

„Wat doen we?“ vroeg Joe, terwijl hij door de deuropening een blik naar de duisternis daarachter wierp. „Gaan we verder?“

„We zijn al zo ver gekomen, dat het geen zin heeft terug te keren. Vooruit dan maar. “

Frank stapte door de deuropening en hij had amper zijn zaklantaarn aangeknipt en gezien, dat er een trap was, toen hij opeens roerloos bleef staan en een waarschuwende hand op de arm van zijn broer legde.

„Stemmen!“ fluisterde hij.

Ze luisterden.

In de verte hoorden ze een mannenstem. Ze konden niet verstaan wat hij zei, omdat de afstand nog te groot was, maar geleidelijk klonk de stem luider. Tot hun grote schrik hoorden ze opeens voetstappen.

Hals over kop renden ze terug naar de geheime bergplaats.

„Vlug! De deur, “ fluisterde Frank. 'Heel voorzichtig deden ze de deur dicht. Toen stapelden ze de dozen weer netjes op het rekje. De voetstappen op de trap naderden, terwijl ze de laatste doos weer op haar plaats zetten.

„Nu de andere deur uit. “

Ze renden door het vertrek naar de andere deur, maar waren er bijna toen ze opeens de klink van de deur met de dozen hoorden rammelen.

„Geen tijd, " fluisterde Frank. „Verstoppen. "

In het schijnsel van de zaklantaarn zag hij vlak bij de plaats waar ze stonden een stapel dozen, waarover een rol zijde was geworpen, waarvan een lap tot op de vloer hing. Ze kropen achter de dozen en neerhurkend, drukten ze zich tegen de muur. Nauwelijks had Frank het licht uitgeknipt toen de andere deur open ging.

„Er zit een pakje verdovende middelen in de vracht, die gisteren is binnengekomen, " hoorden ze een schorre stem zeggen. „We zullen het boven brengen, want Burke zegt, dat hij de boel dadelijk kwijt kan. Het heeft geen zin om het hier te laten. "

„In orde, " hoorden ze iemand anders antwoorden. „Moet er nog meer naar boven?"

„Nee, de rest van deze partij moet pas tegen het eind van ' de week naar boven. Het is te gevaarlijk. We laten Burke deze verdovende middelen meenemen en dan houden we ons een paar dagen koest. Ik begin me een beetje ongerust te maken. "

„Wat denkt de grote baas ervan?"

„Hij is het met me eens. Hier... Wacht tot ik licht maak. " Er klonk een droge klik en opeens baadde het vertrek in licht. Er was elektrisch licht aangelegd.

De jongens drukten zich zo mogelijk nog dichter tegen de

muur en hun harten begonnen te bonzen.

Voetstappen naderden de dozen waarachter ze zich
verborgen hadden!

EEN VERRASSENDE ONTDEKKING.

Hun zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Het licht, dat de lamp in het midden van het plafond verspreidde, was zo schel, dat ze er zeker van waren, dat ze ontdekt moesten worden, vooral omdat de dozen waarachter ze gehurkt zaten met tussenruimte opgestapeld waren. Als het grote stuk van de rol zijde niet over de dozen en voor de tussenruimte had gehangen, zouden ze dadelijk gezien zijn.

„Hier heb je die speciale zij, " hoorden ze de eerste man zeggen. „Misschien doe ik beter die rol ook mee te nemen. Burke zei, dat hij nog wel een partijtje zijde zou kunnen plaatsen. "

„Nu zijn we erbij!" dacht Frank. „Als hij die zij oppakt, moet hij ons vast en zeker zien. "

Maar de andere man maakte tegenwerpingen.

„Och, wat heeft het voor zin? Ze zullen je er niet harder voor bedanken, als je al die rommel naar boven sjouwt, zelfs als Burke de rol zou nemen. En als hij de rol niet neemt, moet je de boel weer helemaal terug naar beneden brengen. In deze bende doe ik alleen maar wat Snackley me opdraagt en beslist niet meer. "

„Je hebt gelijk. Goed, dan brengen we alleen maar die verdovende middelen naar boven. "

Tot grote opluchting van de jongens draaide de man zich om en liep naar de andere kant van het vertrek. Ze hoorden een

schurend geluid en toen de woorden: „Nou, we hebben de boel, we zullen nu maar naar boven gaan. "

De schakelaar klikte en meteen was de grot weer in volslagen duisternis gehuld. De jongens waren onuitsprekelijk blij weer in de duisternis te zitten. Ze haalden verlicht adem. Ze hoorden de deur dichtgaan en daarna klonken de zware voetstappen van de mannen op de trap.

Toen ze de stappen niet meer hoorden, knipte Frank het licht aan.

„Dat scheelde een haar. Lieve help, ik dacht vast en zeker dat ze ons te pakken hadden. "

„Met dat stel zouden we geen schijn van kans hebben gehad. Je kunt er alles onder verwedden, dat ze revolvers bij zich hadden. "

„We gaan ze volgen. "

„Ik ben van de partij. We weten in ieder geval, dat we op het juiste pad zijn. "

„En als we niet oppassen dan komen we pardoos midden in het hele stel smokkelaars. Van dit ogenblik af zal het uitkijken zijn. "

„Het kan niet gevaarlijker "zijn, dan wat we tot nu toe hebben meegemaakt. Ik geloof, dat ik wel tien jaar ouder ben geworden toen dat stel hier was. "

Ze liepen door het vertrek en openden de deur weer. Heel voorzichtig stapten ze de gang in, deden de deur achter zich dicht en stonden nogmaals voor de trap.

„Ik ga voorop, " zei Frank. „Blijf vlak achter me. "

Hij besloot de zaklantaarn uit te doen, omdat het niet uitgesloten was, dat de smokkelaars een wachtpost boven aan de trap hadden gezet en deze zou natuurlijk dadelijk het licht zien. In pikdonker gingen ze één voor één de treden op. Ze bereikten het bovenste deel van de eerste trap en zagen, dat ze in een soort portaal waren, dat een eindje langs de rotswand liep en op een tweede trap uitkwam.

Daar bleven de jongens weer even staan luisteren. Het was er zo stil als in een graf en slechts vaag hoorden ze het regelmatige beuken van de golven tegen de rotsen.

„Ik hoor niets, " fluisterde Joe.

„Kom mee, " zei zijn broer.

Ze moesten zoveel treden op lopen, dat hun benen zeer begonnen te doen. Pas nu beseften ze hoe hoog de rots eigenlijk was. Maar ten slotte bereikten ze het laatste portaal en daar vonden ze weer een deur, die in de buitenlucht moest uitkomen, of anders in een grot vlak onder het oppervlak van de begane grond. Frank veronderstelde zelfs, dat men zo in de kelder van het spookhuis kon komen.

De jongens slopen naar de deur toe en luisterden in spanning. Er was geen enkel geluid te horen.

Met hun ervaringen van de laatste twintig minuten nog voor ogen, besloten ze nog wat te wachten; zoals later bleek zou dit hun redding zijn.

Nadat ze vijf minuten roerloos hadden staan luisteren, hoorden ze een eigenaardig schuifelend geluid en toen een zucht. Dat was alles.

„Daar is iemand!" fluisterde Frank nauwelijks hoorbaar. Joe knikte in de duisternis.

Ze wisten niet wat te doen. Het stond vast, dat zich iemand aan de andere kant van de deur bevond. Misschien wel een wachtpost. Als hij alleen was, zouden ze hem misschien kunnen aanvallen en ontwapenen, hoewel het niet waarschijnlijk was, dat ze dit zonder lawaai konden doen, zodat de rest van de bende dadelijk gealarmeerd zou worden. Een deur bonsde in de verte. Toen klonk een dof gemompel van stemmen, dat weldra luider werd en daarna hoorden ze voetstappen van meer dan één persoon.

„Het moet nu maar eens uit zijn met die nonsens. Hij moet nu tekenen, nu dadelijk en anders zullen we andere maatregelen nemen. "

De jongens schrokken. Het was de stem van de man, die hen diezelfde middag bevolen had uit de inham te gaan.

„Groot gelijk, baas!" antwoordde iemand. „Dwing hem te tekenen en te beloven, dat hij zijn mond houdt. "

„Als hij het niet doet, komt hij hier niet levend vandaan, dat kan ik hem wel verzekeren!" snauwde de eerste man wreed.

De jongens hoorden hoe een schakelaar werd omgedraaid en toen zagen ze een lichtspleet onder de deur waarvoor ze stonden. Naar het geluid te oordelen, moesten er drie of vier mannen aan de andere kant van de deur zijn.

„Zo, hij is hier nog, " zei de man, die „baas" genoemd was. Hij liep door het vertrek en de jongens hoorden een stoel over de vloer schuiven. „Je zult tot de ontdekking komen, dat het

gemakkelijker is er hier in te komen dan eruit.. "

Een zwakke stem antwoordde hem. De stem klonk zacht en de jongens konden de woorden niet verstaan.

„Je zit hier gevangen en je zult hier blijven tot je sterft, tenzij je dat papier tekent. "

Weer sprak de matte stem, maar ook nu zo onduidelijk, dat de woorden niet te verstaan waren.

„O. wil je niet tekenen? Dat zullen we wel eens zien!"

„Wacht maar eens; als hij een paar dagen niets te eten heeft gehad, dan zal hij er wel anders over denken, " zei een van de andere mannen. Zijn metgezellen lachten hol.

„Ja, je zult vergaan van de honger eer we met jou klaar zijn. Dat kan ik je wel verzekeren, " zei de harde stem. „Ga je nu tekenen?"

„Nee, " hoorden ze de gevangene aan de andere kant van de deur zeggen.

Wie was deze man, die door de smokkelaars in de ondergrondse kamer werd gevangen gehouden? De beide broers hadden dezelfde gedachte terwijl ze naar het gesprek luisterden.

„Je weet te veel van ons. Je bent te veel te weten gekomen en we zullen je hier nooit laten weggaan om van je inlichtingen gebruik te maken. Prent dat goed in je hersenen. Je hebt dat vel papier gelezen. Als je het niet tekent, zullen we je laten verhongeren. "

De gevangene gaf blijkbaar geen antwoord.

„Geef hem eens een proefje van het gloeiende ijzer, "

opperde een van de smokkelaars.

„Nee, dat niet. Dat is te bruut. Ik geef hem een kans. Hij kan het papier nu tekenen, of anders moet hij de gevolgen van zijn weigering aanvaarden. "

Er kwam nog altijd geen antwoord.

„Koppig, hè! Wil je me zelfs niet antwoorden?" De leider van de bende maakte zich blijkbaar kwaad. Plotseling schreeuwde hij: „Teken dit vel papier, Hardy, anders verhonger je... zo waar mijn naam Snackley is!"

GEVANGEN

Hun ergste vrees werd bewaarheid. Tot dat ogenblik hadden ze de stem van de gevangene niet duidelijk kunnen onderscheiden, want het geluid werd gedempt door de deur, die zich tussen hen bevond, maar van het begin af hadden ze een vermoeden gehad, dat het de stem van hun vader moest zijn. Nu wisten ze het zeker en ze wisten ook, dat hij de gevangene was van Snackley, de hoofdman van de smokkelaarsbende.

Joe maakte onwillekeurig een beweging van schrik en stond op het punt een kreet te slaken, maar Frank legde een waarschuwend hand op de arm van zijn broer. Ze dienden vooral nu uiterst voorzichtig te zijn. Ze luisterden.

„Ik teken niet, " antwoordde Fenton Hardy duidelijk.

Snackley zei: „Je hebt gehoord wat ik zei. Het is tekenen of verhongeren. "

„Dan maar verhongeren. "

„Over een paar dagen zul je er wel anders over denken. Je hebt nu al flink honger, Hardy, maar dat gaat nog tien keer erger worden. Je gaat ook dorst krijgen en dan zul je bereid zijn je ziel voor een druppel water of een hapje eten te verkopen. "

„Ik teken niet. "

„Alles wel beschouwd, zoveel vragen we toch niet van je. Je hebt bepaalde dingen ontdekt, die je moet vergeten. Het is

voor jou een kleine moeite om terug te keren naar Bayport en te zeggen, dat je niets over ons hebt kunnen ontdekken. Niemand weet waar je geweest bent. "

, Ik ben alles over jou te weten gekomen, dat ik maar wilde weten, Snackley. Ik heb genoeg materiaal verzameld om je voor de rest van je leven achter de tralies te laten zetten. En ik heb nog meer ontdekt. "

„Wat bedoel je met... nog meer?"

„Ik weet genoeg om je op de elektrische stoel te laten zetten. " Er klonk opeens beweging in de kamer en een paar smokkelaars begonnen tegelijk en door elkaar te praten.

„Je bent gek!" schreeuwde Snackley, maar er lag een vage klank van angst in zijn stem. „Je bent gek. Je weet niets over me. "

„Genoeg om je wegens moord terecht te laten staan. "

„Des te meer reden, dat je hier niet buiten komt zonder dit papier te tekenen. Je mag zelfs al verdraaid blij zijn met deze kans om het er levend af te brengen. Eigenlijk zouden we je een flinke tik op je hoofd moeten geven en dan in zee werpen. "

„Ik weiger te tekenen. "

„Doe niet zo dwaas. Het enige wat we van je vragen is, erin toe te stemmen, dat je geen gebruik maakt van wat je te weten bent gekomen. Ik geef dadelijk toe, dat je een paar van onze geheimen ontdekt hebt en we kunnen ons de luxe niet permitteren je los te laten, om je de gelegenheid te geven ons de detectives van de regering op ons dak te sturen. "

„Je schijnt buitengewoon veel vertrouwen in me te hebben, want wat belet me dit papier te tekenen en dan mijn woord te breken?“ vroeg Fenton Hardy nieuwsgierig.

„We kennen je door en door, Hardy. We weten dat, als je deze belofte tekent, je ook je woord zult houden. ”

„Precies. En daarom wil ik ook niet tekenen. Ik zou mijn plicht verzaken als ik zou toestemmen in iets, dat jou zou kunnen beschermen. ”

„Hoe zit het met je gezin? Verzaak je niet je plicht tegenover hen, door zo koppig te blijven?“

Het bleef even doodstil. Toen antwoordde Fenton Hardy langzaam: ' „Ze zouden liever hebben, dat ik sterf terwijl ik mijn plicht doe, dan me zien terugkomen als de beschermer van smokkelaars en misdadigers. ”

„Je vat je plicht hoog op, ” riep Snackley honend uit. „Maar misschien zul je wel gauw van gedachten veranderen. Krijg je al dorst?“

Er kwam geen antwoord.

„Of honger?“

Nog altijd geen antwoord.

„Je weet drommels goed, dat je honger en dorst hebt en dat zal nog erger worden eer we met je klaar zijn. We zullen voedsel en water zetten waar je het kunt zien staan, maar je zult er niet bij kunnen komen. Je gaat van dorst en honger omkomen... tenzij je dit papier tekent. ”

„Ik zal het nooit tekenen. ”

„Best. Kom mee, mannen. We zullen hem alleen laten en

tijd geven om eens rustig na te denken. "

Voetstappen weerklonken terwijl Snackley en de anderen het vertrek uitliepen en ten slotte stierven die voetstappen weg en ze hoorden een deur slaan.

Fenton Hardy was alleen.

Joe maakte een spontane beweging naar de deur, maar Frank hield hem terug.

„Nog niet, " waarschuwde hij. „Ze kunnen iemand hebben achtergelaten om hem te bewaken. "

Dus wachtten de jongens nog wat en luisterden gespannen aan de deur. Maar er klonk geen geluid meer in de kamer. Toen ze er ten slotte van overtuigd waren, dat hun vader zich alleen in het vertrek moest bevinden, stak Frank zijn hand uit naar de klink van de deur.

Zonder enig gerucht te maken deed hij de deur op een kier open en keek naar binnen.

Hij stond op de drempel van een kelderachtig vertrek, waar het erg vochtig was. Het was ongeveer net zo groot als de bergplaats in de rots, maar met dit verschil, dat de bergplaats een grot in de rots was, terwijl dit vertrek een put in de losse aarde vormde. Men had er een planken vloer in aangebracht en een enkele elektrische peer wierp een geelachtig schijnsel door het vertrek. Er stonden een ruwe houten tafel en een paar stoelen en in een hoek zag hij een veldbed.

Op dit bed lag zijn vader.

Fenton Hardy was aan handen en voeten op het veldbed vastgebonden, zo stevig, dat hij zich vrijwel niet verroeren

kon. Hij lag plat op zijn rug en staarde naar het midden van het vochtige plafond van zijn kerker. Op een stoel naast het veldbed lag een groot vel papier, waarschijnlijk het document, dat de smokkelaars hem gevraagd hadden te tekenen.

De detective hoorde de deur niet open gaan. Toen Frank naar hem keek, zag hij tot zijn grote ontzetting, dat zijn vader heel wat veranderd was. Fenton Hardy was nu bleek en mager, hij had ingevallen wangen en hij zag eruit als iemand die volkomen uitgehongerd was.

Frank duwde de deur nog wat verder open en sloop op zijn tenen naar binnen, op de voet gevolgd door Joe.

Ze wisten, dat de smokkelaars elk ogenblik konden terugkomen, dus dat ze vlug en geruisloos te werk moesten gaan als ze hun vader wilden bevrijden.

Een licht gerucht trok de aandacht van Fenton Hardy en hij draaide zijn hoofd langzaam opzij. Toen zijn blik bleefrusten op de twee jongens, die op hun tenen naar hem toe slopen, uitte hij bijna een luide kreet van verbazing, maar hij slaagde erin zich te beheersen en er kwam een uitdrukking van intense opluchting op zijn gezicht.

Frank haalde zijn zakmes te voorschijn en zonder een woord te zeggen, begon hij daarmee de touwen te bewerken waarmee zijn vader was vastgebonden. Zijn mes was echter bot en het waren dikke touwen.

Joe had zijn zakmes in het water verloren en hoewel hij de hele kamer afzocht, vond hij geen enkel mes, dus schoot er niet meer over dan te proberen de knopen los te maken.

Iedere seconde was kostbaar. Ze konden ieder ogenblik naderende voetstappen horen. Joe friemelde aan de hardnekkige knopen tot zijn nagels braken, maar hij bereikte niet veel.

Kostbare minuten gingen langzaam en tergend voorbij. Fenton Hardy kon zelf niet meehelpen. Hij moest daar zwijgend blijven liggen en hij durfde zelfs zijn jongens niet fluisterend aanmoedigen. De stilte werd alleen maar verbroken door het hijgen van de jongens en door het schrapen van het botte mes tegen de touwen.

Ten slotte gleed het mes door een van de touwen en devoeten van meneer Hardy kwamen vrij. Frank trok de touwen weg, en met een doffe plof viel een eind touw op de planken vloer.

Hoe licht het gerucht ook geweest was, in hun toestand klonk het oorverdovend. Met de moed der wanhoop wierp Frank zich op de andere touwen, die de armen van zijn vader vastgebonden hielden. Op het ogenblik, dat hij zijn mes ertussen wilde steken, hoorden ze een geluid, dat hun het bloed als het ware in de aderen deed stollen.

Het was een zware voetstap aan de andere kant van de deur waardoor de smokkelaars zo kort te voren verdwenen waren! Iemand kwam naar het onderaardse vertrek.

Frank trok uit alle macht zingend aan het mes, maar de touwen boden weerstand. Het mes was werkelijk te bot, maar ten slotte gaf het touw wat mee. Fenton Hardy spande zich in, het touw knapte en de detective was vrij.

De voetstappen op de trap waren dichterbij gekomen en nu konden ze ook andere zware stappen horen. De smokkelaars kwamen terug.

„Vlug!" fluisterde Frank, terwijl hij de touwen opzij wierp.
„Ik... ik kan niet!" zei Fenton Hardy hijgend. „Ik... ben hier... te lang geweest. " Hij kon de woorden nauwelijks uitspreken en op zijn gezicht was duidelijk te zien, dat hij volkomen uitgeput was.

„Maar we moeten opschieten, Vader!" zei Frank opgewonden.
„Probeert u eens op te staan. "

„Ik... zal mijn... best doen, " antwoordde zijn vader.

„Als die kerels terugkomen, dan zullen we erom vechten, " zei Joe wanhopig.

„Reken maar, dat we zullen vechten, " zei Frank vastberaden.
Fenton Hardy richtte zich zo vlug mogelijk op, maar toen hij rechtop stond, begon hij te wankelen en zou gevallen zijn als Joe hem niet ondersteund had. Hij had zo lang op het veldbed gebonden gelegen en hij was zo flauw van de honger, dat hij duizelig was geworden. Het ging echter snel voorbij en het drietal haastte zich naar de deur waardoor de jongens gekomen waren.

Maar de smokkelaars waren nu heel dichtbij en de jongens konden hun stemmen duidelijk horen. Er bestond geen mogelijkheid tot ontsnapping.

Op het ogenblik waarop de jongens en hun vader over de drempel stapten, werd de deur aan de andere kant oengeworpen.

Vluchtig zag Frank de donkere gestalte van Snackley, die ze diezelfde middag in de inham hadden gesproken en achter hem verschenen een stuk of zes ruwe en potige kerels.

Snackley haalde bliksemsnel een revolver uit zijn zak.

Er stond grote verbazing op zijn gezicht te lezen, maar hij verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet. Het wapen was op Frank gericht, eer deze tijd kreeg de deur dicht te doen. Snackley sprak niet. Hij haalde de haan over en er klonk een luide knal en in die kleine ruimte werd het lawaai herhaaldelijk weerkaatst. De kogel kwam met een doffe smak in het hout van de deur terecht.

Frank had zich dadelijk gebukt toen hij de beweging zag en Joe was opzij gesprongen. Fenton Hardy strompelde inmiddels naar de trap.

„Kom terug!" brulde Snackley, terwijl hij meteen naderbij kwam stormen. „Kom terug, anders schiet ik weer!"

Terwijl de smokkelaar nader kwam, sprong Frank bliksemsnel naar hem toe. Hij sloeg naar de vuist van de ander en de revolver vloog met een wijde boog kletterend in een hoek.

Toen grepen ze elkaar en de aanval van Frank was zo plotseling en onverwacht gekomen, dat de smokkelaar overrompeld was en tegen de muur smakte. Maar zijn makkers kwamen hem te hulp. In een wip was Frank overmeesterd en weggesleurd, terwijl de andere leden van de bende met getrokken revolvers Joe en Fenton Hardy achterna gingen, die zich, omdat ze ongewapend waren,

moesten overgeven om niet neergeschoten te worden. Elk verzet van hun kant was dadelijk afgelopen en de smokkelaars hadden de overhand.

Binnen enkele minuten lag Fenton Hardy weer stevig vastgebonden op het veldbed, terwijl de jongens ieder op een stoel werden gebonden. Ze waren de gevangenen van de smokkelaars!

BEDREIGINGEN.

Zodra Snackley wat van zijn verrassing bekomen was, begon hij te grinniken.

„Net op tijd!" zei hij, terwijl hij vol voldoening zijn handen wreef. „Net op tijd! Als we een paar minuten later waren gekomen, zouden de vogels gevlogen zijn. "

De jongens zeiden geen woord, want de teleurstelling was vreselijk. Ze waren er zo zeker van geweest te kunnen ontsnappen en opeens was al hun hoop de bodem ingeslagen en nu waren ze er nog erger aan toe dan ooit te voren.

„Wat zullen we met ze doen, baas?" vroeg een van de mannen.

De stem kwam de jongens bekend voor en ze keken dadelijk op. Het was de roodharige, die ze in het huis van Polucca hadden gesproken, de dag, dat Frank de pet van zijn vader had ontdekt.

„Met ze doen?" riep Snackley uit. „Daarstraks hadden we er maar één en nu zitten we met drie opgescheept. Nu moeten we zorgen, dat drie mensen hun mond houden, in plaats van maar één. Nu moeten we ook drie mensen bewaken. "

„Zou het niet beter zijn te doen wat ik dadelijk voorstelde?" zei de roodharige kribbig. „Zolang Hardy leeft, is hij gevaarlijk voor ons. "

„Bedoel je, dat we hem uit de weg moeten ruimen?"

„Natuurlijk... en die jongens ook. "

„Gemakkelijker gezegd dan gedaan, " antwoordde Snackley, maar met een gemene, onheilspellende blik naar de man op het veldbed.

„Ik zou zeggen, dat je anders genoeg op je geweten hebt, Snackley!" riep Fenton Hardy uit. „Maar ik denk wel, dat je gehard bent tegen alles, " voegde hij er bitter aan toe. Hij dacht meer aan zijn zoons en wat hun mogelijk te wachten stond, dan aan het gevaar dat hij zelf liep.

„Zit maar niet over mijn geweten in, " zei Snackley honend, maar er gleed een schaduw over zijn gezicht. „Wat weet je eigenlijk van me?" vroeg hij ruw.

„Ik weet precies wat Felix Polucca overkomen is. Hij had een grote schat in het huis op de rots bewaard en die heb jij gepakt en toen ben je het pand gaan gebruiken voor je smokkelpraktijken. "

„Hou toch je mond!" beet Snackley hem toe. „Ik zal jou en die jongens van je wel te pakken krijgen! Je zult wel zien wat er gebeurt!"

Tijdens het gesprek van hun chef met de detective, hadden vier smokkelaars in een hoekje staan smoezen en nu kwam een van hen vooruit.

„Ik heb je wat te zeggen, chef, " begon hij, zich tot Snackley richtend.

„Wat is er nu weer?" vroeg de hoofdman van de bende zuur. „Het betreft dit drietal, dat we nu in onze macht hebben, " antwoordde de ander aarzelend. „Natuurlijk zijn het jouw zaken, chef en we stellen geen vragen over wat er met Felix

Polucca is gebeurd, maar we zijn toch ook in deze smokkelzaak betrokken, nietwaar? We willen niet hebben, dat er bloed gaat vloeien. "

„Zo is het!" beaamde een van de anderen.

„Zozo, beginnen jullie 'm te knijpen?" vroeg Snackley spottend. „Pas maar op, anders gooi ik jullie er allemaal uit!"

„Nee, dat doe je niet, chef, " antwoordde de eerste man. „We hebben geholpen met het smokkelen en we eisen ons volle part op. "

„We hebben een ander plannetje voor deze drie gevangenen, " zei een derde, die nog niet gesproken had. „Ik geloof, dat het een geweldige vondst is. "

„Wat voor een plannetje?" vroeg Snackley kortaf.

„We hebben over Li Chang geboomd. "

„Wat is er met hem?"

„Geef ze aan Li Chang mee. hij vertrekt morgenochtend naar China. We kunnen ze aan boord zetten. "

Snackley krabde zich even op zijn hoofd. Blijkbaar voelde hij wel wat voor het voorstel.

„Geen gek idee, " mompelde hij. „Ik had nog niet aan Li Chang gedacht. Ja, hij zou wel voor dit stel kunnen zorgen... dat ze nooit meer terugkomen, " zei hij grinnig lachend.

„Hij zal ze misschien overboord kieperen eer ze China bereiken, " zei de roodharige grijnzend. „Li Chang houdt er niet van passagiers de kost te geven als hij het zelf moet betalen. "

„Des te beter. Dan zijn we meteen van de

verantwoordelijkheid af. "

„Laat het maar aan Li Chang over. De oude schurk zalhet fijn vinden drie blanken in zijn macht te hebben. hij zal ze vertroetelen. Ha, ha!"

Snackley bukte zich en raapte het vel papier van de vloer op. Hij keek er even naar en scheurde het toen in stukken.

„Dit hebben we niet meer nodig. Je hebt je kans voorbij laten gaan, Hardy. Als je het getekend had, zou je nu een vrij man zijn. Maar nu zul je nooit meer vrij zijn... vooral niet nu drie van jullie ons geheim kennen. Het is te gevaarlijk. We gaan jullie alle drie netjes aan Li Chang afleveren. Hij kwam deze week met een lading en vertrekt morgenochtend. Jullie gaan met hem mee. "

Fenton Hardy zei geen woord. Hij had besloten niet om zijn eigen veiligheid te smeken.

„Nou, " zei Snackley, „heb je niets meer te zeggen?"

„Nee. Doe met mij wat je wilt. maar laat de jongens gaan. "

„We blijven bij u, Vader, " zei Frank vlug. „Reken maar!"
voegde Joe eraan toe.

„Dan zal het ook gebeuren, " verklaarde Snackley. „Ik wil niet het risico lopen, dat een van jullie met het hele verhaal naar Bayport teruggaat. "

De hoofdman van de smokkelaars bleef even in het midden van het vertrek staan en keek zijn gevangenen met een bittere glimlach aan. Toen draaide hij zich eensklaps om.

„Wel, ze zijn hier nu veilig, " zei hij tegen de roodharige. „We moeten die kwestie met Burke nog afhandelen. Jullie twee, "

zei hij tegen twee van de mannen, „gaan naar de inham en pakken de roeiboot. Sein naar Li Chang, dat hij dadelijk de motorboot moet sturen. De anderen helpen met het laden van de vrachtwagen van Burke. Als de een of andere nieuwsgierige politieagent de wagen in de laan ziet, zijn we erbij. "

„En hoe zit het met hun?" vroeg de roodharige, terwijl hij naar de gevangenen knikte.

„Och, we hoeven ons over hen niet bezorgd te maken. Maar het zal toch voorzichtiger zijn iemand hier op post te laten.

Malloy, jij blijft hier en let op hen. "

Malloy, een norske kerel in een overal en een gerafelde pullover, knikte en ging op een kist bij de deur zitten. Dit scheen Snackley te bevredigen en nadat hij Malloy gewaarschuwd had niet in slaap te vallen, en de gevangenen geen ogenblik uit het oog te verliezen, verliet hij het vertrek, op de voet gevolgd door de roodharige. Het tweetal dat met de roeiboot moest gaan verdween door de andere deur.

De gevangenen hoorden hun zware voetstappen op de trap die naar de voet van de rots leidde.

Na het vertrek van de smokkelaars heerste er een diepe stilte in het vertrek. Malloy zonk somber op de kist ineen en staarde nietsziend naar de vloer. Uit een achterbroekzak stak de loop van een revolver.

Frank probeerde de touwen waarmee hij vastgebonden zat wat losser te krijgen. Maar de smokkelaars hadden verstand van knopen leggen en hij kon zich amper verroeren.

„Dit betekent het einde voor ons, " hoorde hij Joe zeggen. Frank liet zelden de moed zakken, maar deze keer had hij zelfs geen sprankje hoop.

„Ja, het ziet er wel naar uit, dat we morgenochtend bij Li Chang aan boord zullen zijn. "

„Maar we willen niet naar China, Frank!"

„Misschien zullen we China nooit te zien krijgen, Joe. Hoorde je niet wat ze zeiden? Wie weet zet die schurk van een Chinees ons overboord zodra we in volle zee zijn. "

„Jullie moeten je snater houden, " bromde Malloy. „Mond dicht, zeg ik je, anders zal het je bezuren, " zei hij, veelbetekenend op zijn revolver kloppend.

De gevangenen zwegen. Frank en Joe lieten de moed zakken, want het leek hun, dat hun lot bezegeld was.

EEN GEVANGENBEWAARDER GEVANGEN.

De jongens wierpen een weemoedige blik naar hun vader op het veldbed en tot hun grote verbazing zagen ze, dat hij glimlachte. Frank stond op het punt hem te vragen, wat hij dan zo grappig in hun hachelijke toestand vond, toen hij de waarschuwende blik opving. Hij keek dadelijk naar de waker. Malloy bekommerde zich niet om zijn gevangenen en hij keek zelfs niet eens in hun richting. Zijn hoofd begon al te knikken, alsof hij op het punt stond in slaap te vallen. Snackley had een slechte keus gedaan toen hij Malloy als waker aanstelde. De man was de hele nacht op geweest, omdat hij geholpen had met het lossen van de smokkelwaren uit het schip van Li Chang en die hele dag had hij geen kans gekregen zijn ogen dicht te doen. Hij was doodop en dus was het logisch, dat hij zich in de stilte slaperig begon te voelen. Verscheidene keren kwam hij met een ruk overeind om zijn ogen te wrijven, maar telkens zakte zijn hoofd even later weer naar beneden en soesde hij wat. Intussen bleef meneer Hardy niet stilliggen. Hij had veel van de vorige keer, dat hij daar gebonden gelegen had, geleerd. Toen de smokkelaars hem grepen en hem voor de tweede keer op het bed probeerden vast te binden, had hij een trucje gebruikt, dat veel door tovenaars en zogenaamde „ontsnappingsartiesten" gebezigd wordt. Hij had zijn borstkas

uitgerekt, zijn spieren gebald en zijn armen zo ver mogelijk van zijn lichaam gehouden, zodat* hij, toen hij wat later alleen werd gelaten, voelde, dat de touwen hem niet zo stevig knelden als zijn kwellers bedoeld hadden.

hij kwam tot de ontdekking, dat de touwen in het bijzonder om zijn rechterpols slap zaten en dadelijk begon hij zich heel voorzichtig los te wringen. Een poos lang dacht hij, dat het niet zou gaan, maar ten slotte gelukte het hem zijn ene hand te bevrijden.

Joe en Frank staarden er met grote ogen naar en een nieuwe hoop rees in hen op, terwijl ze toekeken hoe hunvader behoedzaam naar een van de knopen tastte. De detective werkte er een poosje aan. Het ging langzaam, omdat hij maar één hand vrij had, maar in hun haast hadden de smokkelaars de knoop niet zo erg vast aangetrokken en het duurde dan ook niet lang of Fenton Hardy had de knoop losgemaakt, zodat de uiteinden van het touw wegvielen.

Nu waren zijn armen vrij en dus drukte hij zich uit alle macht tegen de kanten van het bed en probeerde zijn voeten te bevrijden. Daar zaten de touwen ook niet erg vast en na een paar minuten te hebben gewrongen, slaagde hij erin ook zijn voeten van de touwen te ontdoen.

Heel stil en voorzichtig trok hij toen zijn schoenen uit, die hij op het bed achterliet en daarna liet hij zich langzaam op de vloer zakken en sloop in de richting van de bewaker.

Malloy zat te soezen, maar de detective had nog maar een paar stappen gedaan toen een plank kraakte en het lichte

gerucht de waker waarschuwde, dat er iets niet in orde was. Hij draaide zijn hoofd opzij en knipperde met zijn oogleden. Er kwam een uitdrukking van intense verbazing op zijn gezicht en hij opende al zijn mond om om hulp te roepen, maar Fenton Hardy wierp zich op de man eer deze de tijd kreeg een kreet te uiten.

Hij sloeg zijn ene hand over de mond van Malloy en trok hem op de vloer, waar ze samen worstelend heen en weer rolden. Hoewel Fenton Hardy sedert zijn gevangenschap en uithongering danig verzwakt was en de waker daarentegen een sterke kerel was, had de detective al het voordeel van de verrassing en besepte de slaperige waker nog eigenlijk niet goed wat er aan de hand was. Joe en Frank keken zwijgend toe. Dit was hun laatste hoop.

Fenton Hardy hield zijn hand nog altijd krampachtig op de mond van Malloy gedrukt en deze maakte gesmoorde geluiden alsof hij probeerde te roepen. De detective drukte opeens zijn knie in de maagstreek van de ander en toen Malloy probeerde weg te schuiven greep hij naar de revolver. Hun handen sloten zich tegelijkertijd om de kolf van het wapen. De worsteling was kort en fel. Malloy rukte aan de revolver om het wapen uit zijn zak te trekken. Fenton Hardy gaf hem een por met zijn knie en de ander liet los en uitte een kreet van pijn. De detective greep de revolver, wierp zich achteruit en richtte het wapen op de ander.

„Geen kik!“ fluisterde hij.

De handen van Malloy gingen de hoogte in. Hij gaf geen

enkel geluid. hij zat hulpeloos op de vloer en hijgde. De detective zag een mes in de gordel van de smokkelaar steken en dus greep hij ook dit wapen. Terwijl hij de revolver nog altijd op Malloy gericht hield, liep meneer Hardy langzaam achteruit, totdat hij naast de stoel van Joe stond. Zonder Malloy een ogenblik uit het oog te verliezen, bukte hij zich en sneed de touwen door waarmee zijn zoon vastgebonden zat.

Het mes was scherp en weldra waren de touwen doorgesneden. Joe sprong van de stoel op, nam het aangeboden mes vast en bevrijdde Frank.

Nog altijd zonder een woord te zeggen, gebaarde Fenton Hardy naar de smokkelaar, dat hij op het bed moest gaan liggen. Toen de ander weigerde, stak de detective de revolver wat vooruit en dadelijk werd hij gehoorzaamd.

De touwen op het bed waren niet doorgesneden en met behulp van de jongens was Malloy weldra op zijn beurt op het bed vastgebonden en ze knevelden hem met zijn eigen zakdoek.

„Wat nu?" vroeg Frank zachtjes.

„We kunnen niet via de inham weggaan, " antwoordde zijn vader. „Die twee mannen van de roeiboot zijn daar bezig naar Li Chang te seinen. We kunnen beter naar boven gaan. "

„Waar komen we dan?"

„In de schuur naast het huis. "

Fenton Hardy liep naar de deur. „Er valt geen seconde te verliezen, " zei hij. „Ik heb de revolver. Als we iemand

tegenkomen... "

Heel voorzichtig duwde hij de deur open en keek om de hoek. Er was niemand te zien. Hij zag alleen maar een trap, die naar boven leidde en zich in de duisternis verloor. De detective ging voorop, de jongens volgden hem op de voet. Stap voor stap gingen ze treden op. Joe had de deur achter zich dicht gedaan en hoewel ze in het donker waren, durfde Frank toch zijn zaklantaarn niet aan te knippen. Eindelijk hield Fenton Hardy stil en ze hoorden hem aan iets boven zijn hoofd morrelen.

Toen zagen de jongens een vage opening, die groter werd. Het werd een vierkant van vaal licht waartegen het hoofd en de schouders van hun vader afstaken. Fenton Hardy had het valluik opgetild, dat de toegang tot de ondergrondse vertrekken en gangen verborg.

Meneer Hardy keek behoedzaam om zich heen. Er was geen teken van de smokkelaars te bespeuren. hij beklom de laatste treden van de trap en liep op een vloer.

Frank en Joe volgden hem en kropen door het luik. Even later stonden ze alle drie naast elkaar in de schuur.

Het was een donkere avond en de bomen ruisten in de zeewind. Vlak voor hen verhief zich de sombere massa van het huis op de rots. Nergens was licht te zien.

Ze hoorden doffe geluiden in de richting van de oprijlaan en vermoedden, dat de smokkelaars daar bezig waren te vrachtwagen van Burke te laden.

„Tot dusver is alles goed gegaan, " fluisterde de detective naar

zijn zoons.

„We kunnen niet langs de oprijlaan, " fluisterde Frank.

„Er zit een gevangene in de kelder van dat huis, " zei Fenton Hardy. „Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen weg te gaan zonder hem te bevrijden. "

„Een gevangene?"

„Ik heb ze over hem horen spreken. "

„We kunnen toch beter naar de stad gaan om hulp te halen?"

„Zodra ze ontdekken, dat we weg zijn, zullen ze hier alles hals over kop in de steek laten. "

„Maar wij met ons drieën kunnen toch niet veel uitrichten tegen de hele bende. Ze zullen ons weer gevangen nemen. "

De detective dacht hierover na en toen slaakte hij een zucht.

„Ja, het risico is te groot!" zei hij. „Ik heb jullie bovendien al aan te veel gevaren blootgesteld. We kunnen beter naar de stad gaan. "

Ze liepen behoedzaam over de binnenplaats en begaven zich naar het struikgewas naast de oprijlaan. De grote massa van het oude stenen huis maakte een donkere, onheilspellende vlek tegen de avondhemel.

Toen hoorden ze opeens een geluid, dat hun hart deed bonzen. Iemand had het valluik opengeworpen!

HET SPOOKHUIS

Een hees geschreeuw klonk door de duisternis.

„Snackley! Rooie! Ze zijn ontsnapt! Kijk uit!"

Iemand kwam door de deuropening van de schuur rennen en brulde als een bezetene om de andere smokkelaars op de hoogte te brengen van de ontsnapping.

„Het huis in!" riep Fenton Hardy snel. Hij rende vlug over de binnenplaats naar het grote sombere huis. Frank en Joe volgden hem.

De man bij de schuur zag de rennende gestalten. Een rode gloed laaide op en een revolver knalde drie keer.

Rennende voetstappen klonken uit de richting van de oprijlaan. Iemand schreeuwde: „Wat is er? Wat is er aan de hand?"

„Ze zijn ontsnapt. Hardy en de jongens! Ze zijn ontsnapt. Kijk! Daar rennen ze over de binnenplaats!"

De revolver blafte weer venijnig, maar de kogels troffen geen doel want de vluchtelingen bevonden zich in de diepe schaduw van het huis.

Het huis was hun enige hoop. Elke uitweg was afgesneden. Fenton Hardy rende naar de achterdeur, die hij open wierp. Ze vlogen de keuken binnen en trokken de deur achter zich dicht.

In het duister klonk een angstige stem.

„Wie is daar?"

Het kwam zo plotseling en onverwacht, dat ze schrokken.

Ze gaven geen antwoord.

„Wie is daar? Ben jij het, Rooie?“

Ze durfden nog altijd geen antwoord geven. Fenton Hardy kroop in de duisternis in de richting van de stem.

„Spreek! Vlug! Anders schiet ik!“

De jongens hoorden een doffe smak. Hun vader had zich op de ander geworpen. Ze kwamen naar hen toe.

Er kwam een lichtflits en een oorverdovende knal. De man in het huis was gewapend met een geweer en tijdens de worsteling was het wapen afgegaan.

Gelukkig stonden de jongens niet in de vuurbaan, maar hetschot had de aandacht van de smokkelaars buiten getrokken en even later vloog de achterdeur open.

„Ze zitten hier binnen!“ gilte iemand. „Ze zijn in huis!“

Fenton Hardy wierp de man met wie hij geworsteld had opzij.

„Naar boven!“ riep hij naar de twee jongens en rende het volgende vertrek binnen.

Een kaars stond in haar eigen vet op de onderste trede van de trap te branden. Frank rende de trap op en Joe blies eerst de kaars uit en volgde hem toen. Toen de eerste smokkelaar binnen kwam rennen was het hele vertrek in duisternis gehuld. Fenton wachtte boven aan de trap tot de jongens bij hem waren. Iemand in het vertrek beneden streek een lucifer aan.

De detective vuurde in de richting van het dansende vlammetje. Er klonk een gesmoorde uitroep en de

smokkelaar doofde onmiddellijk de vlam. Ze hoorden fluisteren.

„Hij staat boven aan de trap!" zei een van de smokkelaars.

„We kunnen hem niet bestormen, want hij heeft een revolver. "

„Maar één revolver?"

„Ja, de jongens zijn ongewapend. "

„Wacht tot hij zijn kogels verbruikt heeft, dan bestormen we hem. "

Er werd weer even gefluisterd en toen trokken de smokkelaars zich blijkbaar terug naar de keuken. Even later weerklonken verscheidene schoten. Maar Fenton Hardy en de jongens waren al om de hoek van de trap in veiligheid. De kogels kletterden in het hout van de trap.

„Ze zijn er beslist aan!" hoorden ze Snackley zeggen. „Als ze op de trap waren, dan moeten ze nu morsdood zijn. "

„Je mag wel oppassen, " mompelde een van de mannen.

„Hardy heeft een revolver. "

„Waar heeft hij die vandaan?"

„Van de waker. Ze bonden hem vast. "

„Wat een bof, dat ze niet ontkomen zijn. Wacht maar eens tot ik Malloy gesproken heb!"

„Hij was op het bed gebonden toen we de trap op kwamen. Ze hadden hem zijn revolver afgenomen en gekneveld. Hij zei, dat ze net weg waren, dus renden we achter ze aan en kwamen langs het valluik. Ze liepen net de schuur uit toen we ze zagen. "

„Wat een fijne jacht zou het geweest zijn, als ze al in de bossen waren geweest. Wel, ze zitten nu toch in ieder geval in de val. "

Er, werd weer gefluisterd. De jongens luisterden en hoorden iemand zeggen: „De achtertrap... "

Frank wendde zich naar zijn vader.

„Ze gaan ons via de achtertrap bestormen!"

„Daar had ik niet aan gedacht, " zei meneer Hardy. „Ik vraag me af of we de zolder kunnen bereiken. "

Frank haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en knipte het licht aan. Een paar meter verder zag hij een trap, die uitkwam op een valluik in het plafond. Op hetzelfde ogenblik hoorden ze lawaai op de trap naar de keuken.

„Vlug!" fluisterde hij en snel slopen ze door de gang naar de trap.

Joe ging voorop en Frank volgde hem met het licht, terwijl Fenton Hardy beneden bleef staan om hun terugtocht met de revolver te dekken.

Joe duwde tegen het luik, maar kon er geen beweging in krijgen.

„Wat is er?" vroeg Frank onder hem.

„Het luik gaat niet open. "

Frank kwam naast hem staan en met vereende krachten slaagden ze er in het luik open te duwen, dat met een luide smak op de planken vloer viel.

Beneden klonk een kreet.

„Schiet op, mannen. Ze gaan naar de zolder. "

Rennende voetstappen weerklonken op de trap. Joe wrong zich door de opening en Frank volgde hem. Fenton Hardy was halverwege de trap, toen de eerste smokkelaars de gang bereikten. De detective vuurde naar hen.

De mannen in de eerste rij sprongen achteruit om dekking te zoeken en botsten tegen de anderen achter hen. Even heerste er een onbeschrijflijke verwarring en Fenton profiteerde van de gelegenheid om de rest van de treden op te klimmen, zich door de opening te wringen en het luik weer dicht te werpen. Frank knipte het licht aan en toen zagen ze, dat ze zich in een zolderkamertje onder het dak bevonden. Er lagen kisten en dozen.

„Waar zijn ze nou?“ hoorden ze een van de smokkelaars vragen.

„Op zolder, “ antwoordde een ander. „Nu kunnen ze niet verder. “

„Dat zei je de laatste keer ook. “

„Hier kunnen ze niet uit. Ze zitten in de val. “

Opeens hoorden ze de stem van Snackley.

„Hardy!“ riep hij.

Meneer Hardy antwoordde niet.

„Luister eens, Hardy!“ ging Snackley verder. „We geven je een minuut om naar beneden te komen. “

Er kwam geen antwoord.

„De planken vloer is dun, Hardy! De kogels gaan er recht doorheen. Je kunt er niet uit. Je zit in de val. Je kunt beter naar beneden komen. “

Frank liet het schijnsel van zijn zaklantaarn naar alle kanten glijden. De smokkelaar had de waarheid gesproken. Ze zaten in de val.

Er volgde een stilte. Toen: „Dit is je laatste kans, Hardy!"

Frank richtte het licht op zijn vader. Meneer Hardy inspecteerde zijn revolver. Toen maakte hij een wanhopig gebaar. Er zaten geen kogels meer in.

Een schot knalde beneden en een kogel boorde een gat in het hout, op nog geen halve meter van de plaats waar ze zaten. Nog een kogel vloog door het valluik.

De Hardy's sprongen op en geruisloos drukten ze zich tegen de hellende wanden van de zolderkamer.

Er klonken nog enkele schoten en de kogels kwamen onbehaaglijk dichtbij.

Toen sprak Snackley weer.

„Hoe denk je er nu over, Hardy? Zijn jij en de jongens bereid beneden te komen?"

Ze antwoordden niet, want ze wisten, dat hun stem zou verraden waar we zich bevonden, zodat het volgende schot misschien raak zou zijn. Toen ze niet antwoordden, zei

Snackley tegen zijn mannen: „Geef ze er nog wat van langs!"

Er klonken weer revolverschoten. Intussen had een van de smokkelaars een lange paal gevonden en begon ermee tegen het valluik te duwen. Eer de vluchtelingen iets konden doen, viel het valluik open. Met een slag kwam het op de houten vloer terecht.

Een hand verscheen in de opening en in die hand zat een

revolver. Toen verschenen het hoofd en de schouders van een van de smokkelaars. Hij tuurde in de duisternis. Iemand in de gang had licht gemaakt en zo konden ze de gestalte van de man duidelijk zien.

„Kom eruit!" riep hij, terwijl hij de revolver op Frank gericht hield. „Kom hier of ik schiet!"

Verdere weerstand was nutteloos.

Met lome schreden begaf Frank zich naar de rand van de opening, terwijl Joe en Fenton Hardy met opgeheven armen volgden. De smokkelaar ging achteruit de treden af, met de revolver nog altijd op hen gericht, tot hij beneden was.

De Hardy's keken in de lopen van een heel arsenaal van revolvers. Ze zagen Snackley in de voorste rij staan. Ze waren weer gevangen.

REDDING.

Snackley deed een stap naar voren.

„Zo zo!" zei hij honend. „Het was jullie bijna gelukt!"

De gevangenen antwoordden niet. Ze waren terneergeslagen.

Juist toen de redding binnen hun bereik lag, waren de smokkelaars hen te slim af geweest.

„Ik was je toch telkens een beetje te sterk, hè?" pochte Snackley.

„Wat zullen we met ze doen, chef?" vroeg een van de mannen.

„Breng ze terug naar de grot. We geven ze dadelijk aan Li Chang. Als ze ditmaal weer vrij komen, dan zullen jullie het moeten bezuren. Laat ze geen ogenblik uit je ogen. "

„Zullen we ze niet vastbinden?"

„Er is geen touw en het doet er niet toe. Geef de eerste de beste die een beweging maakt een kogel. Hoor je dat?" zei hij tegen Fenton Hardy. „De eerste, die een poging tot ontsnapping doet, krijgt een kogel. "

Het drietal was omsingeld door smokkelaars en het licht viel op hun dreigende, gebaarde gezichten en glansde op de lopen der revolvers. Iemand had de lege revolver van Fenton Hardy dadelijk uit zijn vingers gegrist.

„Naar beneden!" beet Snackley hun toe. „Schiet op. "

Hij porde Frank onder het spreken met de loop van zijn revolver en met de jongens voorop en hun vader achter hen,

zette de stoet zich in beweging. Een van de smokkelaars liep vooruit om de weg te wijzen.

Toen ze in het onderste vertrek waren, stak de man voor hen een lucifer aan. De elektrische lamp was kapot. Nauwelijks danste het vlammetje van de lucifer, toen er rennende voetstappen in de keuken klonken en de achterdeur luid klapte.

Iemand kwam de kamer binnen stormen en hield hijgend stil. Het bleek een van de smokkelaars te zijn.

„Politie!" riep hij doodsbenauwd uit. „Ze komen langs de oprijlaan!"

Ze begonnen allen tegelijk te schreeuwen. De smokkelaars kwamen haastig de trap af stormen. Snackley greep de man bij zijn kraag.

„Wat!" riep hij uit. „Wat zei je daar? Politie?"

„In de oprijlaan!" zei de man hijgend. „Ze kwamen met een wagen en ze omsingelen het huis. Ik heb ze gezien. "

Met een woeste kreet wierp Snackley de man van zich af.

„Naar de grot!" brulde hij. „Vlug!"

Er heerste de grootste verwarring. De lucifer ging uit en het vertrek werd in duisternis gehuld.

Nauwelijks was de vlam uit, toen Frank, die naast een van de smokkelaars stond, zich op deze wierp en hem de revolver uit zijn hand sloeg. Het wapen viel kletterend op de vloer.

„Help!" brulde de kerel, terwijl hij zijn aanvaller vastgreep. Fenton Hardy had ook op die gelegenheid gewacht en hij wierp zich in de duisternis op Snackley. De smak was zo

hevig, dat ze samen op de grond rolden en daar worstelden. In die inktzwarte duisternis was het onmogelijk vriend van vijand te onderscheiden. Joe wierp zich in het midden van de woelende massa en zijn vuist kwam met een doffe slag in het gezicht van een smokkelaar terecht, die dadelijk een kreet van pijn uitte.

Toen weerklonk opeens een geweldig lawaai buiten. Iemand bonsde op de voordeur en men hoorde mannen naar elkaar roepen.

Snackley spande zich tot het uiterste in en slaagde erin overeind te komen. Hij sloeg met zijn beide vuisten toe en de detective moest hem loslaten. Hij draaide zich bliksemsnel om en liep door de keuken naar de achterdeur, die hij openrukte.

Op hetzelfde ogenblik verscheen een donkere gestalte in de deuropening. Het was een agent in uniform en hij hield een revolver in zijn hand. Snackley riep een waarschuwing naar zijn mannen.

„Politie!“ brulde hij. „Ieder voor zich! Maak, dat je wegkomt!“ De man in uniform schoot op hem, maar Snackley had zich al opzij geworpen. De andere smokkelaars renden naar de keuken. De agent trachtte hen tegen te houden, maar de stroom was niet te stuiten.

Het was volslagen donker in huis en buiten klonken schoten, kreten en verwensingen en allerlei lawaai.

Een van de smokkelaars slaagde erin de schuur te bereiken. Hij wierp het luik open en rende de trap af. Enkele van zijn

makkers volgden hem en in de duisternis en de verwarring ging hun ontsnapping onopgemerkt.

Politieagenten liepen op de binnenplaats. Ze waren op het geluid van de schoten afgekomen en waren van plan het huis te omsingelen.

In de woonkamer worstelde Frank nog altijd met zijn tegenstander. De kerel was sterk en zwaar en kon goed vechten en de jongen was niet tegen hem opgewassen. De smokkelaar vocht zo hard hij kon, want hij was bang om gegrepen te worden. Frank besloot grimmig, dat de man niet zou ontkomen.

Fenton Hardy liep naar de keukendeur. Op dat ogenblik liep iemand vlak naast hem. Hij stak zijn hand uit om de ander te grijpen, maar de man ontweek hem en rende naar de andere kant van het vertrek.

De detective ging hem achterna. De vluchteling schopte een deur open en rende naar de voorkant van het huis. Meneer Hardy volgde zijn luide voetstappen.

De vluchteling wipte een kamer in en smakte de deur achter zich dicht. De detective wierp zich tegen de deur, maar deze ging niet open. Toen deed hij een paar stappen achteruit en wierp zich met zijn volle gewicht tegen de deur. Hout kraakte. Hij wierp zich nog eens tegen de deur, die nu open vloog. De detective kwam wankelend de kamer in. De vluchteling was verdwenen.

Bij het vale licht, dat door een groot venster kwam, zag hij een zwarte vlek op de vloer. Het bleek een valluik te zijn.

De detective stond stil en luisterde. Hij hoorde de vlugge voetstappen van de smokkelaar aan het andere eind van de kelder. Tot zijn grote verbazing hoorde hij opeens een stem en hij zag in de verte een zwak lichtschijnsel. Toen bemerkte hij, dat de kelder in tweeën verdeeld was en dat de vluchteling een kleine kamer was binnengegaan. Hij kroop naderbij.

„Wat is er aan de hand?" hoorde hij iemand met een zwakke stem vragen.

„Politie, " zei de stem van Snackley kortaf.

„Politie!"

„Ja, de hele bende. Maar denk niet, dat je nu een kans krijgt om ons te verraden. Ik ga met je afrekenen, zoals ik al lang had moeten doen. "

De andere stem riep in doodsangst: „Nee, nee! Doe dat niet, Snackley! Laat me leven!"

Fenton Hardy sloop vlug naar de deur. Hij zag Snackley bij een ledikant in een soort cel staan. Op het ledikant lag een uitgemergelde man, wiens handen op zijn rug geboeid waren. Zijn voeten waren met een ketting aan het bed bevestigd.

Met een wrede grijns op zijn gezicht hief Snackley juist een zware stok op. Er viel geen tijd te verliezen. De detective sprong door de deuropening. Hij wierp zich op Snackley op het ogenblik, dat deze wilde toeslaan.

Snackley viel tegen de muur en Fenton Hardy greep hem bij zijn keel. De smokkelaar trachtte zijn wapen op te heffen, maar de detective had zijn pols gegrepen. Ze zwaaiden heen en weer en struikelden op de modderige vloer. Meneer

Hardy had de ander overrompeld en drukte hem tegen de muur, terwijl hij tegelijkertijd zijn pols omdraaide. De stok viel op de vloer.

Ze grepen elkaar beet en rolden samen worstelend op de vloer. Eensklaps maakte Fenton Hardy zijn arm vrij en greep de revolver van Snackley. Toen drukte hij het wapen in de zij van de ander.

De smokkelaar gaf zich over door zijn armen boven zijn hoofd te steken.

„Ik geef me gewonnen, " mompelde hij somber.

Ze kwamen langzaam overeind en Fenton Hardy hield zijn gevangene scherp in het oog. Boven klonk nog altijd een onbeschrijflijk lawaai en er werd nog steeds gevochten.

„Naar boven!" beet de detective de ander toe. Zonder Snackley uit het oog te verliezen, zei hij tegen de man op het bed: „We komen straks terug voor u... meneer Jones. "

DE OVERVAL.

De jonge Hardy's zaten intussen midden in het gevecht. Frank worstelde nog altijd met de smokkelaar, die hij in de woonkamer had aangevallen, terwijl Joe over de binnenplaats naar het luik rende, dat op de onderaardse gang uitkwam. Hij kwam tot de ontdekking, dat niemand van de politie deze schuilplaats gevonden had.

Hij riep naar een agent, die juist een van de smokkelaars in de boeien sloot en liep de trap af. Hij hoorde de agent naar het valluik lopen en zag de lichtbundel van zijn lantaarn.

„Er zijn er een paar hierlangs ontsnapt!" riep Joe naar de agent.

De man riep een van zijn makkers en terwijl Joe naar beneden ging, hoorde hij hun voetstappen achter zich op de trap. Joe opende de deur van het vertrek waar zijn vader op het bed vastgebonden had gelegen en er bleek niemand te zijn. De deur aan de andere kant stond wijd open.

„Geheime gangen!" riep een van de agenten uit, toen hij op zijn beurt binnen kwam.

Joe ging door de andere deur en liep de trap af, die aan de voet van de rots uitkwam. De agent lichtte hem bij met zijn lantaarn en samen bereikten ze de voorraadkamer. Alles lag overhoop. De ontsnapte smokkelaars hadden blijkbaar haastig gegrepen wat van hun gading was, hoogstwaarschijnlijk de kleinere pakjes met verdovende middelen.

„Je schijnt hier verdraaid goed de weg te kennen, " zei een van de agenten terwijl Joe verder liep.

„Ik ben hier eerder geweest... ben hier langs binnen gekomen, " antwoordde hij. „Dadelijk komen we aan het water. Ze zijn waarschijnlijk met een roeiboot ontsnapt. "

De boot bleek inderdaad verdwenen te zijn en teleurgesteld riep hij uit: „Te laat. "

Iemand riep in de duisternis ergens in de inham.

„Maak licht!" hoorden ze roepen.

Joe uitte een kreet van blijdschap. Het was de stem van Tony Prito! Toen pas hoorden ze het doffe geluid van de motorboot. Joe greep de lantaarn en liep vooruit, naar de ingang van de grot. De motorboot lag een paar meter uit de kust. Tony had naar de vaargeul gezocht.

„Hierheen!" riep Joe. „Nog wat verder! Goed!"

Terwijl de motorboot naderbij kwam, zag hij, dat veel mannen aan dek stonden en dat een roeiboot achter de motorboot bevestigd was.

„We hebben ze, " riep Tony opgewonden. „Ze probeerden net in de roeiboot de inham uit te varen toen wij aankwamen. "

„Wie heb je bij je?" vroeg Joe.

„Politie. De rest ging met een wagen langs de kustweg. "

„Dan hebben we de hele bende te pakken. Ze bestormden het huis en grepen de rest van de smokkelaars. We dachten, dat deze kerels ontkomen waren. "

„Ze kregen er geen kans voor, hoewel het niet veel scheelde. "

De boot legde aan en een paar agenten sprongen aan wal. Drie van de smokkelaars waren gegrepen, toen ze met de roeiboot uit de inham hadden proberen te ontsnappen.

„Als ze buiten de inham waren gekomen, zouden we ze nooit gepakt hebben, " zei Joe. „Ze waren op weg naar een schip. " „Een schip!" riep een detective in burger uit. Hij kwam naar Joe toe. „Zei je iets over een schip?"

„Een kerel genaamd Li Chang ligt met zijn schip buiten debaai voor anker, " zei Joe. „Ik heb de smokkelaars over hem horen spreken. "

„Prachtig!" zei de ander. „Nu zullen we de hele bende te pakken hebben. " Hij wendde zich naar Tony. „Kun je ons daar heen brengen?"

„Zeker!" zei Tony.

„Ik wil zoveel mannen meenemen als we kunnen missen, " zei de detective. „We gaan een bezoek aan dat schip brengen. Zei je Li Chang?" vroeg hij aan Joe.

„Ja, die naam was het. "

„Ik ken zijn schip. We zitten al jaren op die schurk te loeren. Darst, ga kijken hoe de rest van de mannen boven in het huis het maakt en neem zoveel mannen mee als ze kunnen missen. Er is zeker de een of andere trap in die rots, is 't niet?"

„Ja, meneer, " zei Darst, een van de agenten die meegedaan hadden aan de overval op het huis.

„Prachtig! Ga dan maar dadelijk. "

De drie smokkelaars werden van boord gehaald en ze kregen de handboeien aan, waarna ze langs de trappen naar boven

werden geleid, terwijl de detective bij de motorboot bleef. Wat later kwam Darst met nog een paar mannen terug. Hij meldde, dat boven alles afgelopen was.

„Ze zitten allemaal geboeid in de keuken, " zei hij. „Meneer Hardy heeft Snackley te pakken... "

„Snackley?" riep de detective uit. „Is het zijn bende?"

„Ja, meneer. Hij kreeg Snackley in de kelder beet. Een van zijn zoons greep Blount, bijgenaamd De Rooie en hield hem vast tot de politie kwam. Toen we ons drietal brachten, was het hele stelletje compleet. "

„Tot dusver wel. We gaan Li Chang van zijn schip halen; dan is alles pas afgelopen. "

De agenten gingen aan boord van de motorboot en Joe kwam naast Tony Prito staan, die stuurde. Het vaartuig voer achteruit de inham uit en kwam in de baai.

„Zodra we buiten de baai zijn, zullen we de lichten van het schip moeten zien, " zei de detective. „Het schip van Li Chang zal zeker dicht bij de kust voor anker liggen. "

Dit bleek inderdaad het geval te zijn. Ze kregen weldra de lichten van het schip in zicht en de motorboot voer er recht op af.

Toen de boot langszij lag, schreeuwde de detective: „Ahoi!" Aan boord brabbelde iemand iets in het Chinees.

„Spreek Engels!" schreeuwde de detective. „Laat een ladder zakken anders schieten we op je. "

„Wie daar?"

„Politie. "

Een luid geroezemoes van stemmen en rennende voetstappen weerklonken aan dek. Een van de agenten loste een schot in de lucht en dadelijk verscheen een ladder. „Zo is het beter!" zei de detective, terwijl hij met een revolver in zijn hand naar boven klauterde. „Ik wil die kapitein van jullie even spreken. "

De gevangenneming van Li Chang verliep zonder enig incident. Zodra hij vernam, dat Snackley en de rest van de bende gevat waren, liet de kleine, uitgemergelde Chinees zich gewillig gevangen nemen en hij stemde erin toe aan land gebracht te worden. Er waren maar een paar leden van de bemanning aan boord, de anderen waren met verlof aan wal gegaan. Twee detectives bleven aan boord, tot ze hulp zouden krijgen uit Bayport en de motorboot keerde terug naar de inham.

De razzia was een succes en de hele bende van Snackley was opgerold.

HET GEHEIM WORDT OPGEHELDERD.

Toen het nieuws van de arrestatie van Snackley in Bayport bekend werd, waren de jonge Hardy's de helden van de dag. Tony Prito werd door alle h. b. s. 'ers benijd om de rol, die hij gespeeld had.

„Die Tony is toch maar een bofferd, " klaagde Chet Morton, toen de jongens de volgende middag in de schuur achter het huis van de Hardy's zaten. De schuur, die als gymnastiekzaal was ingericht, diende bij gewichtige gelegenheden tot vergaderzaal voor de jongens.

„We moesten een motorboot hebben, " zei Frank. „Geloof maar gerust, dat ik er meer dan eens naar heb verlangd, dat jullie allen bij ons waren. "

„En krijg jij de beloning die uitgelooft is voor het vangen van Snackley?" vroeg Phil Cohen.

„Niet de hele som. Vader krijgt de helft. Joe en ik delen de rest. "

„Lieve help, wat zullen jullie rijk worden. Wat gaat er nu met Snackley gebeuren?"

„Hij zal wel op de elektrische stoel terechtkomen, " antwoordde Frank mat.

„Waarom?"

„Hij heeft Felix Polucca, de vrek vermoord. "

„Heeft hij hem vermoord?"

„Ja. Dat ontdekte Vader tijdens zijn onderzoek. Vader had van het begin af een vermoeden, dat er een verband moest bestaan tussen Snackley en het huis op de rots, vooral toen hij te weten kwam, dat Snackley en Polucca nog familie van elkaar waren. Hij toog op onderzoek uit, maar de smokkelaars zagen hem en namen hem gevangen. "

„Hoe zit het met die man, die ze in de kelder gevangen hielden?" vroeg Biff Hooper. „Zei je niet, dat Snackley juist op het punt stond hem dood te maken, toen je vader hem redde?"

„Dat was die jonge kerel, die we een tijdje geleden in de baai redden. De kerel, die ons vertelde dat hij Jones heette. Het was natuurlijk niet zijn ware naam, want hij heet Yates en hij was een van de smokkelaars. "

„Waarom zat Snackley hem die dag achterna?" vroeg Perry Robinson.

„Het schijnt, dat Yates woedend werd omdat ze hem niet het volle part van zijn aandeel in de laatste smokkelzaak wilden uitbetalen en toen dreigde hij Snackley aan de politie te verraden. De smokkelaars sloten hem op, maar hij wist in een van de motorboten te ontsnappen en dus gingen ze hem achterna, tot ze hem inhaalden. Ze dachten, dat ze hem bij die ontploffing waren kwijtgeraakt, of dat hij verdronken was, maar Joe en ik slaagden erin hem aan wal te brengen. We lieten hem in de boerderij van Kane achter, maar de smokkelaars gingen er de volgende dag naar toe en ontvoerden hem. Daarna hielden ze hem in de kelder van het

huis van Polucca gevangen. "

„Ik begrijp nog altijd niet de bedoeling van die kreten en gillen, die we bij ons eerste bezoek aan dat spookhuis hoorden, " zei Phil Cohen.

„Dat was alleen maar om ons bang te maken en ons uit de buurt te houden. Een van de mannen van de bende is niet goed wijs en ze lieten hem daar wonen en iedere keer, dat iemand in de buurt kwam, begon hij te gillen en te schreeuwen om de ongewenste bezoeker bang te maken. Hij was ook degene die onze gereedschappen gapte, " legde Frank uit.

„Maar na ons bezoek daar werden ze bang voor een onderzoek, " voegde Joe eraan toe, „en dus lieten ze De Rooie en zijn vrouw en een van hun mannen daar wonen, zogenaamd als pachters. "

„Dus waren er per slot van rekening geen spoken, " riep Jerry Gilroy uit.

„Zelfs geen schim van een spook, " zei Frank lachend.

„Snackley bekende alles vanmorgen. De hele bende zit achter de tralies, zelfs Li Chang. Yates, de jonge kerel, die ze zo lang gevangen hielden, vertelde eerst het hele verhaal. Hij legde haarfijn uit hoe lang het smokkelen al aan de gang was, hoe Snackley, na Polucca gedood te hebben, het huis gebruikte, hoe hij de tunnels in de rots maakte... alles. Het schijnt, dat Polucca met de aanleg van dié gangen begonnen is, met de bedoeling er zelf voor smokkelen gebruik van te maken. Toen alles klaar was, riep hij Snackley, maar Snackley had

geen zin om wat ook met een ander te delen, dus vermoordde hij de oude man, nam zijn geld en bracht de smokkelaarsbende hier. "

„Heeft Yates dat allemaal verteld?"

„Hij vertelde zo veel, dat Snackley inzag, dat hij niet langer kon blijven bluffen en dus gaf hij alles toe. "

„Lieve help!" zei Chet met een zucht. „Heb ik even pech gehad! Ik was daar wel op tijd om me door die halve gare de stuipen op het lijf te laten jagen, om door De Rooie uitgekafferd en weggestuurd te worden en nu heb ik het slot van de pret gemist. "

„Zo prettig was het anders niet, " zei Joe. „Het leek ons helemaal niet leuk toen de smokkelaars ons in de grot te pakken kregen op het ogenblik waarop we Vader gingen bevrijden. "

„En het was ook niet leuk toen we ons op die zolder verstopt hadden en de kogels door de vloer kwamen, " voegde Frank eraan toe. „Ik dacht ieder ogenblik, dat de volgende kogel raak zou zijn. "

„Nee, dat moet beslist niet leuk zijn geweest, " gaf Chet toe.

„Je hebt iedere cent van de uitgelopen beloning dubbel en dwars verdiend. "

„Zodra we het geld hebben, trakteer ik jullie allemaal op een lekker etentje, " beloofde Joe.

„Hoera!" riep Chet uit. „Dat 's niet gek!"

De jonge Hardy's hielden hun woord. Kort nadat ze het geld ontvangen hadden, met een indrukwekkende plechtigheid en

gelukwensen van de detectives van de regering, die al zo lang geprobeerd hadden Snackley achter de tralies te krijgen, gaven ze in de schuur een diner, dat al dergelijke feestelijkheden in de geschiedenis van Bayport in de schaduw stelde.

„Ik hoop, dat Frank en Joe iedere week een geheim oplossen, " zei Chet, die aan zijn derde ijsje zat. „En ik hoop ook dat ze ieder succes op dezelfde manier zullen vieren. "

De jonge Hardy's zouden niet iedere week een geheim oplossen, maar het duurde niet lang of ze waren in nieuwe avonturen betrokken, die even spannend waren als de vorige. Tony Prito, die door al zijn kameraden benijd werd wegens zijn aandeel in de oplossing van het geheim, likte het laatste stukje ijs op en zei: „Eens vroeg ik mijn vader een auto te kopen en in plaats daarvan kocht hij een motorboot. Nu wil hij de boot verkopen en een auto kopen. Daar komt niets van in! Ik heb met die boot in één dag meer plezier beleefd dan ooit te voren sinds we in de Verenigde Staten zijn. "

EINDE